„EXPEDIŢIILE CUTEZĂTORII" TROFEUL SPECIAL „JÓBARÁT" la Sovata

▲

TROFEUL SPECIAL «JÓBARÁT» — LUCRAREA SCULPTORULUI SZERVÁTIUSZ TIBOR.

Duminică, 15 martie, sala Casei de cultură din Sovata s-a umplut pînă la refuz: sute de pionieri şi şcolari, însoţiţi de părinţi, au participat la solemnitatea înmînării premiilor şi trofeului special al revistei «Jóbarát», pe care membrii echipajului «Şoimii din Seaca» le-au binemeritat în cadrul «Expediţiilor Cutezătorii».

Echipajul a pornit la drum cu luni în urmă, la 2 iulie 1970, dar amintirile sînt şi azi proaspete. Şi-i lesne de înţeles că-i aşa, dacă ne gîndim la programul bogat în evenimente, consemnat în jurnalul de bord al expediţionarilor. Aiud, Rimetea, Lunca Mureşului, Cîmpia Turzii, Turda, Cheile Turzii, Tg. Mureş — iată traseul pe care, parcurgîndu-l, echipajul a cunoscut străvechi obiceiuri, tradiţii, balade, a colecţionat numeroase obiecte cu valoare muzeistică, modele de cusături populare, şi-a îmbogăţit cunoştinţele istorice. Totodată, expediţia le-a oferit «Şoimilor» un minunat prilej pentru cunoaşterea frumuseţilor şi bogăţiilor patriei, a realizărilor remarcabile obţinute de poporul nostru în opera sa constructivă, în făurirea României socialiste.

Înmînarea diplomelor, medaliilor, premiilor şi trofeului — o valoroasă lucrare de artă realizată de sculptorul Szervátiusz Tibor din Cluj — a fost urmată de un frumos program artistic prezentat de grupul de fluieraşi, corul şi echipa de dansuri distinse cu premiul I, respectiv II, la faza judeţeană a Festivalului cultural-artistic al pionierilor.

E. HADAI

MEMBRII ECHIPAJULUI «ŞOIMII DIN SEACA»: TÖRÖK MIHÁLY-COMANDANT; BIRTOK JÓZSEF-CĂPITAN; KÁNYÁDI ATTILA-SECUND; FÜLÖP KAROLA, HEGYI MATILD, POLOCZKA ETELKA, SALATH ROZÁLIA, SÁNTHA JUDIT, KOVÁCS CSABA, KINCSES CSABA ŞI LÁSZLÓ MIHÁLY-MEMBRII.

▼

ÎN ATENŢIA PARTICIPANŢILOR LA TETRATLON

MAESTRA EMERITĂ A SPORTULUI

Lia Manoliu

VĂ FACE CÎTEVA RECOMANDĂRI DE SEZON

LIA MANOLIU VĂZUTĂ DE AL. CLENCIU

Ce puteţi face din punct de vedere atletic între 11 şi 14 ani? În primul rînd să obţineţi o pregătire fizică multilaterală, adică să vă dezvoltaţi mai toate grupele de muşchi înainte de a porni la «educarea» celor care vă vor servi într-o anume specialitate.

Cele patru probe ale tetratlonului vă oferă prilejul să vă daţi seama în ce direcţie sînteţi în stare să realizaţi performanţe corespunzătoare vîrstei voastre, arătîndu-vă astfel spre ce specialitate să vă îndreptaţi. În acelaşi timp tetratlonul este examenul pregătirii multilaterale pe care aţi făcut-o

La vîrsta voastră învăţaţi repede puteţi imita întocmai mişcările pe care vi le arată antrenorul, deprinzînd astfel tehnica principalelor exerciţii atletice. Aceasta înseamnă că trebuie, încă de la început să executaţi corect orice mişcare şi să eliminaţi numaidecît orice greşeală. Căci o mişcare defectuoasă repetată de cîteva ori vă intră, cum se spune, în sînge, şi după un timp va fi foarte greu s-o mai înlă-

AGENDA TETRATLONULUI

«Anul atletismului pionieresc» e marcat, în aceste zile, în întreaga ţară, de numeroase activităţi sportive specifice. Spicuim din numeroasele corespondenţe sosite la redacţie:

CROSUL MĂRŢIŞORULUI

După experienţa acţiunii «Crosul lui făurar», care a avut loc în... plină iarnă (calendaristică doar, pentru că în realitate dumneaei a lipsit de la apel), în toate şcolile din judeţul Caraş-Severin s-a desfăşurat, nu prea de mult, «Crosul mărţişorului». Organizată pe trei categorii de vîrstă (9–10, 11–12 şi 13–14 ani), separat pentru băieţi şi fete, competiţia a pus în mişcare (am putea spune «pe fugă») peste 15 000 de pionieri şi şcolari. Au ieşit în evidenţă crosiştii de la şcolile generale din Băile Herculane, Glindoca, Iablaniţa, Brădet, precum şi de la Liceul nr. 2 din Caransebeş şi Liceul nr. 3 din Reşiţa. În curînd, cîştigătorii fazelor pe şcoli vor participa la faza pe judeţ unde cei mai buni vor primi «paşapoarte» pentru faza pe zonă.

ATLEŢII DE LA MOVILA MIRESII

Acum, la Şcoala generală din comuna cu acest nume de legendă, se ştie precis cine aleargă mai repede, cine sare mai sus şi mai mult, cine aruncă mai departe mingea de oină, atît la fete cît şi la băieţi. Desfăşurate mai întîi la nivel de detaşament, întrecerile acestea s-au consumat apoi la nivelul întregii unităţi, lupta pentru cucerirea titlurilor de fruntaşi fiind pasionantă. Acum, cîştigătorii nu aşteaptă decît un semn pentru a dovedi şi altora, de prin alte localităţi ale judeţului, de ce sînt ei în stare într-ale atletismului. Ba nu, am greşit spunînd că aşteaptă, pentru că în realitate se pregătesc intens în vederea viitoarelor confruntări.

C.D.

*

NOTA REDACŢIEI: Dragi cititori, aşteptăm să primim de la voi cît mai multe relatări despre toate competiţiile atletice pe care le desfăşuraţi. Dacă aveţi posibilitatea să ne trimiteţi şi fotografii, va fi şi mai bine. Pe toţi cei care ne vor trimite asemenea corespondenţe, îi rugăm ca, pe lîngă adresa redacţiei, să menţioneze pe plic — **PENTRU «AGENDA TETRATLONULUI»**.

turaţi. Corectitudinea în execuţie este prima garanţie a viitoarelor voastre performanţe. Gîndiţi-vă, cum v-aţi putea încumeta să vă întreceţi la fugă dacă n-aţi fi învăţat, încă de copii, să mergeţi aşa cum trebuie?

Dar nu uitaţi că fără să vă puneţi mintea şi sufletul la contribuţie nu o să ajungeţi prea departe. Cu alte cuvinte, ascultaţi toate indicaţiile antrenorului şi executaţi-le exact, aşa cum cere el, dar nu aşteptaţi totul de la antrenor: învăţaţi să vă descurcaţi singuri, fixaţi-vă voi înşivă nişte piedici pe care să le învingeţi, nişte rezultate pe care să le obţineţi. Pe scurt, purtaţi-vă ca nişte viitori atleţi, aşa cum vă purtaţi ca şcolari: învăţînd atît la orele de clasă, cît şi la lecţiile pe care vi le faceţi singuri acasă.

În perioada pregătitoare, accentul cade pe pregătirea fizică generală, fără a neglija însă pregătirea specifică şi cea tehnică. Proporţia pe care o recomand, exprimată în timp de lucru: **65% pregătire fizică generală şi 35% pregătire fizică — specifică, inclusiv pregătire tehnică.**

Reţete sînt greu de dat. Mă mulţumesc să vă propun un program de antrenament — trei zile — pentru o săptămînă, pe care îl puteţi urma cu aprobarea profesorului sau antrenorului vostru, adaptîndu-l condiţiilor voastre de şcoală, de viaţă, de pregătire.

ZIUA I: FORŢĂ GENERALĂ + ÎMBUNĂTĂŢIREA TEHNICII:

10 minute alergare uşoară; 10 minute exerciţii de mobilitate, supleţe; 30 minute exerciţii pentru perfecţionarea tehnicii săriturii în înălţime, cu procedeul rostogolire ventrală; 15 minute aruncări cu mingea medicinală, de 1–2 kg (aruncarea mingei de jos înainte cu două mîini; peste cap înapoi, cu 2 mîini; cu mingea de 1 kg înainte cu 2 mîini de deasupra capului, de pe loc şi cu elan); 20 minute exerciţii la scara fixă (3 × 10 flexarea coapselor pe bazin din atîrnat, 3 × 10; legănări laterale ale picioarelor; 3 × 10 din şezînd, cu burta pe ladă, cu picioarele sprijinite la scara fixă, ridicarea trunchiului cu extensie); 3 × 10 flotări pe un plan înclinat; 3 × 10 genuflexiuni cu săritură, corpul în extensie; 3 × 5 sărituri de pe loc şi atingerea cu capul a unui obiect suspendat; 5 × 30 m obstacole — înălţimea gardurilor: fete = 60 cm, băieţi = 76 cm; 5 minute alergare uşoară.

ZIUA A II-A: DETENTĂ + ÎNDEMÎNARE:

10 minute alergare; 10 minute exerciţii de supleţe; 3 × 50 m alergare accelerată cu 1/2 intensitate; 5 × 30 m alergare cu start de jos; 30' tehnică de aruncare — 20–30 aruncări cu mingea de oină; 2 × 25 sărituri pe loc cu picioarele apropiate; 2 × 10 sărituri cu ridicarea genunchilor cît mai sus, cu mîinile pe şolduri; 2 × 50 m paşi săriţi (plurisalt); 6 sărituri în lungime fără elan; 6 sărituri triple fără elan; 5 minute alergare uşoară.

ZIUA A III-A: ÎMBUNĂTĂŢIREA TEHNICII + VITEZĂ:

10 minute alergare uşoară; 10 minute exerciţii de mobilitate; 4 × 50 m alergare lansată cu 1/2 intensitate; 5 × 20 m start de jos; 30 minute perfecţionarea tehnicii săritura în lungime; 3 × 30 m alergare cu paşi săltaţi cu desprindere ritmică la al 3-lea şi al 5-lea pas; 10 sărituri în groapa cu nisip, în adîncime, de pe lada de gimnastică; 2 × 20 sărituri cu mingea în groapa cu nisip; 5 minute alergare uşoară.

ILIE NĂSTASE CU «CUPA PENTRU CEL MAI BUN SPORTIV AL ANULUI 1970», CUCERITĂ PENTRU A DOUA OARĂ CONSECUTIV.

"RACHETA DE AUR"

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE

FAIR-PLAY (6)

ILIE NĂSTASE
VĂZUT DE AL. CLENCIU

Tenisul este, prin excelenţă, un sport al fair-playului. Am avut ocazia să mă conving de acest lucru chiar din primele turnee care au urmat după afirmarea mea pe plan internaţional.

La sfîrşitul anului 1967 şi începutul lui 1968 am întreprins, cu prietenul meu nedespărţit, Ion Ţiriac, un lung turneu în India. Am jucat la Calcutta, Bombay, Bangalore, Madras, New Delhy, Alahabad, Jaipur, învingînd pe Mukerjea şi pe Lall, cei mai buni tenismani ai Indiei. (În 1969 aveam să repet performanţa, cîştigînd finala la New Delhi, în luptă cu Lall). În India am văzut palate de marmură, adevărate bijuterii ale arhitecturii, dar am văzut şi mii de căsuţe sărăcăcioase, gata să se prăbuşească. Am văzut elefanţi împodobiţi cu aur şi argint, în suita nu ştiu cărui prinţ, dar am văzut şi mii de oameni în zdrenţe. Am văzut vacile, care în India sînt socotite sfinte, intrînd nepăsătoare pe un mare bulevard, dar am văzut poliţiştii interzicînd sărmanilor să intre pe străzile bogătaşilor.

M-am împrietenit cu Lall, cu Mukerjea. După un turneu deosebit de important, în care îl învinsesem, Lall a venit la hotel şi mi-a adus un cadou. Nu era deloc supărat.

— «For you, Nasti», mi-a spus el în engleză, înmînîndu-mi darul. Pentru cum ai jucat azi. Excepţional.

Cineva m-a întrebat, de curînd, care ţară străină îmi place cel mai mult. N-am ştiut ce să răspund. Tenisul mi-a dat posibilitatea să călătoresc în toată lumea. Am văzut multe ţări. Fiecare are ceva frumos. Îmi place, poate, mai mult, Italia. De ce? Pentru emoţia pe care o simt de fiecare dată vizitînd Roma şi îndeosebi acel for al lui Traian unde se află columna, ce povesteşte despre Daci şi Romani. Îmi place Franţa, îndeosebi Parisul, pentru monumentele sale. Îmi plac ţările din America Latină, îndeosebi Columbia, îmi plac unele oraşe din S.U.A., dar vacarmul altora mă oboseşte. Îmi place, fără îndoială, Spania, patria lui Emanuele Santana, cu coloritul ei, pentru pasiunea cu care oamenii iubesc sportul şi îşi admiră idolii sportivi.

La începutul acestor rînduri v-am vorbit despre fair-play. Ei bine, şi în Spania am avut prilejul să văd, cu ochii mei, un exemplu de acest gen.

...Participasem la turneul de la Coruna. Îl învinsesem pe Arvila şi, pentru prima oară în viaţa mea, pe Santana, tenismanul cel mai bun din Europa. După meci, străbăteam cu Emanuele Santana străzile oraşului. «Tifosi» spanioli îl aclamau pe «Superemanuele», idolul lor, aşa cum iubitorii fotbalului brazilian îl aclamă pe Pelle chiar şi cînd echipa lui este învinsă. Ajungînd la «Cape Inglese», o mulţime de tineri s-au repezit spre Santana, cerînd autografe:

—Un autograf, «Superemanuele! Un autograf, «Superemanuele»!

Santana i-a oprit cu un gest:

— Cereţi autografe prietenului meu Nastasi, din Romania. Acum el este «Superemanuele».

Am rămas cu gura căscată. Un spaniol — ibericii sînt în general foarte orgolioşi — să recunoască, în propria lui patrie, superioritatea adversarului! Asta întrecea orice aşteptări!

— Ăsta-i fair-play, Nasti! mi-a zis, zîmbind, Ţiriac. Din clipa asta, am impresia că «Numărul unu» al Europei e un român. Ce părere ai?

Aşa-i prietenul meu, Ţiriac. Totdeauna ironic...

...Asta se întîmpla în anul 1969, în pragul declanşării întrecerilor pentru «Cupa Davis», campionatul mondial neoficial al tenisului, ediţie în care noi, românii...

Dar despre asta, în numărul viitor.

(VA URMA)

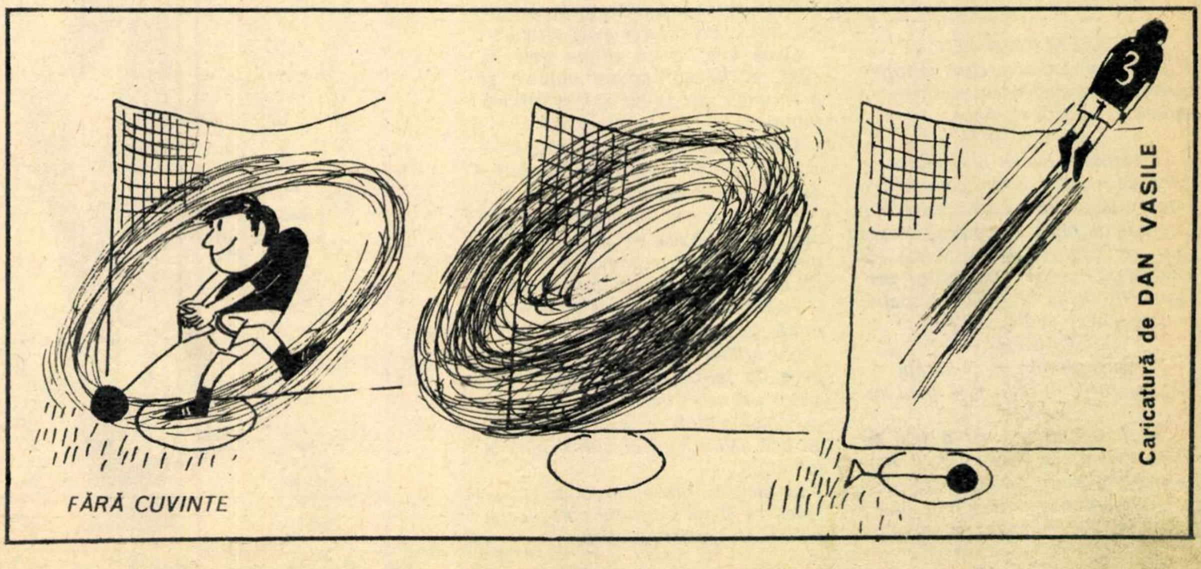

FĂRĂ CUVINTE

Caricatură de DAN VASILE

JURNALUL OLGUȚEI

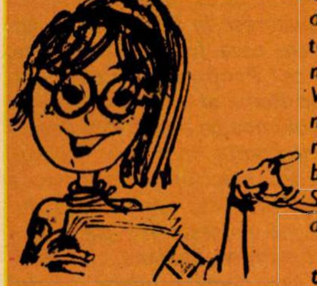

Astăzi, după atîta timp în care ne-am obișnuit să fim bune colege și prietene, aflu că două fete s-au certat. «Dintr-un motiv lipsit de importanță îmi scrie Elena Cojocaru din localitatea Ovidiu, Constanța, m-am supărat cu prietena mea, Doina. Nu ne mai vorbim. Îmi pare rău și aș vrea să știe dar, ea... A uitat oare de cei patru ani de prietenie? Cînd ne-am cunoscut eram doar într-a V-a, acum sîntem mai mari... » Fii mai hotărîtă, Elena. Hai, vorbește-i, explică-i Doinei! Sînt sigură că și ea abia așteaptă.

Acum, un răspuns pentru Maria și... atît. Nu-i cunosc celălalt nume, nu-i știu nici adresa, bănuiesc doar că este din Sighetul Marmației (după ștampila de pe plic): Îmi dau seama că în scrisoarea ta mi-ai încredințat o mare taină a inimii dar, cum să-ți răspund? În revistă nu vrei, adresa nu mi-ai dat-o. Scrie-mi urgent.

Mihaela Banea — Sibiu. Să știi, Mihaela, că în privința pieptănăturii pe care ți-ai ales-o m-am consultat cu alte cîteva prietene și... ești foarte drăguță. Ce ziceți, fetelor? În privința lungimii uniformei: trebuie să fie puțin deasupra genunchiului. Nu este cazul să ne punem probleme de atingere a extremelor; nici mini, nici maxi .

Ionela Glonțeanu, Valea Cireșului — Teleorman. Ai dreptate.

Nu mai încape nici o discuție; Ionel Teodoreanu este autorul romanului «La Medeleni».

În încheiere mulțumesc prietenelor mele Rodica Nagy din Bucerdea, Alba; Eugenia Bădulescu, Boldești-Scăieni; Marinela Culea, Variaș, jud. Timiș și tuturor celorlalte fete care mi-au trimis mărțișoare și frumoase scrisori de primăvară.

Olguța

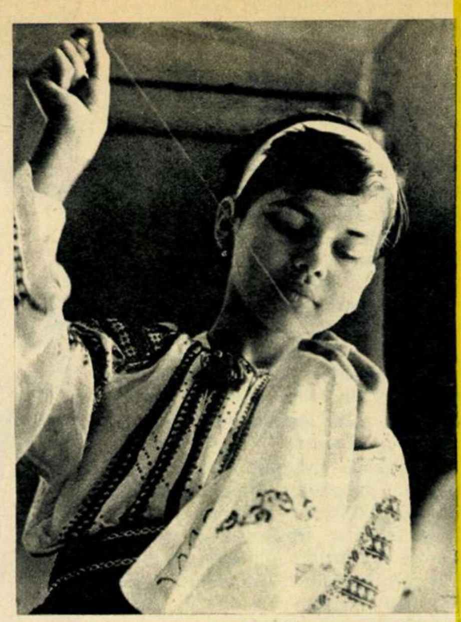

Poezia poate fi scrisă
nu numai cu pana,
ci și cu acul.

PAGINA FETELOR

De ziua ta, este firească dorința de a fi îmbrăcată frumos. Ca să-ți împrospătezi o rochie mai veche, îți dăm cîteva modele de gulere și manșete. Mai original ni se pare gulerul marinar, alb, pus pe o rochie albastră sau invers, guler albastru pe o rochie albă. În orice caz gulerul se poate împodobi cu o fundă roșie. Pe stradă, la rochia aceasta, se asortează un basc de culoarea fundei.

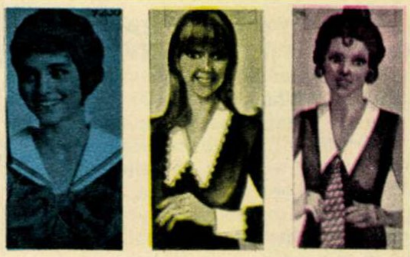

FLORICA ARGINTESCU din Buzău, ANUȚA MANU din Mediaș și alte cîteva prietene mi-au scris că, în curînd, vor împlini paisprezece ani. Vor sărbători ziua lor cu colege și colegi de clasă. Cum să ne pregătim pentru a-i primi pe invitați? **mă întreabă ele. Mai întîi să le urăm «La mulți ani!» celor care vor avea curînd paisprezece ani! Și acum, cîteva sugestii pentru ziua în care...**

AVEM INVITAȚI

In primul rînd vom cere părinților permisiunea și ajutorul pentru a ne sărbători această zi. Apoi...

INVITAȚIILE

Le adresăm fetelor și băieților cu cinci, șase zile înainte, comunicînd precis ziua și ora la care îi așteptăm, spre a le da răgaz să se pregătească cum se cuvine pentru vizită. Și încă ceva: invitați doar atîtea persoane cîte se pot simți bine în spațiul pe care îl aveți la dispoziție.

CAMERA

...în care primim va fi curată, cu toate lucrurile în ordine, la locul lor.

MASA

...va fi împodobită cu o față de masă colorată, și vaze cu flori. Alături, vor fi platouri cu sandvișurile pe care vi le-am recomandat în nr. 52–53 apărut în 1970, cu tortul recomandat în nr. 5 al revistei din 1971 și alte prăjituri. Pahare colorate, șervețele și multe farfurioare mici, în care se vor servi invitații.

AU SOSIT OASPEȚII

Prietenii voștri au sosit. Aveți grijă ca micile daruri sau flori care vi le oferă să le primiți cu toată bucuria. Florile se pun îndată în vase.

Cei sosiți vor fi prezentați părinților, bunicilor, tuturor celor vîrstnici.

Dacă vin pentru prima dată în casă, ei își vor spune numele și prenumele, așteptînd să li se întindă mîna.

Dacă vreun musafir întîrzie, nu-l dojeniți, spuneți-i cîteva cuvinte bune ca să nu se simtă stingher.

În nici un caz, mama nu lipsește de acasă. Gazda va avea grijă ca din platourile cu sandvișuri și prăjituri să se servească toți oaspeții.

Farfurioarele mici vor fi la îndemîna gazdei.

Nu grăbiți musafirii, aducînd repede un fel după celălalt. Este necesar un oarecare răgaz.

Paharele nu trebuie să fie umplute cu apă sau sucuri, ci numai pînă la jumătate.

La plecare, musafirii vor spune la revedere și vor mulțumi colegilor și părinților pentru primire.

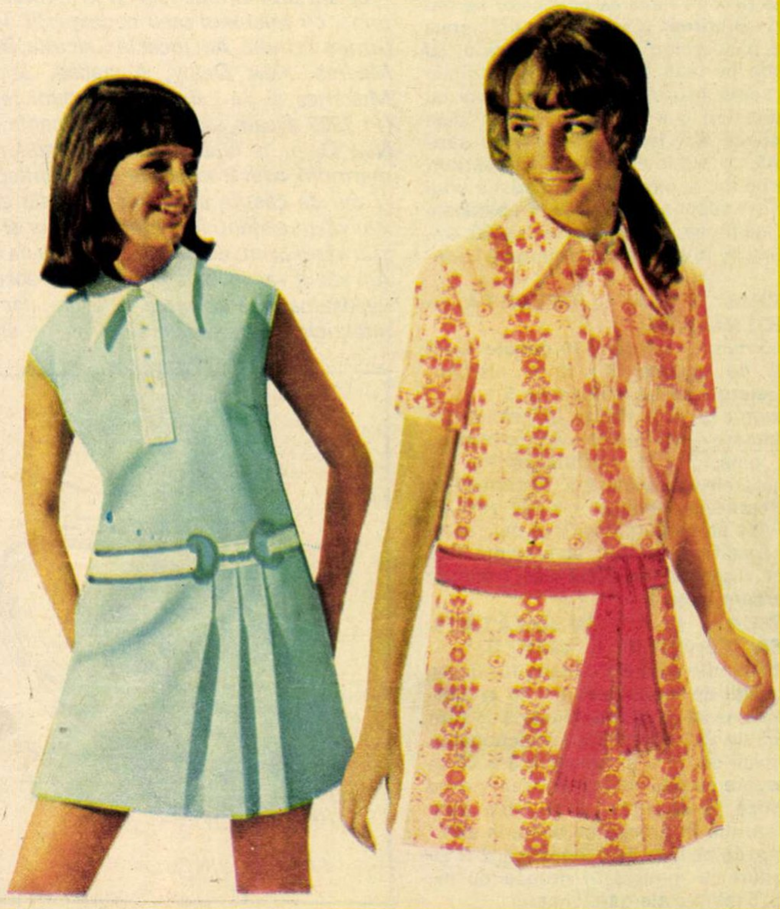

La cererea cititoarelor noastre
publicăm aceste două modele

POȘTA REDACȚIEI

CORNEL CHIȘMORE, Șiria, Arad: 1. «Cercul de pictură» l-am remis rubricii «*Copiii și artele*». «Șiria în viitor» – la *Club 2000*. Te rugăm să ne scrii în continuare, corespondențele d-tale sînt interesante. N-are rost să-ți faci probleme. **EMIL PETEANU**, str. Vlăduțiu 16, Cluj: N-am înțeles. E vorba de un fapt real sau de o ficțiune? Concursul «De la comuniști învățăm cutezanța» nu este un concurs de literatură beletristică, ci un concurs de corespondențe privind personaje reale, întîmplări adevărate. **MIRCEA CRISTEA**, str. Feroviarului nr. 3, Reșița: Trebuie să citești multă literatură bună, clasică și modernă. **MARIOARA BONAȚ**, Girișul de Criș, Bihor: Ai înțeles greșit. Nu era vorba să cauți «Pasărea măiastră» în ilustrațiile din revistă, ci să desenezi tu însăți una cît mai frumoasă și mai originală! **MARIA VIȘAN**, Satul Nou, Urechești, Bacău: Vrei să faci schimb de vederi cu cititorii revistei noastre? Iată, ți-am publicat adresa, rămîne să aștepți scrisorile lor, și mai ales, să le răspunzi! **MAGDALENA DROST**, str. Bîrnova 51, București: De acord cu dumneata. Poate publicăm și scrisoarea. **EMIL ȘADURSCHI**, liceul Dumbrăveni, Suceava: Să publicăm un mic curs de stenografie? Ar fi o idee! Rămîne de văzut dacă și alți cititori o vor susține. Ce spuneți, prieteni?

Primim la redacție, din partea celor 10 eleve de la Școala generală din com. Ion Roată, jud. Ilfov care, alcătuind echipajul «Floare de colț», au obținut frumoase rezultate în cadrul «Expedițiilor Cutezătorii»:

„Vă mulțumim! Vă mulțumim în primul rînd pentru revista noastră, revistă în care ne gasim pe noi, cu viața noastră, cu gîndurile și visurile copilăriei. Cînd citim revista «Cutezătorii», avem impresia că ne este expediată nouă direct de către niște prieteni.

Ce vă putem spune acum? Dv. ați organizat «Expedițiile Cutezătorii» și noi le-am înțeles spiritul. Ele te călesc, te fac mai curajos, perspicace bun gospodar, cinstit și înainte de toate ne învață să iubim frumusețile patriei.

Pentru premiile primite, pentru dragostea dumneavoastră față de noi, vă mulțumim din inimă.

Echipajul «Floare de colț»: Marilena Ghiță — căpitan; Mircea Mioara — secund; Iorgu Garoafa — hidrolog; Garofița Neagu — etnograf; Rita Cotleanu — botanistă; Lucia Ioniță — cronicar: Ana Herea — gospodar; Paula Ioniță — istoric; Toma Costică — geograf; Marilena Nicolae — fotograf.

P.S. Promitem să vă trimitem vești bune și despre învățătură!"

CURIOZITĂȚI DIN POȘTĂ

Un corespondent ne scrie: «Rog *să mă comunicați* la Cutezătorii-Service ca să pot corespondа cu diferiți colegi din țară». E o exprimare forțată. Putem comunica o adresă sau o informație. În cazul unei persoane — respectiv al corespondentului nostru — exprimarea cea mai lesnicioasă era: «Vă rog să comunicați adresa mea în cadrul rubricii Cutezătorii-Service...» etc.

Din alte scrisori «poiezie» în loc de «poezie», «februare» în loc de «februarie», «fință» în loc de «ființă» Și o observație: astfel de greșeli pot fi întîlnite mai des nu în scrisorile corespondenților din clasele a treia, a patra și a cincea (care, de regulă, scriu îngrijit, caligrafic), ci în ale elevilor din clasele mari! Ei scriu repede, sînt niște intelectuali foarte operativi, și la urmă mai aruncă și o iscălitură cu trei cozi!

N-AM ÎNȚELES...

...rostul mandatului poștal, în valoare de 100 lei, expediat de Ghealdîr I. Pătru, din Dobra — Bălăcița, jud. Mehedinți — profesorului Blitz de la rubrica «Studio 50». Mandatul nu cuprinde nici o precizare. Prof. Blitz întreabă: Ce dorești, Petrică? Vrei să-ți cumpăr ceva cu acești bani? Poate niște filme sau hîrtie fotografică? Regretăm, dar asemenea activități nu intră în atribuțiile redacției. Am trimis mandatul retur

OVIDIU ZOTTA

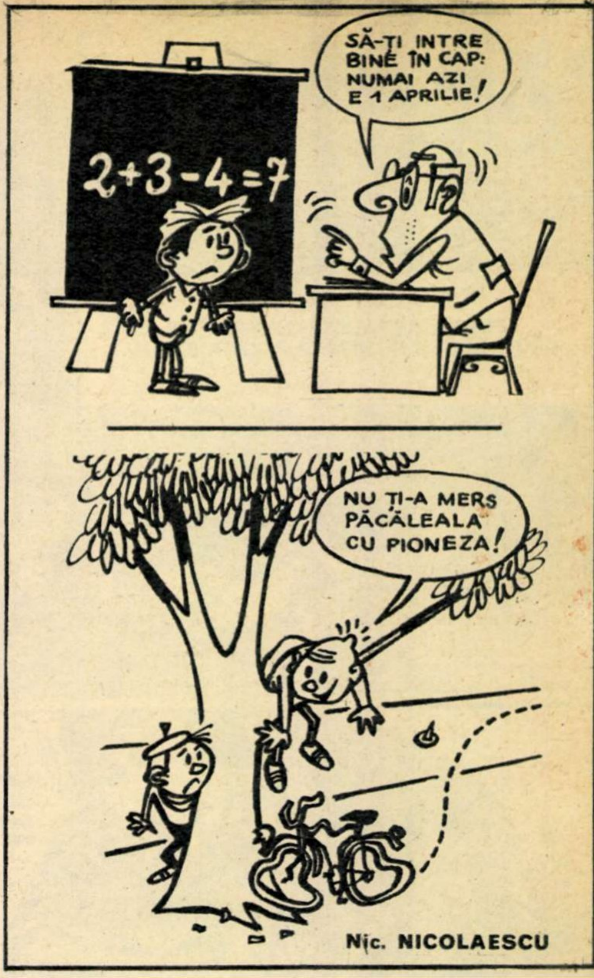
SĂ-ȚI INTRE BINE ÎN CAP: NUMAI AZI E 1 APRILIE!
2+3-4=7
NU ȚI-A MERS PĂCĂLEALA CU PIONEZA!

Nic. NICOLAESCU

Păcăleli de 1 aprilie

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1						■			■	
2					■					
3	■						■			
4			■							
5		■						■		
6							■			
7				■		■				
8			■						■	
9					■					■
10										

ORIZONTAL: 1) Șiretlic. Salut! 2) Aghiuță cel păcălit la rămășag de istețul Dănilă Prepeleac! Păcăleală. 3) Țări. Fără haz! 4) 3,14. Dușman al somnului (pl.)! 5) Loc de desfacere al... castraveților! Poftește! 6) Moment de vîrf... tematic. Colonel (abr.) 7) Luna care începe cu păcăleli (abr.) Păcăleală (fig.). 8) Ninge! Nu-i plac farsele. 9) Priceperea de a glumi...; ...nu-i asta! 10) Unul din cei mai mari fabuliști ai lumii din ale cărui fabule cităm «Corbul și vulpea», «Lupul devenit cioban», «Zgîrcitul care și-a pierdut comoara».

VERTICAL: 1) Crud pe margini! Păcălici preocupat cu prognoza viitorului! 2) Amarnic păcălit de vulpe (pl.). Compoziția muzicală «Nunta lui Figaro» de Mozart, în care șiretul erou principal îl trage pe sfoară pe stăpînul său, contele Almaviva. 3) Livadă (tr.). Podoabă capilară. Tudor Florea. 4) Autor al unor «viclenii» într-o comedie de Molière. Specie de trilobiți din Boemia. 5) Pe scenele lor și-a depănat minciunile neîntrecutul Baron de Münchausen. 6) Păcăleală. Hectolitru în Țările de Jos. 7) Începe păcăleala! La fel...; ...frumoasă! 8) Păcălită (fig.). În joc la «Păcălici» (pl.). 9) Fără glumă! Un ocol dat Soarelui de Terra. 10) Tragere pe sfoară!

Prof. TEODOR AXIOTI

PĂCĂLELI • PĂCĂLELI • PĂCĂLELI

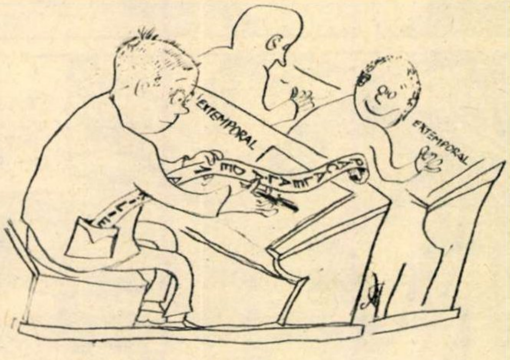

Fară cuvinte

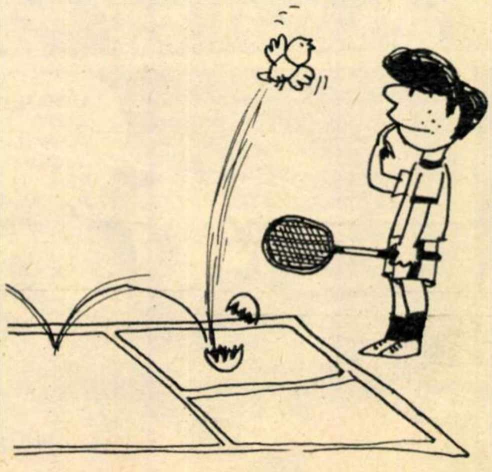

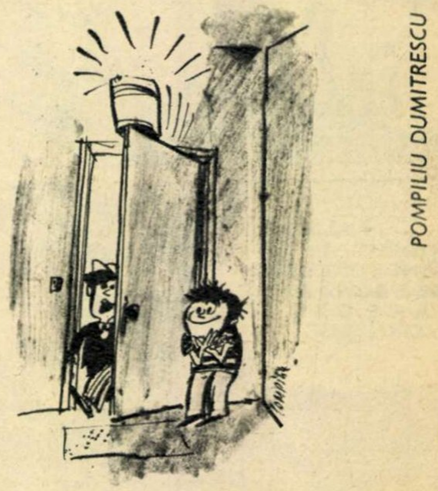

POMPILIU DUMITRESCU

-- Nelule! Unde ești,?...Tu știi că astăzi este întîi aprilie???

ȘOIMII CARPAȚILOR

3

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **AȘTEPTÎND ÎN PĂDUREA HAIDUCULUI PATRULA HITLERISTĂ, ȘOIMII CARPAȚILOR ÎȘI PREGĂTISERĂ ARMELE PENTRU LUPTĂ**

Scenariu: PETRE GHELMEZ

Desene: OFELIA DUMITRESCU

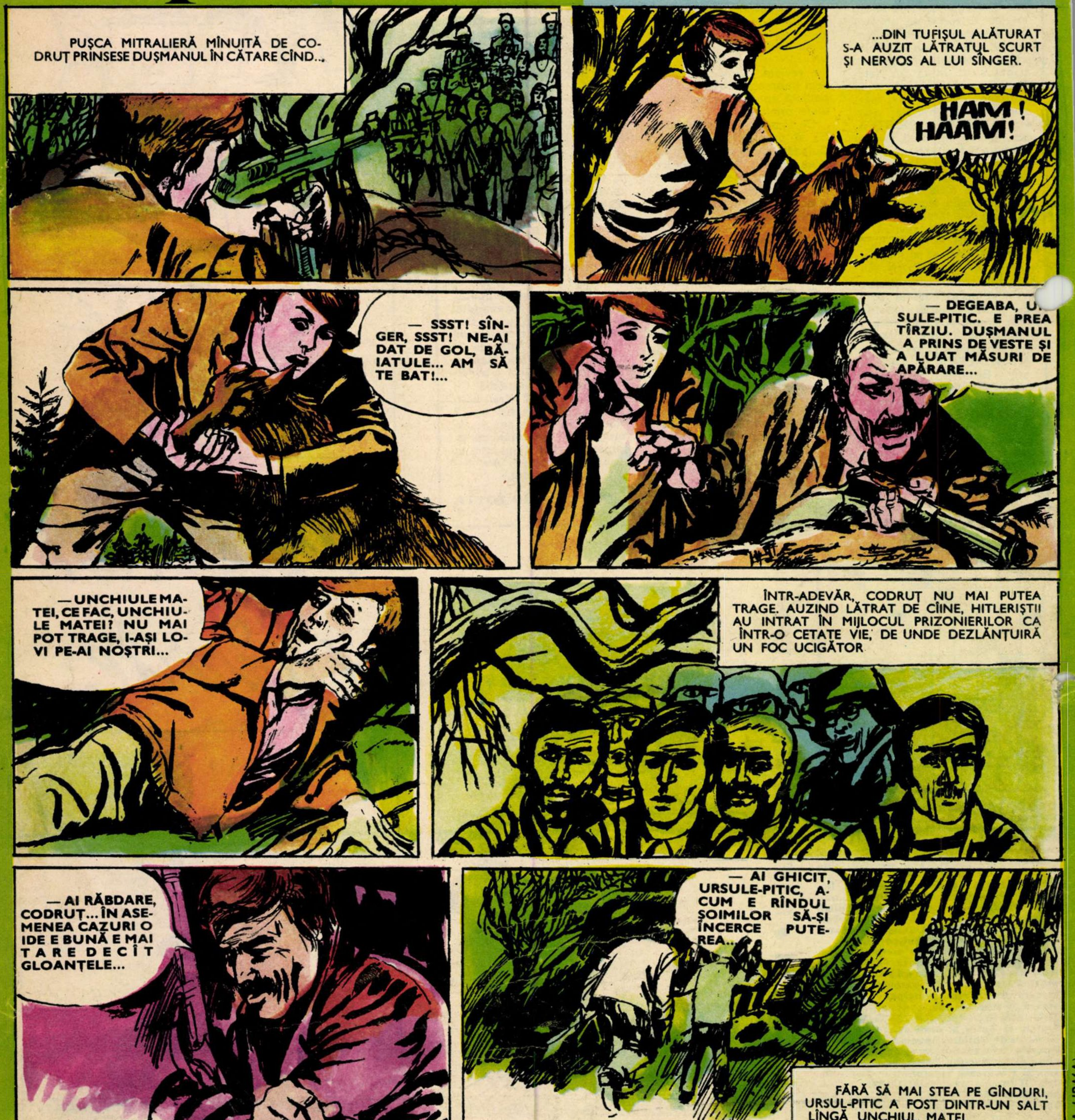
PUȘCA MITRALIERĂ MÎNUITĂ DE CODRUȚ PRINSESE DUȘMANUL ÎN CĂTARE CÎND...
...DIN TUFIȘUL ALĂTURAT S-A AUZIT LĂTRATUL SCURT ȘI NERVOS AL LUI SÎNGER.
HAM! HAAM!
— SSST! SÎNGER, SSST! NE-AI DAT DE GOL, BĂIATULE... AM SĂ TE BAT!...
— DEGEABA, URSULE-PITIC. E PREA TÎRZIU. DUȘMANUL A PRINS DE VESTE ȘI A LUAT MĂSURI DE APĂRARE...
— UNCHIULE MATEI, CE FAC, UNCHIULE MATEI? NU MAI POT TRAGE, I-AȘI LOVI PE-AI NOȘTRI...
ÎNTR-ADEVĂR, CODRUȚ NU MAI PUTEA TRAGE. AUZIND LĂTRAT DE CÎINE, HITLERIȘTII AU INTRAT ÎN MIJLOCUL PRIZONIERILOR CA ÎNTR-O CETATE VIE, DE UNDE DEZLĂNȚUIRĂ UN FOC UCIGĂTOR
— AI RĂBDARE, CODRUȚ... ÎN ASEMENEA CAZURI O IDE E BUNĂ E MAI TARE DECÎT GLOANȚELE...
— AI GHICIT, URSULE-PITIC, ACUM E RÎNDUL ȘOIMILOR SĂ-ȘI ÎNCERCE PUTEREA...
FĂRĂ SĂ MAI STEA PE GÎNDURI, URSUL-PITIC A FOST DINTR-UN SALT LÎNGĂ UNCHIUL MATEI.

(VA URMA)

Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon 17 60 10.
Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca.
Administrația: Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Emil Petrovici.

Abonamentele prin oficiile și agențiile poștale P.T.T.R., prin factorii poștali și difuzorii de presă.

1 LEU

Tîrgu-Mureș

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

14

Nr. 185

JOI,
8
APRILIE
1971,
ANUL V

LA CLUB 2000 IN DEZBATERE

Transporturile viitorului

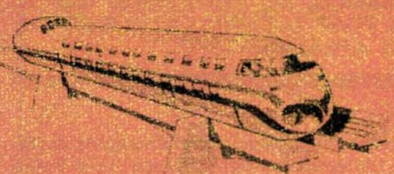

ÎN PAGINA FETELOR-DIALOG LA TV: OLGUȚA — MIHAELA

FERNSEH GMBH
V-2

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

CUTEZĂTORII

RECENT, LA MOSCOVA, ÎN MAREA SALĂ A PALATULUI CONGRESELOR DIN KREMLIN S-AU DESCHIS LUCRĂRILE CELUI DE-AL XXIV-LEA CONGRES AL PARTIDULUI COMUNIST AL UNIUNII SOVIETICE. LA LUCRĂRILE CONGRESULUI PARTICIPĂ ŞI DELEGAŢIA PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN, CONDUSĂ DE TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU, SECRETARUL GENERAL AL PARTIDULUI.

ÎN CADRUL LUCRĂRILOR CONGRESULUI, JOI, 1 APRILIE, TOVARĂŞUL NICOLAE CEAUŞESCU A ROSTIT O CUVÎNTARE DE SALUT. CUVÎNTAREA SECRETARULUI GENERAL AL PARTIDULUI COMUNIST ROMÂN A FOST SUBLINIATĂ, ÎN REPETATE RÎNDURI, CU APLAUZE.

DE LA COMUNIŞTI ÎNVĂŢĂM CUTEZANŢA

FĂURAR DE PASIUNI

(Lucrare sosită la concurs)

— Idealul meu a fost şi rămîne acela de a vă insufla vouă, elevilor veniţi în şcoala noastră profesională, pasiunea pentru chimie, pentru meseria pe care v-aţi ales-o. Ca dovadă, mulţi dintre cei care mi-au fost elevi au dovedit acest lucru, reuşind să realizeze osmoza între munca şi pasiune...

Astfel mi-a vorbit comunistul VLADIMIR SÎRBU, directorul şcolii la care învăţ, Şcoala profesională de chimie din Iaşi.

Pornit dintr-un sentiment de respect faţă de «omul de la catedră», care ne călăuzeşte paşii din anii cei mai fragezi, fiecare dintre noi, cei peste 1 800 de elevi din şcoală, nutrim un gînd de aleasă preţuire pentru îndrumătorul nostru. Datorită pasiunii sale de dascăl, foşti elevi ai şcolii au ajuns astăzi maiştri şi tehnicieni de nădejde, ingineri chimişti cu o înaltă specializare. Unii dintre aceştia sînt astăzi profesorii noştri. Avem în faţă, ore în şir, eprubete cu cele mai diferite substanţe. Sînt parcă mai «reactive», mai «colorate», mai interesante în prezenţa sa. La orele de laborator, în clasă, oriunde, îi simţim prezenţa. Măiestria sa de profesor reuşeşte să ne introducă în domeniul atît de fascinant al chimiei, ne face să ne simţim siguri pe noi în laborator, acolo unde substanţele chimice îşi dezvăluie capriciile, tainele.

Adesea, ne gîndim cu mîndrie că şi noi, elevii de astăzi, le vom urma exemplul celor dinaintea noastră, care au fost elevii directorului nostru, iar astăzi — dezvoltînd chimia ieşeană — făuresc faima nouă a oraşului lui Creangă şi Eminescu.

Păun Nicolae,
Şcoala profesională de chimie, Iaşi

Omagiul cravatelor roşii

Anghel Verginica, preşedinta unităţii de pionieri de la **Şcoala generală Dichiseni, judeţul Ialomiţa,** informează redacţia: «Întîlnirea noastră cu tovarăşul Dumitru Dumitru, director al I.A.S. Petroiu, Erou al Muncii Socialiste, a fost deosebit de plăcută şi interesantă. Discuţiile despre felul cum arăta Bărăganul în trecut şi care sînt perspectivele lui de viitor, despre munca oamenilor de pe ogoare ne-au captivat şi am ajuns să discutăm chiar şi literatură: romanul «Bărăgan» de V.M. Galan, citit de mulţi dintre noi. În încheiere, n-a lipsit micul, dar frumosul nostru program artistic, dat în cinstea oaspetelui».

●

Maria Todîrcă de la **Şcoala generală din Poloboc, judeţul Neamţ** transmite: «Pionierii detaşamentului nostru, al clasei a VI-a, am alcătuit un album cu fotografii reprezentînd cele mai însemnate activităţi desfăşurate de noi în cinstea semicentenarului P.C.R. Vă trimitem una dintre fotografii care reprezintă un moment din timpul montajului literar muzical intitulat «Sub steagul partidului».

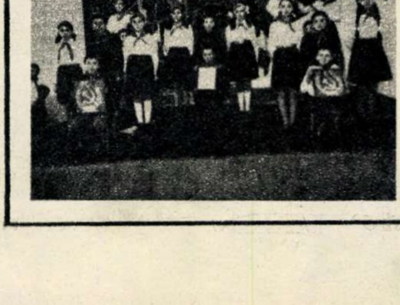

●

«Noi, pionierii clasei a III-a de la **Şcoala generală Tomeşti, judeţul Iaşi,** ne-am gîndit să întîmpinăm ziua de 8 Mai cu o surpriză, ne împărtăşeşte **Constantin Apachiţei.** De cînd eram în clasa a II-a, tovarăşa învăţătoare ne-a învăţat să coasem modele naţionale. Au cusut numai fetele. Băieţii s-au ambiţionat şi au învăţat şi ei. Astfel, ne-am hotărît cu toţii să ne facem singuri costume naţionale pentru dansurile ce le vom prezenta în cinstea acestei măreţe zile. Pe băieţii care şi-au terminat deja cămăşile îi vedeţi în fotografie».

«Pionierii şi şcolarii comunei noastre — scrie **Maria Macrea** din **comuna Săcel, judeţul Sibiu** — compun poezii, fac desene, pregătesc şi un mare festival artistic. Toate acestea, în cinstea aniversării partidului drag. Foarte interesantă şi instructivă a fost şi adunarea intitulată «Călătorie imaginară prin oraşele grevei generale din 1920».

●

«Vă trimitem o fotografie, ne scriu **copiii din Şibot, judeţul Alba,** care reprezintă una dintre activităţile noastre recente. În urma inundaţiilor din primăvara anului trecut, livada de pomi a C.A.P.-ului din localitate a fost distrusă în întregime de furia apelor. Cu acordul conducerii cooperativei, pionierii îşi împlinesc în zilele acestea hotărîrea luată, de a planta 1 000 de puieţi pe locul fostei livezi. În momentul cînd vă scriem au fost deja plantaţi 500. Acţiunea a fost închinată sărbătoririi semicentenarului creării P.C.R.

COMPETIŢII SPORTIVE

În cinstea semicentenarului P.C.R., Clubul sportiv «Cutezătorii» de la Palatul pionierilor din Bucureşti şi-a propus să desfăşoare în vacanţa de primăvară o activitate mai bogată decît oricînd.

Astfel, în această perioadă se vor desfăşura şi pe baza sportivă din Dealul Cotrocenilor, opt mari competiţii sportive la care pot participa toţi pionierii şi şcolarii din clasele I-VIII din Bucureşti: «Ştafeta combinată» la atletism, cîte o «Cupă a semicentenarului» la minibaschet, fotbal, gimnastică sportivă, tenis de masă, tenis de cîmp, Cupa «Cel mai bun scrimer» la scrima, bineînţeles, şi «Cupa Cutezătorii» la şah.

Pe lîngă cupe, la dispoziţia participanţilor se mai află şi numeroase diplome şi premii în obiecte. Cine vor fi fericiţii cîştigători? O să vă comunicăm după desfăşurarea acestor întreceri care se anunţă pasionante.

Prof. STELIAN NEGOIŢĂ

PIONIER ÎN FIECARE CLIPĂ

A 8-a fotografie

de MIRCEA SÎNTIMBREANU

Am în față opt fotografii. Șapte dintre ele, sosite «pachet» de la Școala generală nr. 24 din Brăila, *le-aș așeza neîntîrziat într-un panou de onoare dacă nu cumva, după cum bănuiesc, se și află la acel loc de cinste de multă vreme. Și poate însoțite de exact același text cu care ne-au fost expediate. Fotografiile acestor «7 magnifici» brăileni sînt gemene — pot paria că au ieșit din mîna aceluiași meșter fotograf — iar textul, fie că este vorba de* Mioara Iancu, Rodica Ciobotaru, Lucica Cursaru, Gheorghe Stoianovici, Carmen Costache *sau* Dumitru Șonca, *este aproape identic:* «obține numai note de 9 și 10, este foarte bun(ă), fruntaș(ă) în acțiunile pionierești atît în detașament cît și în unitate, se bucură de stima tuturor». *Copiii sînt frumoși, inteligenți, îngrijiți, îi asigur că îi iubesc și îi prețuiesc la rîndul meu pe toți șapte și că dacă revista ar avea șapte coperți n-aș șovăi o clipă să îi recomand pe fiecare cu poza pentru o copertă. Numai că am o stranie senzație, aceea că, oricît de mult le-am mări pozele, am continua să îi vedem parcă printr-o lunetă întoarsă. Tocmai spre convingere întorc luneta și vă voi vorbi despre cel de al 8-lea copil, apărut poate cu o poză mai puțin meșteșugită, din plicul următor. Și aceasta pentru că despre* Draghița Nicolici, *din* clasa a V-a a Școlii generale *din* Satchinez, județul Timiș, *vă pot vorbi ca și cum aș cunoaște-o, o văd perfect ca într-o lunetă bine pusă la punct. (Mulțumesc pentru aceasta profesorului* Ladîslau Dunajecz *care ne-a înlesnit prin rîndurile sale cunoștința). Nu voi insista asupra faptului că Draghița e o premiantă consecventă. Nimic mai firesc pentru cei despre care scriem la această rubrică. Mă voi referi la 2—3 amănunte din scrisoare. Iată-le: după ce își învață lecțiile, Draghița se joacă cu păpușile, niște păpuși mici pe care le îmbracă, le dezbracă, le coase haine, pălăriuțe noi. «Sînt păpuși cît un Tom-Degețel». Ei, și, ce-i cu asta, veți exclama. Nimic deosebit, ce-i drept, doar că păpușa mare pe care a avut-o a dăruit-o anul trecut copiilor sinistrați de inundații. Alt amănunt: în timpul liber, fetița sapă grădina, mătură strada, cară apă, iar cînd mama ei a absentat de acasă mai mult timp, Draghița a făcut mîncare, curățenie. Ei, și, gătim și noi, parcă vă aud, știm să fierbem ouă, să prăjim cartofi... Da, dar iată ce spune tatăl fetiței:* «mîncărurile au fost excelente, întocmai cum le face soția mea, de nici nu le puteam deosebi, dar în urma curățeniei m-am ales cu un guturai: nu mi-a dat voie să intru încălțat în casă ca, nu cumva, la întoarcere, mama să găsească murdărie pe covor...».

În sfîrșit, trecînd cu regret peste alte zeci de amănunte de acest fel, iată și ultimul: Draghița își ajută colegii la învățătură. — Dar aceasta o facem noi toți, veți exclama din nou. Da, într-adevăr, dar ascultați-o pe Draghița: «O ajut mai ales pe Rodica Vichente care a absentat mult în acest an școlar după ce amîndoi părinții săi au pierit în incendiul care le-a mistuit casa. Faptul că Rodica progresează la învățătură, e una din marile mele satisfacții».

Am în față 8 fotografii. Deliberat și fără șovăire recomand spre publicare pe cea mai puțin reușită dintre ele, rugîndu-vă pe ceilalți șapte corespondenți să consimtă că nu puteam proceda altfel și că, fără o formidabilă fotogenie, doar printr-un retuș de 2—3 amănunte, o poză, chiar mai ștearsă, poate deveni PORTRET. Aștept mereu aceste amănunte.

VINE VACANȚA VINE VACANȚA VINE VINE

desene de POMPILIU DUMITRESCU

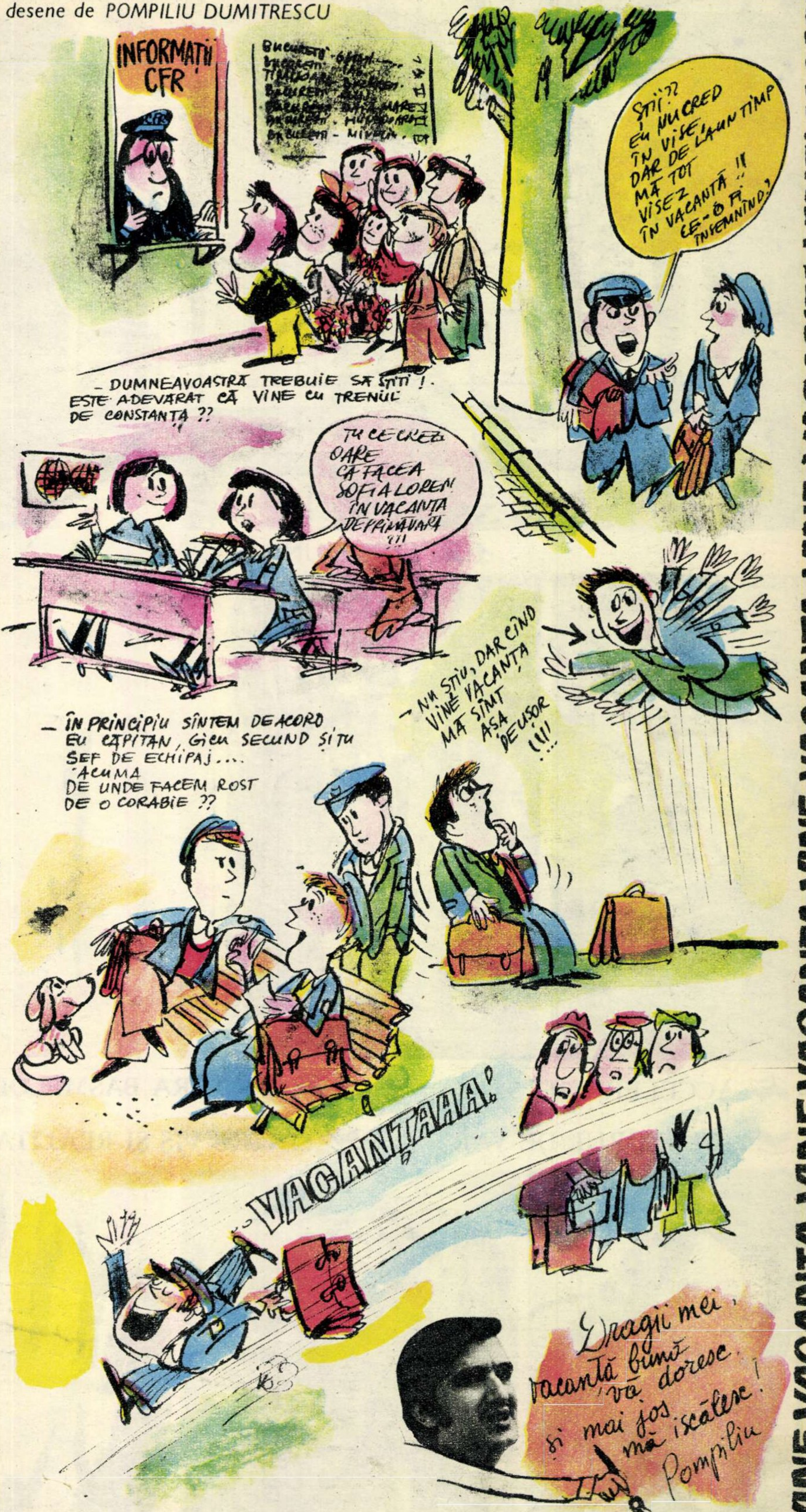
INFORMAȚII CFR
— DUMNEAVOASTRĂ TREBUIE SĂ ȘTIȚI !. ESTE ADEVĂRAT CĂ VINE CU TRENUL DE CONSTANȚA ??
ȘTII ?? EU NU CRED ÎN VISE, DAR DE L-AUN TIMP MĂ TOT VISEZ ÎN VACANȚĂ !! CE-O FI ÎNSEMNÎND ?
TU CE CREZI OARE CĂ FACEA SOFIA LOREN ÎN VACANȚA DE PRIMĂVARĂ ??!
— NU ȘTIU, DAR CÎND VINE VACANȚA MĂ SIMT AȘA DE UȘOR (!!!
— ÎN PRINCIPIU SÎNTEM DE ACORD EU CĂPITAN, GICU SECUND ȘI TU ȘEF DE ECHIPAJ.... ACUMA DE UNDE FACEM ROST DE O CORABIE ??
VACANȚAAA!
VACANȚA
Dragii mei, vacanță bună vă doresc, și mai jos mă iscălesc! Pompiliu
VINE VINE VACANȚA VINE VACANȚA VINE VACANȚA VINE VACANȚA VINE VINE
VINE VACANȚA VINE VACANȚA VINE VINE

CONCURSUL NOSTRU DE FOTOGRAFII

studio 50

Cu fantezie, sensibilitate
și un aparat de fotografiat
se pot realiza minuni.
În fiecare dintre voi se ascunde un virtual artist al imaginii.

Paginile revistei
vă sînt deschise!

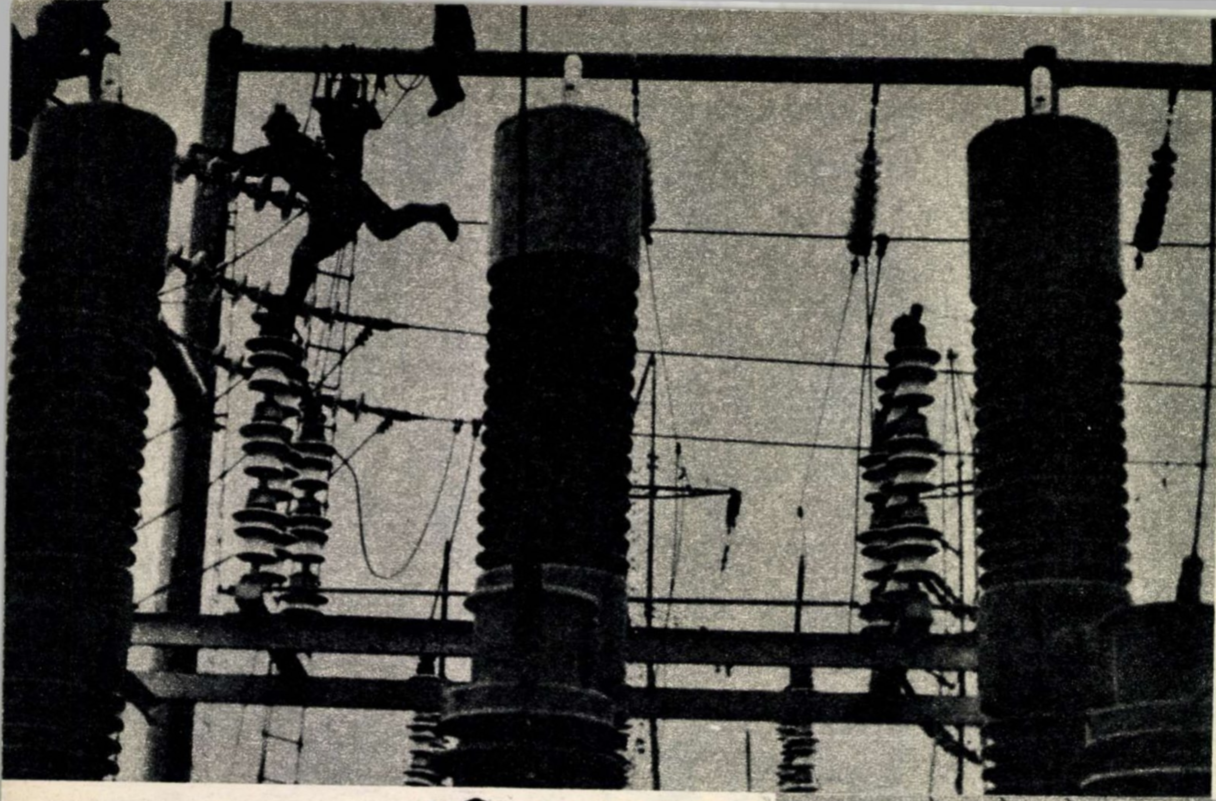

1 ▲ „TENSIUNE"

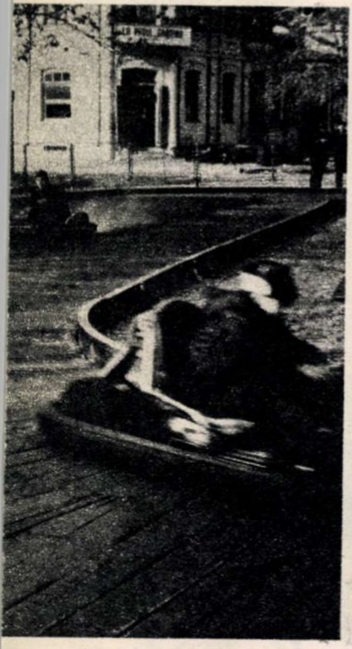

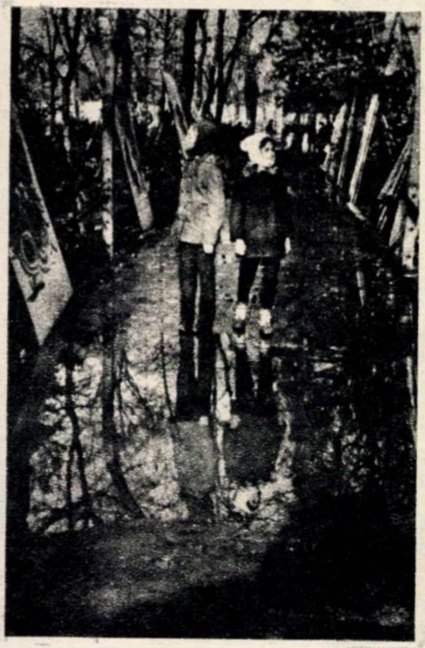

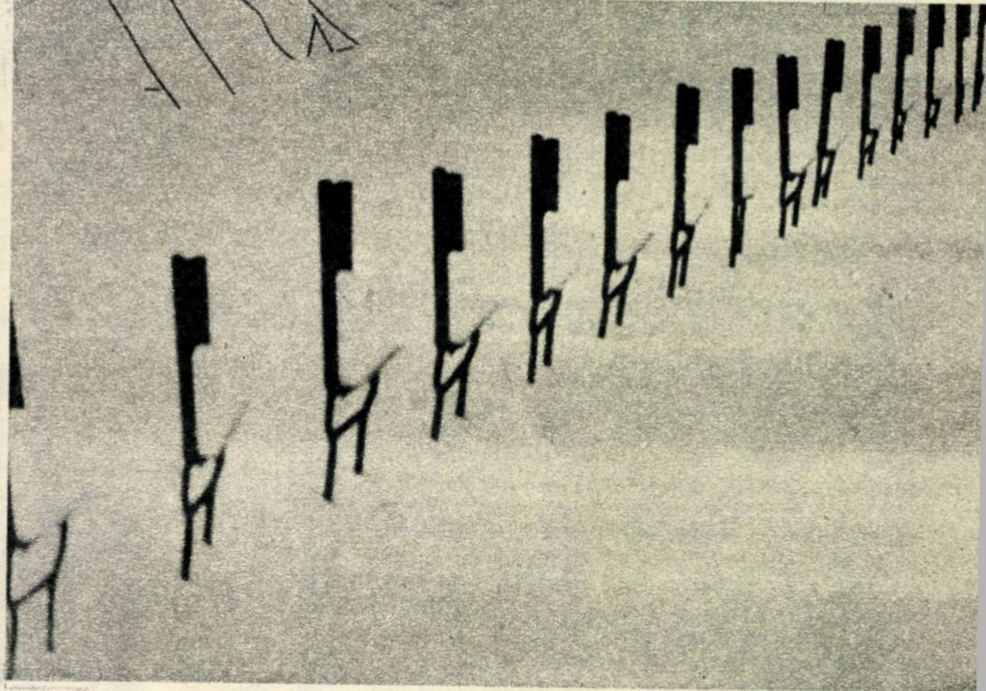

2 ▲ „ACCELERAȚIE"

3 ▲ „ÎN ȚARA BASMELOR"

4 ▲ „LA ATAC"

5 ▼ „CUPTORUL DE VAR"

6 ▼ „ÎNTRE VIS ȘI REALITATE"

7 ▼ „UNU, DOI..."

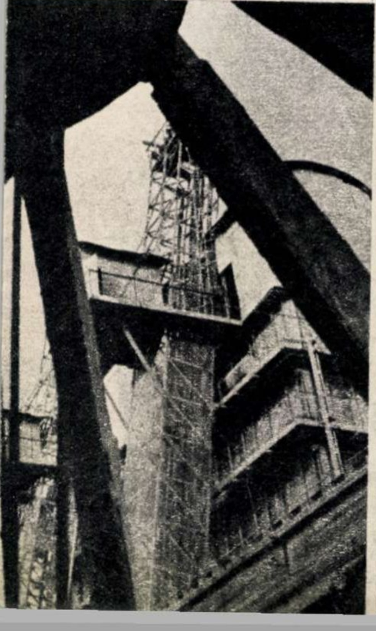

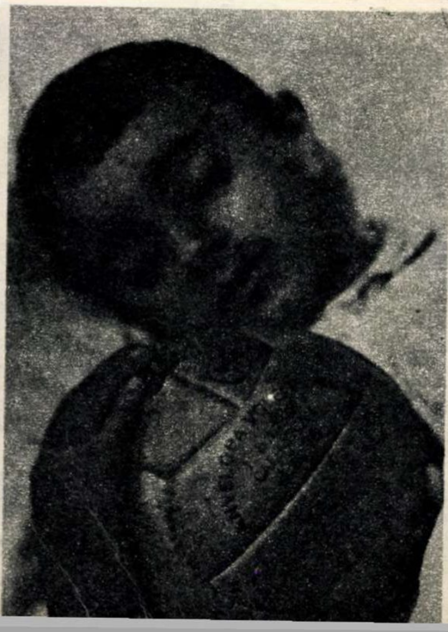

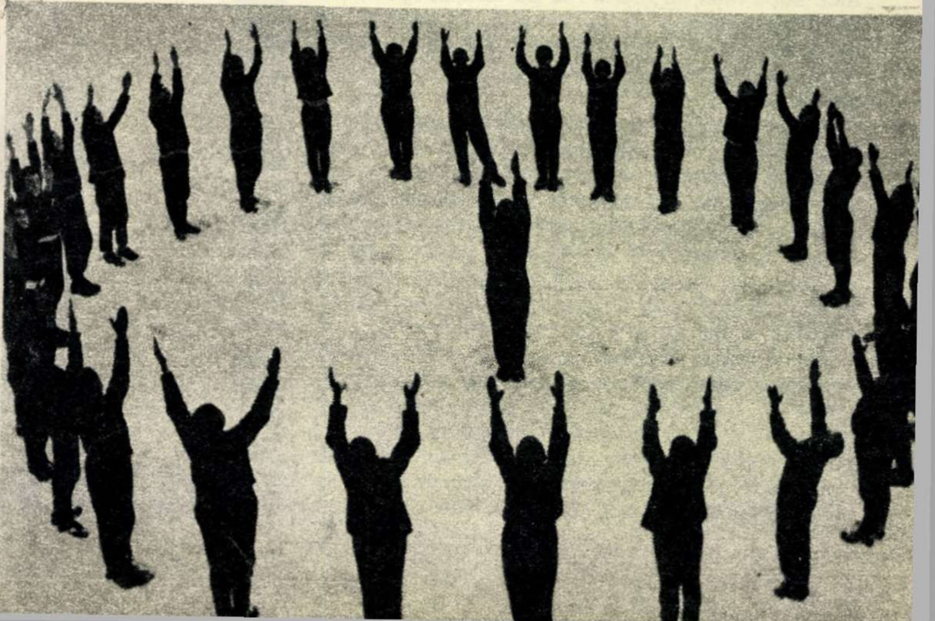

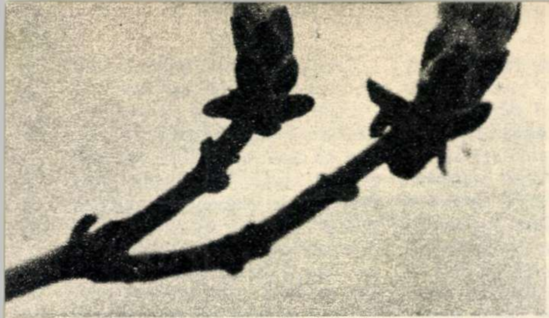

8 ▲ „TREZIRE LA VIAȚĂ“

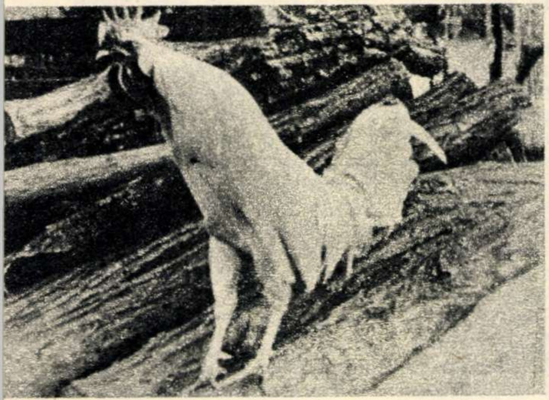

9 ▲ „ÎN ZORI DE ZI“

10 ▲ „SPRE GRĂDINIȚĂ“

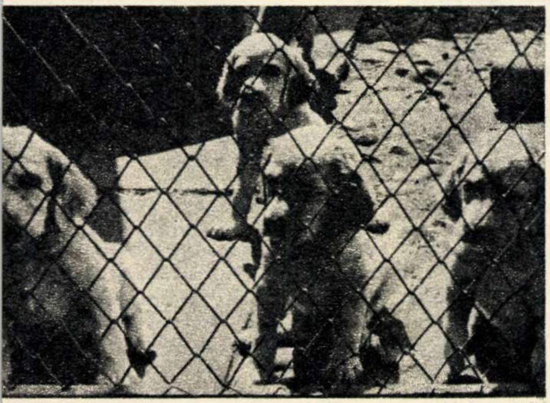

BADEA ILIE“ ▼ 12

11 ▲ „ORA MESEI“

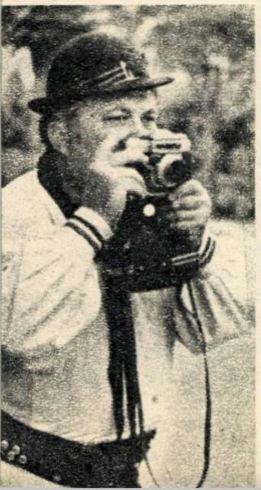

Fotografiile au fost realizate de: VASILE CISMARU (1—4—10), MARIAN ROTARU (7—13), MARIUS TRĂISTARU (6—11), TRAIAN ILIE (8—9), OCTAVIAN BURUIANA (12), toți de la Școala generală nr. 2 din Caracal.
Casa pionierilor Brăila (2, 3), DAN CARDOȘ (5), Casa pionierilor Turda.

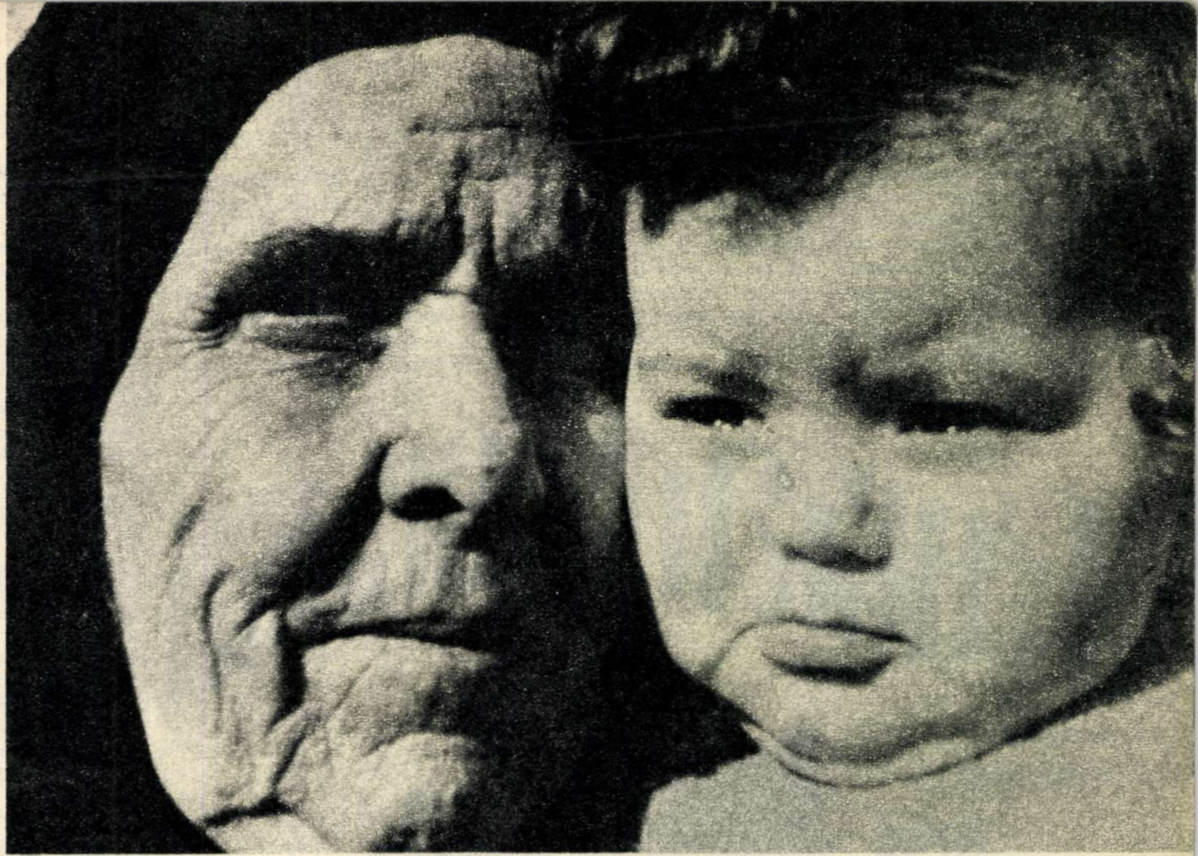

FOTOGRAFIA SĂPTĂMÎNII
VLADIMIR BUNEA,
«ȘTAFETA VREMII»
Cineclubul Casei pionierilor, Cluj

13 „IMPONDERABILITATE“

Imagini de neuitat pe retina copilăriei

Prin porii fiecărei scrisori, din miile cîte luminează birourile redacției săptămînă de săptămînă, iradiază aceeași dorință arzătoare: fiecare cititor vrea să fie socotit un părtaș, un coautor la destinul revistei; vrea să se oglindească în paginile, în conținutul și imaginile revistei ca într-o oglindă fermecată.

Corespondențele, fotografiile și desenele de la cititori — îndeosebi cele trimise la concursurile noastre «De la comuniști învățăm cutezanța» și «Studio 50», dedicate aniversării semicentenarului P.C.R., ne-au dovedit și ne dovedesc zilnic, bogăția voastră sufletească, setea voastră de frumusețe, dragostea și recunoștința vie — transfigurată în trăire artistică — pentru patrie, pentru partid, pentru poporul căruia aparțineți.

Fără a anticipa asupra deciziei pe care o va pronunța juriul de specialiști, ne-am îngăduit să desprindem din cîteva scrisori aceste minunate imagini, aceste fotografii realizate de copii, cadre ale căror lumini și penumbre ar face să vibreze panourile oricărei expoziții de artă fotografică.

De la «Tensiune» la «Ștafeta vremii» — cele două lucrări atît de grăitoare, reproduse pe frontispiciul acestor pagini — fluxul nevăzut care străbate fiecare imagine își are izvorul în talent, în perseverență, în trăirea reală, directă a actului de creație. Învăluite adesea într-o notă de duioșie sau umor («Între vis și realitate», «Spre grădiniță», «Badea Ilie»), trădînd virtuți grafice («Unu, doi...», «La atac»), pictural-metaforice («În țara basmelor», «Trezirea la viață») sau reporterícești («Cuptorul de var», «Accelerație», «Imponderabilitate»), fotografiile trimise de cititorii noștri — ne sosesc zilnic sute și sute de asemenea lucrări — își cer pe drept cuvînt locul nu numai pe masa juriului dar și, în sute și mii de exemplare, în paginile revistei.

Pînă la închiderea concursului mai sînt cîteva săptămîni. Din Turda, din Caracal, din Pașcani, din Brăila, din zeci de cercuri foto funcționînd în școlile sătești, ne parvin neîntrerupt imagini ce constituie o cronică fremătătoare a vieții pionierești de astăzi.

Iar pe măsura trecerii anilor, asemenea imagini — poate uneori stîngace dar întotdeauna de o generoasă vibrație emoțională, a participației — vor păstra neștirbită aceeași prospețime și sinceritate din care s-au nutrit. Precum amintirile înseși ale copilăriei.

MIHAI NEGULESCU

Lucrare scrisă

Povestire de
FORRÓ LÁSZLÓ

Multă vreme, Amiralul n-a fost Amiral ci, pur și simplu, Józsi. Așa îl știau copiii. S-a întîmplat apoi — și, desigur cronicarii întîmplărilor din bloc vor consemna asta — că adulții, mereu nerăbdători, s-au apucat de crearea unui comitet pentru organizarea puștimii. Vorbeau despre organizare, dar se gîndeau la strunire, în așa fel încît cetele de copii să nu alerge mereu, bătînd mingea printre clădiri, să nu se tot joace de-a indienii pe scări, pe trotuare. Căposul, care citește cu nemiluita tot ce-i pică în mînă, încît într-o bună zi îl va lovi apoplexia, înaintea marii întruniri înfățișă în felul următor dorințele adulților: «Aș ruga adunarea să păstreze puțină liniște! Ceată de ștrengari ce sînteți, ciuliți-vă urechile! Comitetul copiilor va avea misiunea să-i reeduce pe neisprăviții gălăgioși, dezordonați și lipsiți de respect care sparg mereu geamurile. Veți vedea că peste o lună ne vom plimba printre blocuri ca niște mielușei, doi cîte doi, ținîndu-ne de mînă, precum colegii noștri de grădiniță. Iar conversațiile le vom purta cam așa:

— Ce frumoasă-i vremea azi.

— Da, chiar foarte frumoasă.

— Ai auzit, stimate colocatar, că ieri după-amiază, la trei și două minute și trei secunde, ora locală, familia Kovács a săvîrșit o greșeală îngrozitoare? Aflată la bucătărie, bunica colocatarului nostru a scăpat piua din mînă, tulburînd liniștea pașnicului cartier. Între orele trei și cinci! Vom discuta apoi că locatarul Ferencz n-a plătit întreținerea pe luna în curs, vom aduna puținii noștri bani de buzunar și vom plăti suma în locul lui ca, de rușine, să i se ridice conștiința. Așa va arăta universul nostru, după ce ne vom «organiza»!

Cutia pentru depunerea buletinelor, adică urna, fusese așezată la intrarea blocului cu numărul opt, iar deasupra, pe o coală de desen, scrisă cu creioane colorate, se puteau citi următoarele:

Notează numele aceluia pe care l-ai dori ca președinte al comitetului copiilor și depune-l în cutie. Adunarea: duminică la ora 12. Pepsi! Suc de fructe! Chewing gum! Toți copiii să fie prezenți!

— Trebuie să-l depunem în cutie pe președinte? întrebă Umorovescu, lunganul acela care se supăra foc dacă cineva nu rîdea de glumele lui.

Rezultatele alegerilor erau cît se poate de clare: la adunare, biletele scoase din cutie fuseseră prinse pe o tablă neagră. Numele lui Tom Jones figura doar pe două file, iar pe una se vedea un măgar; în rest — același nume: Józsi.

— Să fie Amiral, nu președinte! strigase cineva, iar comitetul de bloc al adulților, de voie, de nevoie, căzu de acord. Unul dintre băieții mai agili a aflat mai tîrziu că, la ședințele comitetului de bloc, Józsi era pomenit totuși, în continuare, drept președinte. Ce să-i faci, așa sînt adulții! Amiral însă e altceva! E drept că la început avusese mult de furcă cu droaia de copii. I-a fost greu să-i facă să înțeleagă că soluția nu era aceea de a-i nota pe o hîrtie pe cei ce se țineau de rele ci, de a-i face să-și dea seama că au greșit. Unui copil din cartierul vecin i-au tras o bătaie zdravănă pentru că se încumetase să admire prea de aproape petuniile. Trebuia să respingă în comun și propunerile de felul aceleia făcută de Huhurez, ca în fiecare dimineață să șteargă cu vată umedă frunzele florilor. Și ce scandal a mai ieșit din cauza gropii! Se și zvonise că, nefiind în stare să-i strunească pe zevzecii din blocuri, Amiralul va fi schimbat. Deși, groapa fusese săpată cu o sîrguință exemplară. Unul dintre ei citise despre trapperi și desscrisese atît de palpitant capturarea vînatului mare în capcane cu trape basculante, încît se hotărîseră îndată să sape și ei o groapă pe pajiștea din fața blocului doi, ca să-i prindă pe contravenienții care aveau obiceiul să-și scurteze drumul trecînd peste covorul de iarbă. Voiau să-i facă o surpriză Amiralului. E drept că acesta fusese într-adevăr surprins cînd, apropiindu-se de fereastră, îi văzuse pe la miezul nopții, că sapă de zor. I-a convins foarte greu să renunțe la metoda educației prin groapă, cu atît mai mult cu cît totul fusese pregătit: aveau lanterne de buzunar cu ajutorul cărora să lumineze scăfîrliile contravenientilor, iar Căposul formulase și textul educativ pe care urma să-l citească celui prins în capcană.

Cu chiu, cu vai, reușiseră să astupe groapa, dar li se dusese vestea și mulți au fost profund indignați.

În linii mari însă, lucrurile erau în ordine. Cu prilejul a trei excursii, făcuseră rost de atîția trandafiri sălbatici, încît la vară, dacă vor prinde altoii, tot cartierul va fi numai flori. Pentru terenul de fotbal pe care și l-au construit ar putea să-i pizmuiască pînă și Rapidul! Și-au ales un loc excelent pe malul rîului, iar din țevile rămase de la constructori, Amiralul realizase două porți de toată frumusețea, care aveau sudate pe ele și coșuri pentru baschet. Ce meciuri au mai jucat pe acest teren! Bătuseră cu zece-zero reprezentativa cartierului vecin! Unde mai pui că arbitrii de margine n-au fost dintr-ai lor, iar meciul a fost condus de un arbitru adevărat!

Și-apoi e bine că poți discuta cu Amiralul. Chiar și despre lucruri serioase. Dacă-i întrebat, de pildă, de ce vorbesc adulții cu atîta afecțiune despre anii frumoși ai copilăriei, încît viitorului adult mai că-i vine să plîngă, dar nu se găsește nici o mămică, nici un tătic care să umble de-a bușilea în iarbă, sau să se cocoațe în vîrful unui castan, atunci Amiralul nu-i tratează cu vorbe mari despre grijile casei, despre haine și ghete și educație, ci le răspunde zîmbind: o să vedeți! Feri, ia dă o fugă pînă la noi și adă-mi chitara.

Chiar că-i mai bine să rezolvi problemele grele cu chitara! Oricînd e bine să asculți o chitară. Iar Amiralul cîntă grozav...

Dar acum nu cîntă. Stă pe malul rîului și-și zice: oamenii sînt oare asemenea apei, care își urmează calea și nu se reîntoarce?

Trebuie să i se ierte Amiralului că e mîhnit. Ar fi zadarnic să-l întrebe acum cărui conducător de oști ar vrea să-i semene, n-ar mai da explicații atît de însuflețite ca săptămîna trecută. Vorbise atunci despre niște lucruri plictisitoare, că nu vrea să fie conducător de oști, că mai bine ar vrea să fie ca bătrînul frezor din atelierul unde lucrează și el, și care, de fapt, nu face altceva decît că muncește bine și-i tare bun la suflet, iar acasă crește iepuri. Vorbise deci numai despre lucruri plictisitoare, dar atît de interesant că, măcar în gînd, cel care-l asculta, se și vedea crescînd iepuri de casă.

Ana era o minunăție de fată, dar puteai să spui că-i băiat. Arunca mingea la coș de la jumătatea terenului! Fusese prietena Amiralului pînă mai ieri. Mergeau împreună la film, la teatru, la cofetărie. Jucau baschet împreună. Arbitra și meciuri amicale de fotbal. Blondă, înaltă... De cîteva zile o conduce un ins străin. De atunci e supărat Amiralul. Observaseră și mai adineauri că își căutase de treabă în apropierea blocului Anei, numai ca s-o întîlnească, dar fata o luase în grabă, printre blocurile patru și cinci, spre stația de autobuz.

Amiralul stă acum la rîu și bolborosește ceva despre apele care nu se reîntorc. Dar dacă ar face cale întoarsă! În minusculul lor golf s-ar aduna o adevărată flotă de corăbioare din hîrtie, din care ar coborî copii liliputani, care ar lega fedeleș de salcia aceea o fată blondă și înaltă de uriaș! «Vrei să devii crescătoare de iepuri?» ar întreba-o și, de n-ar vrea, ar condamna-o ca niciodată să nu mai poată arunca mingea la coș!

S-au așezat pe iarbă. Și tac.

— Să aduc chitara? întreabă unul.

Cu privirea pierdută spre ape, Amiralul înclină din cap.

Căposul ar vrea să spună ceva, dar mai înainte înghite în sec de cîteva ori.

— Avem o rugăminte, Amirale. Înscrie-te la facultate.

— De ce?

— Așa... E drept că n-ai să mai apuci să fii dirigintele nostru, dar va fi bine măcar pentru cei mici...

Al naibii! Căposul ăsta e într-adevăr un cap mare! Nu discutaseră niciodată despre așa ceva, dar știa că la asta se gîndeau cu toții.

Amiralul își struni chitara.

— Eu sînt forjat, băieți...

Și-n sunetul chitarei, corăbioarele se adună.

Desen: CLARA SURUGIU

Post scriptum

Am scris rîndurile de față pentru că băieților nu le reușise lucrarea scrisă pe tema: Aș vrea să fiu ca el. Se gîndiseră la oameni celebri, la comandanți de oști, deși ei doresc să-i semene Amiralului; nu știau însă că acest lucru poate fi scris și într-o temă de clasă. Dacă eu voi primi o notă mai bună decît a lor, am să rog să fie trecută în catalog unde se află numele Amiralului.

În românește
de EUGEN HADAI

Fluturi

M-a uimit mişcarea
transparentă a fluturilor
albi, alături de picăturile
albastre şi limpezi
ale unui izvor
dintr-o pajişte
cu multe flori sălbatice;
flori ce nu întîlneam
decît acolo
în mrejele verzi şi dese,
pline de soare şi viață,
acolo unde izvorul
spăla pietrele
care de secole
formaseră proverbul...
Peste el noi am trecut
cu uşurință
în goană după soarele
ce ne părăsea. Pămîntul
se învîrtea în continuare
fără ca noi să amețim,
M-a uimit mişcarea
transparentă a fluturilor
albi ce-alergau pe cîmpie asemenea nouă,
m-a uimit curajul cu care
am trecut pragul pîrîului
albastru şi minunat.
Era primul pîrîu, erau primii fluturi.

IRINA VAINOVSKI, elevă

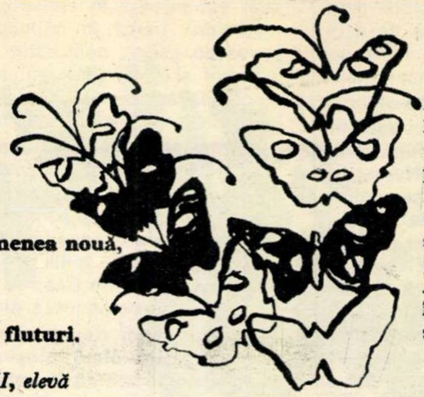

Ancora

Am învățat să-mi ancorez speranța
în portul limanului meu
şi să-mi simt sub picioarele grele
pămîntul, tare şi bun.
Am învățat să-mi ancorez gîndul
de lume, de iarbă, de flori,
şi să simt cum îmi picură ploaia
peste pleoapele mîngîiate de primul vis.
Am învățat să arunc ancora
în crestătura adevărului din mine,
şi să simt cum mă izbeşte bucuria de a trăi.

OANA CHELARU, elevă

IN PORT

Evocare de MARIA ARSENE

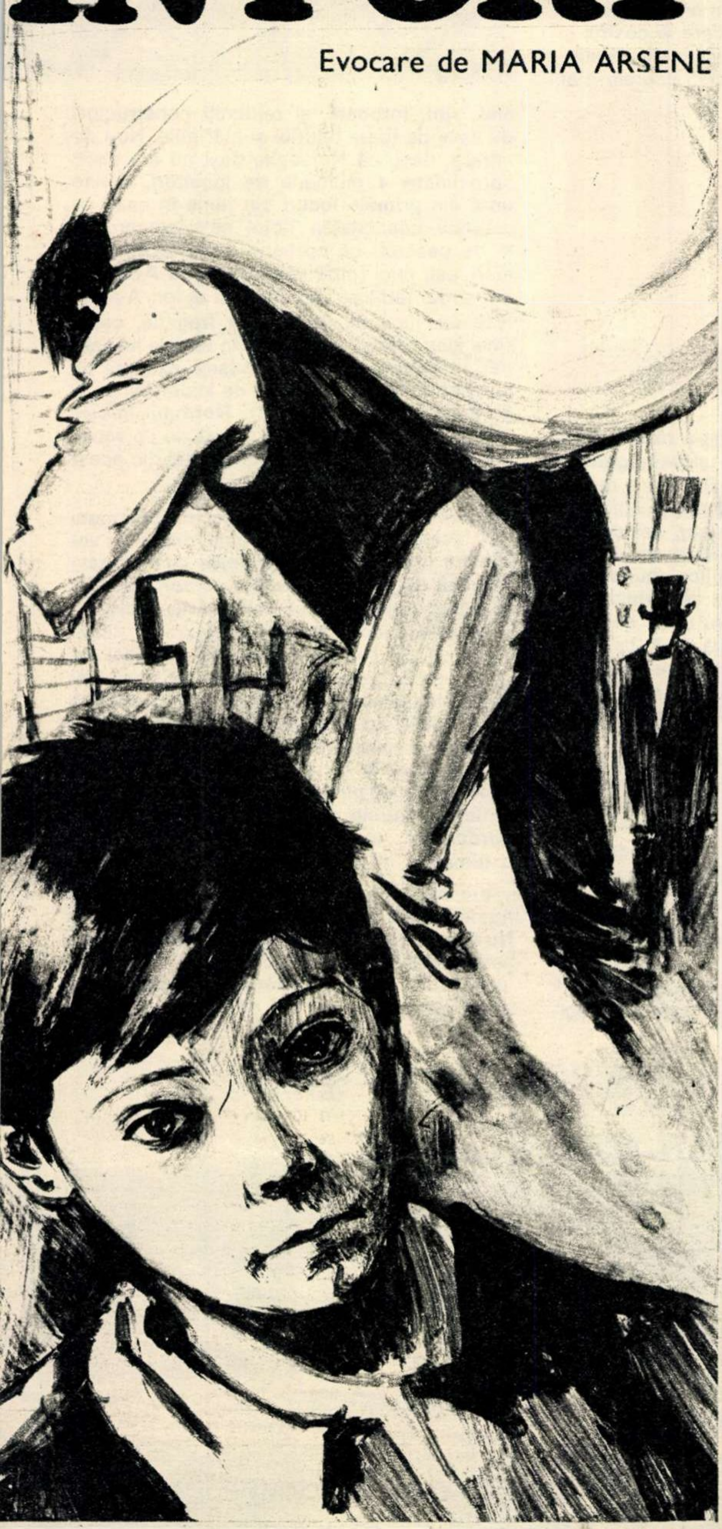

Desen: GH. MARINESCU

Portul nu e departe. La Dunăre. Şi Dunărea e la doi paşi. Dar ca s-o vezi trebuie să te urci în vîrful dudului. Dudul bătrîn din capul uliței. Atunci poți să-ți înmoi degetele în valuri. Peste acoperişul de țiglă roşie al hambarului cu sare. Şi al magaziei de mărfuri de lîngă vamă. Pe deasupra catargelor. Şi-a coşurilor de pe vase. De pe remorchere... Aş! Ți se pare numai...

Portul e departe. Foarte departe. Cînd vine seara acasă tăicuțul... Tăicuțul meu. Abia îşi tîrăşte picioarele.

— E departe Dunărea? îl întreb.

— Afurisită-i Dunărea!

Aşa zice şi nenea Gligore.

Nenea Gligore trage la samar. Tot în port. Cară pe spinare lădoaie mari. De aproape două sute de kilograme fiecare. Ohoho! Şi saci cu ciment. Grei. Cu alune scumpe. Şi cu stafide. Tiii..! Cine poate să le cumpere? Doar n-o să le cumpere moş Niculae.

Moş Niculae are pipă de lemn. Din lemn de vişin. Şi-un picior tot de vişin. Stîngul. I l-a prins macaraua în port. Moş Niculae stă la tața Iordana, fii-sa. Tața Iordana spală şlepurile de benzină. Acum nu le mai spală. Tața Iordana tuşeşte. Tuşeşte şi scuipă. Scuipă rău. Cînd şi cînd plînge. Şi blestemă:

— Mi-a mîncat Dunărea plămînii... Ca ei să se usuce şi să i se ridice pulberea în cer...

— Ba, boierii ți-au mîncat plămînii, îi spune tăicuțu'.

*

Portul nu e departe. La Dunăre. Dunărea nu-i departe. La doi paşi...

Ei, la doi paşi! Trebuie să calci doi kilometri pînă s-o prinzi. De la podul de peste canal se-nşiră pe stînga dana de sare. Hamalii descarcă bolovanii în coşuri. Din coşuri o varsă în şlepuri. Şlepurile o duc în țări străine. E bună sarea în bucate. Scrie şi-n cartea de citire. Dar nu scrie că intră în ochi cînd o aşezi în coşuri. În palme şi-n buricele degetelor, unde ustură şi roade. Apoi face carne vie! Şi trebuie să-ți înfăşori în cîrpe mîna. Dar atunci cum poți să mai lucrezi?

Nea Fănică e numai răni în palme. Nu mai are cu ce să muncească.

Dana de cărbuni e alăturea şi puțin mai departe se află dana cerealelor. Vagoanele se-ntind ca un şarpe pe mal. Boabele de grîu, de porumb, mazăre, orz, ovăz, secară, sînt ale negustorilor. Ei le vînd în Austria, în Italia şi mai ales în Germania.

Hamalii aleargă pe schela îngustă cu sacii de grîne pe umeri. Pe puntea şlepului sînt trei guri mari. Gurile calelor care înghit sutele de tone de pîine şi mămăligă. Aleargă hamalii flămînzi. Gozul li se lipeşte pe față. Asudă, gîfîie, le tremură picioarele. Dar ei aleargă, aleargă...

Fiecare vagon de cale ferată, burduşit cu cereale, poartă o etichetă. Pe ea scrie: «Export. Firma Gondopol, Ionescu et compania».

Odată,cînd am fost în port,i-am adus lui tăicuțul o jumătate de pîine. Şi-o legătură cu ridichi. Atunci i-am văzut pe domnii Gondopol şi Ionescu. Unul scundac şi grăsan, celălalt, înalt şi slab. Priveau la muntele de grîne vărsat în burta şlepului.

Azi nu m-a trimis mama în port. S-a dus ea cu mîncarea, la tata. A plecat şi tața Frusina. Şi mama lui Sandu,şi-a lui Tică. Au plecat multe mame în port. Ia te uită! Au plecat toate mămicile. Ce-o fi? Am plecat şi eu după ele. Au plecat şi băieții. Ceata lui Manole şi a mea. A rămas mahalaua pustie.

Ce zarvă-n port! Bănicerii şi lopătarii de la dana cerealelor se strînseseră roată în jurul lui dom' Traşcă, vătaful, care urla cu spume la gură:

— Dați drumul la poşte, mă, că au intrat vagoanele în locație!

Oamenii îl priveau. Unii i-au şi strigat:

— Te doare de punga lui dom' Gondopol?

— Las'să plătească locație, că tot de pe pielea noastră dă!

Traşcă zbiera, nepotolit:

— Începeți, măi, încărcarea boabelor în şlep!

— Nu lucrăm azi! îi răspunse nea Bolduş.

— De ce mă, Bolduşe?

— Pentru că nu vrem!

Ce-a fost... Mamă, măiculiță!... A vrut Traşcă să-l zvîrle în Dunăre pe nea Bolduş.

— Mă, comunistule! Mă, bolşevicule, care întărîți hamalii împotriva stăpînirii. Nu scapi tu pînă nu înfunzi ocna!

S-au repezit bănicerii şi lopătarii de-au făcut zid înaintea lui nea Bolduş. A fugit Traşcă speriat. S-a înapoiat cu poliția. Cu domnul comisar Blînduşel, cu domnul agent Dudă şi cu opt vardişti.

Degeaba. Hamalii de la dana cerealelor nu au mai încărcat un bob de grîu. Atunci comisarul cu vardiştii i-au pus cătuşe la mîini lui nea Bolduş... Dar nu l-a speriat, că el striga:

— Nu încărcați bob pentru fascişti şi hitlerişti, fraților.

Au vrut să-l tîrască pe nea Bolduş spre poliție. Atunci şi-au încrucişat brațele hamalii de la dana cărbunilor şi de la sare. Iar cînd au venit şi muncitorii de la pompele de petrol şi de mărfuri din port... Ehehe! N-a avut ce face domnul comisar Blînduşel cu toți vardiştii şi poliția lui. A trebuit să-i scoată cătuşele de la mîini şi să-l lase liber pe nea Bolduş.

*

E sîmbătă seara. Nici un hamal n-a primit banii pentru muncă de la vătaf. Toți copiii din mahala ne-am culcat cu burta goală. Dar nici unul nu ne văităm, nu plîngem şi nu scîncim. Dar eu...

În noaptea aceea am visat numai lipie caldă...

Portul nu e departe. La Dunăre. Şi Dunărea e la doi paşi. Dar trebuie să te urci în vîrful dudului. Dudul bătrîn din capul uliței. Atunci poți să-ți înmoi degetele în valuri...

EXCURSIE PE GLOB

NORVEGIA

de
CONSTANTIN
DIACONU

Prin al IV-lea secol î.e.n., negutătorul grec Pytheas din Massalia (Marsilia de azi), europeanul care ne-a lăsat prima mărturie scrisă despre «Ultima Thule» (ultima insulă — a lumii, atît cît era ea cunoscută pe-atunci), a fost atît de impresionat de peisajul sălbatic și sumbru pe care i l-au oferit (după toate probabilitățile) coastele sudice ale Norvegiei, încît n-a îndrăznit să le atingă, ci și-a întors corabia și s-a depărtat grăbit de ele.

În cele mai bine de două milenii care au trecut de-atunci, relieful și clima Norvegiei par a nu se fi modificat prea mult față de plastica descriere pe care le-o face acest antic și onorabil cetățean al Massaliei, purtat pînă în pragul țărmurilor nordice fie de întîmplare, fie de dorința unui cîștig mai bun, fie pur și simplu de curiozitate: aceeași stranie, inedită și imensă simbioză dintre un pămînt extrem de frămîntat, pe de o parte, și apă pe de cealaltă, încît nu poți să-ți dai seama prea bine, pămîntul plutește pe apă sau, dimpotrivă, apa este ținută de pămînt în căușul palmelor sale; același cer deasupra, mai tot timpul atîrnînd plumburiu; iar între ele, în multe din zilele anului, aceeași ceață grea, izvorînd din tot și din toate, atît de grea încît uneori plutește «la firul ierbii» și ai impresia că mergi pe nori.

Cu toate acestea, peisajul Norvegiei de azi iradiază o lumină și o căldură deosebite, care-l fac să se simtă bine aici și pe vizitatorul din cea mai însorită țară. Și dacă-i așa și nu altfel, faptul se datorează numai locuitorilor de pe aceste meleaguri.

Cunoscîndu-i pe norvegienii de azi «la ei acasă», precum și istoria lor multiseculară, nu poți să nu-ți dai seama că, pe lîngă înfățișare și o serie de alte calități, ei au păstrat de la strămoșii lor, vikingii de altă dată, și o continuă preocupare pentru a-și face viața cît mai plăcută în mijlocul acestei naturi aride, pentru a îmbogăți, dar și pentru a umaniza acest peisaj.

Una dintre cele mai evidente mărturii în acest sens mi se pare a fi concretizată, de pildă, atît în arhitectura, cît și în modul de amplasare a caselor norvegienilor.

Sînt case îndeobște mici (pînă și-n marile orașe — Oslo, Bergen, Kristianzand — acestea preponderează). Și mai ales din lemn. Și mai totdeauna plasate în așa fel încît au muntele în spate și apa în față. Și fiecare în parte vopsită, obligatoriu, în cîteva culori. Și fiecare «plantată» parcă în mijlocul unui minunat covor de gazon neîngrădit. Par, și de fapt asta vor și sînt, niște cuiburi afară din cale de calde, care te cheamă și te atrag irezistibil spre ele, oricît de departe te-ai afla în larg.

Pentru că norvegienii, în marea lor majoritate, se află mai tot timpul în larg. Din același motiv (numai că avînd alte îndeletniciri) care i-a determinat și pe strămoșii lor să se avinte pe mări și oceane (ajungînd pe corăbiile lor lungi și înguste la mii de kilometri de locurile de baștină, prin Caspica sau Mediterana, pe coastele Groenlandei și chiar ale Americii): pămîntul lor arid, deși e «stors» de tot ceea ce poate da, nu le oferă totuși atît cît le trebuie.

Nu le oferă atît cît le trebuie nici ogoarele înguste, smulse cu trudă pietrei și mlaștinii, cultivate cu orz, ovăz, lucernă, cartofi și, uneori, chiar cu grîu; nici pășunile de sub poalele munților, de obicei îngrădite cu-n fel de ziduri aproximative, înjghebate din cantitățile industriale de piatră scoasă de pe ele, în mijlocul cărora fie că pasc oi sau vaci, fie că se lucrează cu mici tractoare la cositul și strînsul ierbii; nici munții pitici și atît de stîncoși, încît pe mulți dintre ei nici caprele n-ar putea să urce fără pericol de-a rămîne între pietrele lor îngrămădite într-un haos greu de imaginat; nici arborii pădurilor (care rareori ating mărimea mijlocie), cu toate că sînt transformați în lemn de construcții, scîndură și hîrtie; nici rîurile scurte și repezi, dar bogate în apă (din cauza precipitațiilor abundente), cu toate că învîrt zeci și zeci de turbine care produc curent electric pentru toate becurile, bucătăriile și caloriferele din țară, ba chiar și pentru export; nici marile crescătorii și rezervații de reni din nord; nici măcar cele cîteva ramuri industriale (de electrotehnică, construcții de mașini, textile și altele).

Tocmai de aceea norvegienii apelează și la mare. Fiordurile cu apa liniștită și albastră (care din cauza prezenței curentului cald Golfstrom nu îngheață niciodată) sînt tot timpul străbătute de puzderie de nave de toate mărimile, de la bărcile cu vîsle sau motor, de tip «viking», pînă la marile pescadoare sau petroliere (și acestea, toate, în aceleași culori vii ca și casele). Maeștri desăvîrșiți în arta navigației, pricepuți pescari (prind cu aceeași dezinvoltură și pește și balene), solicitați cărăuși pe mările și oceanele lumii, norvegienii sînt, totodată, și renumiți constructori de nave de toate felurile și mărimile. Nu-i de mirare, deci, că Norvegia, deși nu are decît aproximativ 4 milioane de locuitori, deține unul din primele locuri din lume în ceea ce privește capacitatea flotei sale comerciale și de pescuit, că aproape toate localitățile, mari sau mici (pînă și un cătun ca Albenes, din sudul țării) au cîte un port al lor. Așa se face că, încă de la o vîrstă fragedă, copiii (mai ales băieții) sînt inițiați în tainele navigației. Într-una dintre numeroasele excursii pe apă am străbătut peste 100 de kilometri, de la Farsund spre interiorul Mării Nordului, împreună cu cîteva duzini de vizitatori, pe un vaporaș condus tot timpul de un băiețel din acest oraș, în vîrstă de numai 12 ani.

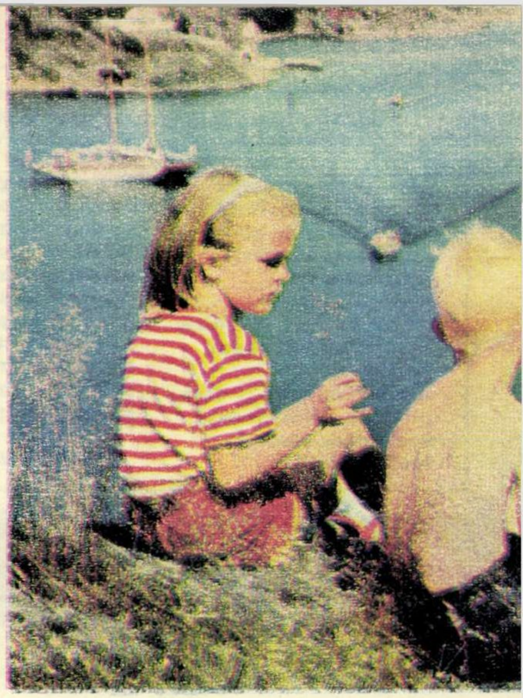

Nu prea de mult, cîțiva istorici norvegieni făceau o inedită experiență, destinată verificării unor fapte senzaționale consemnate într-una din legende: după o corabie cu vîsle și pînze, datînd din secolul al IX-lea, care fusese descoperită în 1893 la Gokstad, lîngă Oslo, au construit una identică. Lansată pe apă, noua ambarcațiune înjghebată după canoane tehnice de mult uitate, s-a dovedit a avea calități cu totul deosebite. Atît de deosebite încît cu ea a fost străbătut tot Atlanticul, ajungîndu-se în America. Se confirma, astfel, ceea ce păruse pînă atunci numai de domeniul fanteziei, anume că vikingii, acei «oameni ai fiordurilor», au descoperit «Noua Lume» cu o jumătate de mileniu înaintea lui Columb.

Vikingii au rămas undeva în istorie și-n numeroasele și originalele legende nordice. Nu este însă mai puțin adevărat că urmașii lor, așezîndu-și viața de toate zilele pe alte coordonate, legîndu-se cu rădăcini puternice de acest pămînt, au preluat de la ei, cu discer-

Nota autorului. **Vizita aceasta a fost prilejuită de însoțirea unei delegații de pionieri români (Carmen Firan din Craiova, Lidia Bleandă din Mangalia, Gheorghe Marinache din Caransebeș și Cristinel Gheorghiu din Buziaș) care, împreună cu alți 40 de copii din 10 țări ale lumii, au petrecut aproape o lună de zile într-un sat de vacanță (aparținînd CISV-ului — Asociația internațională a satelor de vacanță ale copiilor) instalat în micul orășel Lista din sudul Norvegiei.**

Programul bogat și interesant al satului de vacanță a oferit tuturor participanților, pe de o parte, posibilitatea de a se cunoaște și împrieteni, de a afla unii de la alții lucruri inedite despre țările lor, iar pe de alta de-a cunoaște Norvegia și copiii ei. Excursii pe jos, cu autobuzul și cu vaporul, focuri de tabără pe malul mării, originale programe cultural-artistice susținute de către membrii fiecărei delegatii în parte, meciuri de fotbal, jocuri sportive și distractive, concursuri de înot și de pescuit în apele fiordurilor și lacurilor, petrecerea cîtorva zile în mijlocul unor familii din împrejurimi, seri de dans și carnavaluri — iată în ce a constat, în mare, programul acestui sat de vacantă.

Delegația pionierilor români s-a bucurat de o atenție deosebită atît din partea celorlalți copii oaspeti, cît și a gazdelor. Uniformele pionierilor români, costumele, cîntecele și dansurile noastre populare au trezit un viu și real interes, originalitatea lor fiind evidențiată și în presa locală.

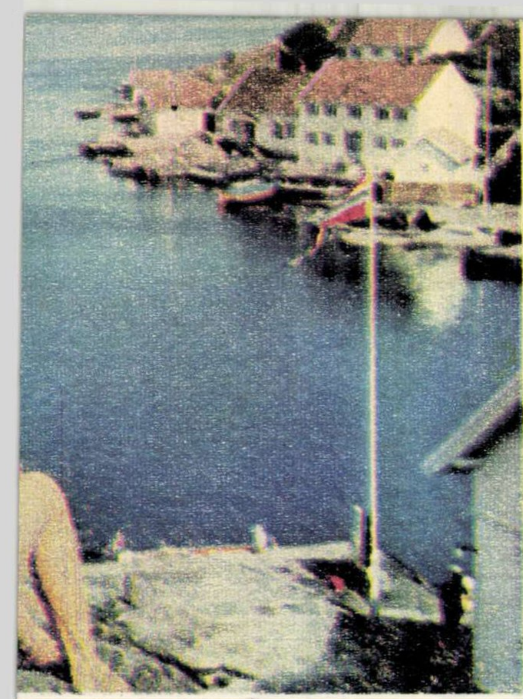

Suită de imagini din Bergen, prii
Norvegiei în ceea ce privește produ
trială și al doilea după Oslo, din punc
al numărului de locuitori. Aici sînt c
importante întreprinderi — electrot
construcții de mașini (cel mai mare
val), de prelucrare a peștelui etc.
pe coasta vestică, Bergenul are și fa
orașul în care a trăit Ibsen și-a scri
sale piese de teatru care au intrat,
patrimoniul literaturii universale.

▲ Copiii din satul de vacanță
străbătînd cu vaporul, în acompanian
deonului, unul dintre fiorduri.

▲ Pînă și-n plină vară, cerul de deasupra acestor meleaguri nordice e mai tot timpul acoperit. Pe-aici plouă foarte des, ploi repezi și scurte, uneori chiar de cîte 10—12 ori pe zi. Asta însă nu-i deranjează cîtuși de puțin pe locuitori, nici pe cei mari, nici pe cei mici, ei avînd totdeauna asupra lor haine de ploaie. Dar cînd apare soarele, chiar numai pentru cîteva minute, copiii își scot hainele și fac plajă.

nămînt, și-au dus mai departe, tot ceea ce au avut mai bun atît din cultură și tradiții, cît și din bogata lor experiență de luptă permanentă cu natura. Așa se explică apariția pe aceste meleaguri a unui Ibsen, omul care a adus în literatura universală o valoroasă și originală contribuție, așa se explică faptul că Amundsen, cel care a atins primul Polul Sud călătorind pînă la coastele Antarctidei pe un vas mai mult de lemn, dar cu pronunțate caractere de corabie vikingă (e vorba despre Fram, vas expus azi într-un muzeu din Oslo) e norvegian, că Thor Heyerdahl, cel care a străbătut oceanul în trei rînduri, o dată pe o plută, de două ori pe ambarcațiuni de papirus, trăiește și lucrează în Oslo. Așa se explică, de fapt, tot ceea ce îl impresionează pe vizitatorul străin, tot ceea ce el reține ca inedit din Norvegia de azi, țară intrată cu toate pînzele sus în circuitul civilizatiei moderne.

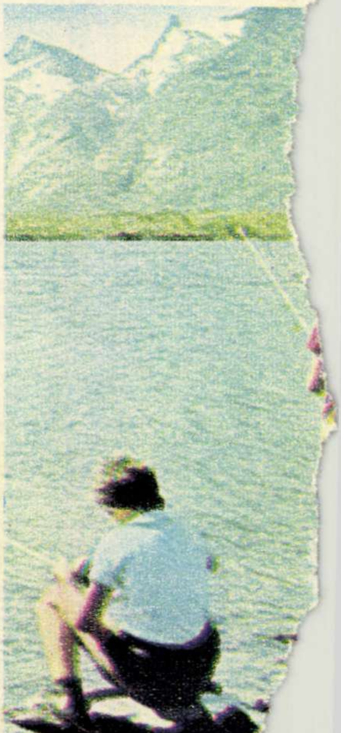

Apa fiordurilor este foarte bogată în pește. Așa că pînă și pescuitul cu undița, practicat de către copii, nu-i numai o distracție, ci și o îndeletnicire «rentabilă» care, după două-trei ore, se-ncheie de obicei cu cîteva kilograme de pește. ▶

Mare port și nod de cale ferată, dispunînd și de o «poartă aeriană» cu un intens trafic internațional, Kristianzand-ul este unul dintre cele mai importante orașe de pe coasta vestică a Norvegiei. Și aici, ca și-n celelalte așezări urbane din această țară, alături de clădirile mari din centru (cu cîteva etaje) predomină casele mici și cochete. ▼

E DE MIINE

Ă ROȚI
FĂRĂ VOLAN
Ă ARIPI
RĂ FUND

> ȘCOLARII DE ASTĂZI
> VOR FI CREATORII VALORILOR
> MATERIALE ȘI SPIRITUALE
> DIN ANUL 2000.
>
> *HENRI COANDĂ*

le tracțiune.

În structura transporturilor mon-
diale, trenurile au ocupat primul
oc din 1850 și pînă de curînd, în zi-
ele noastre. Ele constituie pentru
asageri și mărfuri, un «sistem de
ransport» care reduce simțitor e-
ortul necesar deplasărilor și timpul
le circulație, cu cheltuieli relativ
mici. Apariția automobilului, la în-
ceputul secolului 20, apoi intrarea
viației în ansamblul mijloacelor
le transport, pe la jumătatea aces-
ui secol, nu au oprit expansiunea
ilor ferate. Într-un singur caz, a-
me în Statele Unite ale Americii
Nord, creșterea vertiginoasă a
mărului de automobile și con-
ucția «autostrăzilor» între anii
5—1960 a avut drept efect scă-
ea investițiilor, adică a sumelor
bani consacrate «drumurilor de
» și locomotivelor, în favoarea
anglicilor de beton asfaltat» pe
re circulă automobilele. Astăzi,
iar în Statele Unite, «balanța»
rculației începe să se încline, din
ou, în favoarea trenurilor. Mai
menționăm că între anii 1950 și 1970
înmulțirea exponențială a traficu-
lui aerian, s-a făcut întrucîtva în
detrimentul căilor de transport te-
restre și mai ales maritime. Vapoa-
ele, mai mult decît trenurile, au
ierdut un număr mare de pasageri.

Pe planetă, totuși, nevoile de cir-
culație rapidă a oamenilor și de
ransporturi prompte pentru schim-
urile comerciale s-au înmulțit și
le o dată cu explozia demografică
expansiunea economică pe care
tim cu toții.

entru cele 3 miliarde 600 de mili-
de locuitori actuali ai Terrei
ales pentru cele patru, cinci,
miliarde de oameni care vor
ui populația deceniilor ur-
mătoare, problema mijloacelor de transport nu va înceta să se pună din ce în ce mai acut. Care, dintre cele patru tipuri de vehicule de azi — trenul, automobilul, vaporul sau avionul — va dăinui și va avea cea mai mare cotă de utilizare în anii viitori?

Majoritatea «cutezătorilor» tind să răspundă la această întrebare în favoarea celor mai tinere și mai atrăgătoare vehicule: automobilul și aeroplanul. În realitate, însă, economiștii și inginerii, de acord cu arhitecții urbaniști și cu savanții care se ocupă actualmente de starea «sistemului ecologic», adică a mediului biofizic în care trăim, înclină să creadă că viitorul aparține trenului.

O trăsătură comună a tuturor vehiculelor din deceniile viitoare va fi iuțeala cu mult mai mare decît performanțele obținute pînă azi. Știm, desigur, că avioanele zboară din ce în ce mai repede și că automobilele se grăbesc grozav să le ajungă din urmă. Vom vedea dacă au vreo șansă de a reuși. Deocamdată «sistemul de transport» cel mai apt să îndeplinească cerințele viitorului să știți că tot trenul rămîne! Capacitatea lui de a transporta un număr foarte mare de pasageri și cantități importante de colete, de dimensiuni variate; posibilitatea lui de a pătrunde pînă în centrul orașelor și, în special, aptitudinea lui de a satisface aproape fără excepție toate gusturile și pe toți oamenii la prețuri moderate, îi dă dreptul să aspire la prioritate în viitor.

Într-adevăr, trebuie să recunoaștem că cel mai teribil concurent al lui, automobilul, este iubit cu pasiune de un număr foarte mare de oameni, dar nu de toți oamenii!

CLUBULUI 2000

vorba de un concurs
de scrisori, în care să
felul cum îngrijiți plan-
ele. Dacă doriți să par-
ncurs, exprimați-vă ideile
e-afiș, executate în peniță
ulă, în acuarelă sau tuș.
rimite, de asemenea, lucrări
te din hîrtie colorată (colaje)
d-firește, o idee legată de
propusă de concurs. Fiecare
nține, cum ați observat desi-
i un text explicativ, de prefe-
ît mai scurt și mai mobilizator
dă: «Ocrotind natura — ocro-
itorul!», :«Natura — amfiteatru
nătății», «Animalele — prietenii
ri», «Tezaur de culori al plane-
— florile» ș.a.m.d.).

MARIA HUZU, Slobozia, județul Ialomița: *lucrarea pe care ne-o trimiteți nu este un afiș, ci un simplu desen reprezentînd niște animale. Așa că... pentru «cel puțin o mențiune» pe care ți-o dorești trebuie să reflectezi și... să muncești.*

MELANIA POP, Școala generală nr. 1, Jibou, județul Sălaj: *lucrările pentru concursul de afișe pot fi trimise la redacție pînă la data de 25 mai 1971 (data poștei).*

DORU PAȘCANU, Constanța: *în nici un caz nu poți ilustra două aspecte pe o singură planșă. Dacă vrei, poți participa și cu două afișe. Important e ca fiecare din ele să fie bun.*

Tuturor participanților: despre modalitatea de realizare a unui afiș citiți rubrica «Penița» din numărul viitor care vă va oferi toate lămuririle necesare.

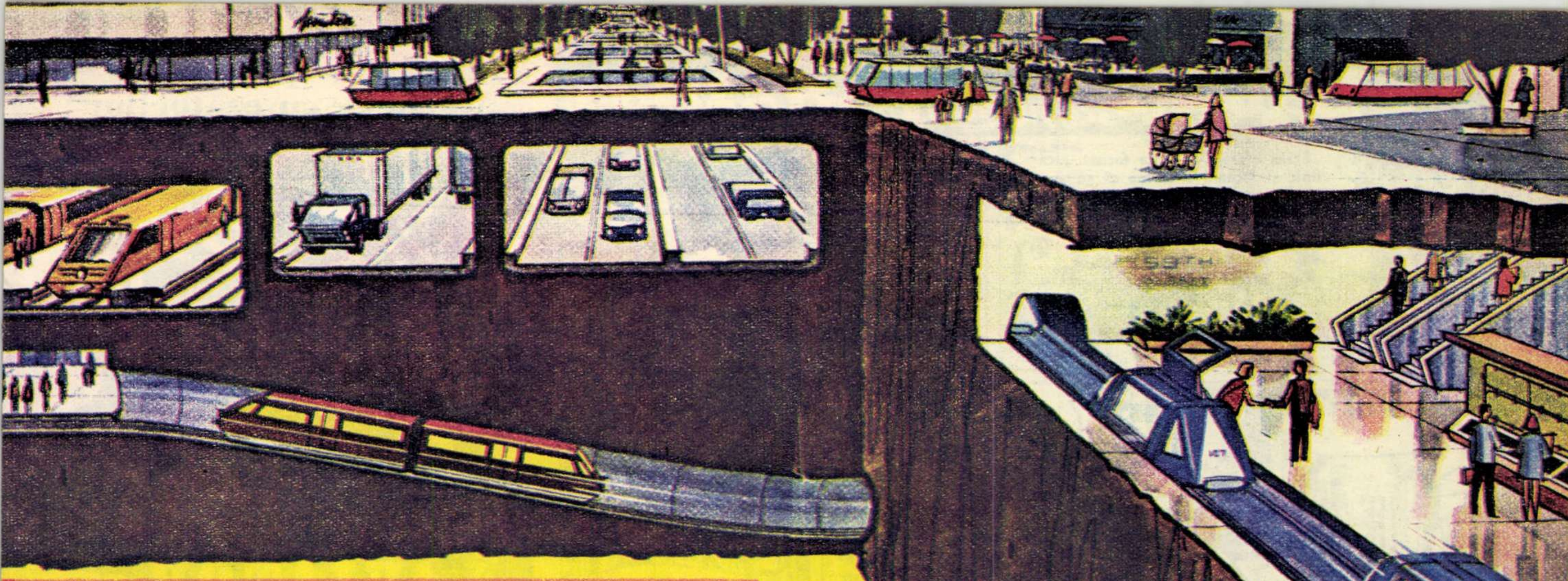

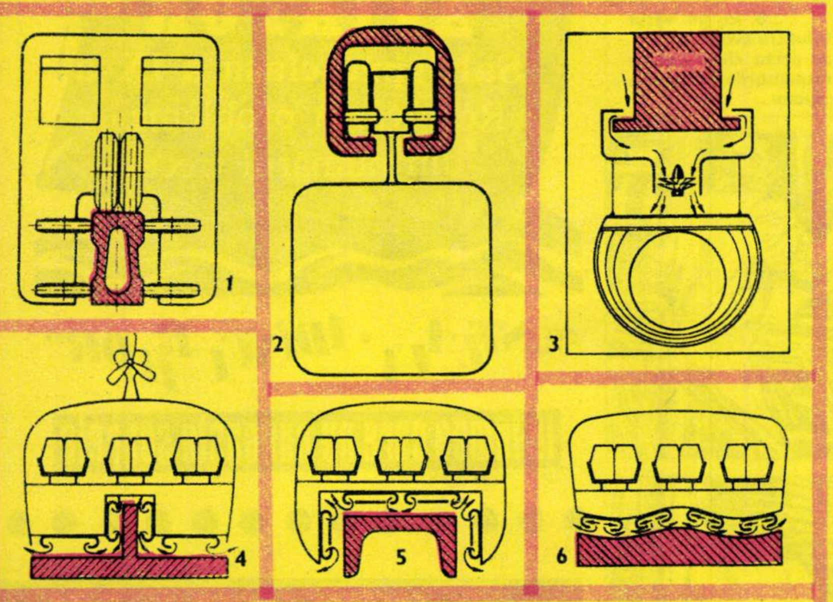

Trenurile viitorului nu vor circula pe «drum de fier», ci vor fi «suspendate» pe postamente de beton și aluminiu. **Iată cîteva scheme:**

1 ALWEG — **turbotren cu vagoanele așezate pe roți centrale, deasupra unui viaduct cu coamă de aluminiu. Roțile orizontale ajută turbotrenului să evolueze la curbe și servesc drept frîne.**

2 SAFEGE — **vagoane cu turboreactoare suspendate pe o grindă de beton armat. Circulă din 1960, experimental, cu 100 km/oră în Franța, la Châteauneuf sur Loire.**

3 URBA — **tren suspendat pe o grindă de beton și oțel. Circulă pe «perne de aer», datorită cuplului de elice din camera mediană a sistemului.**

4 AEROTRENUL **alunecă pe o pernă de aer deasupra unui suport de beton în formă de T răsturnat. A reușit să circule, experimental, cu 500 km/oră.**

5 HOVERTRENUL — **800 km/oră, pe un «pat de beton». Este un «aeroglisor» cu motor și elice de avion.**

6 HOVAIR — **un tren «perfect», fără zgomot, fără poluare; circulă cu 500 km/oră de-a lungul unui postament de beton cu o coamă de aluminiu, propulsat de un motor electric cu inducție liniară.**

Mai mult de jumătate din adulți nu pot conduce automobilul din cauze fiziologice și psihologice. Trenul, în schimb, este accesibil oricui. În trenuri se poate dormi, mînca, studia, aproape fără eforturi deosebite. Pe multe parcursuri feroviare lungi circulă vagoane cu compartimente de «secretariat», cu radiotelefoane și alte feluri de telecomunicații.

Viteza trenurilor a crescut de la 12 kilometri pe oră, cît înregistra trenul Londra-Liverpool, în 1835 (spre spaima călătorilor care amețeau de atîta iuțeală și hazul țăranilor, care se luau la întrecere cu «rîșnița afumată» și o lăsau departe în urmă, în goana cailor înhămați la căruțe) pînă la 200 kilometri pe oră, «viteză de croazieră» cît obțin, azi, unele trenuri exprese în Franța și vestitul «tren alb» «Tokaida» din Japonia, pe linia Osaka-Tokio.

Totuși, 200 de kilometri pe oră înseamnă de două-trei ori mai puțin decît ar trebui pentru viitoarea circulație feroviară. De la 5—6 sute de kilometri pe oră în sus, trenurile vor continua să fie, fără îndoială, sistemul optim de transport al viitorului. Însă, pentru a atinge aceste viteze, trenurile au nevoie, cum se spune în genetică, de «mutații» foarte importante.

În primul rînd, vor rămîne «trenuri», dar nu vor mai fi «căi ferate». Șinele de oțel ce se pierd ca două linii paralele de lumină spre orizont, așezate pe «traverse» și pe «ramblee», vor dispărea complet. Ele n-ar putea suporta viteze de 0,3—0,5 Mach, așa cum se va scrie în «Mersul trenurilor», cu începere din anul 1985!

In locul «drumului de fier» pe care alerga, țăcănind, «trenișorul de Crasna-Huși» — cum îi spunea poetul moldovean Barbu Nemțeanu — tinerii «cutezători» din deceniile 9 și 10 vor auzi doar foșnetul, ca de vînt, al «garniturilor» ce vor «aluneca» peste «perne de aer» cu 500 de kilometri pe oră, trase, silențios, de electro-motoare liniare, de-a lungul unor «drumuri suspendate» de beton și duraluminiu special. Așa vor fi «turbotrenurile», «aerotrenurile» și «trenurile-jet» ale următoarelor decenii. În primul rînd, ele nu vor mai circula pe «ramblee» așezate direct pe sol, ci pe «căi suspendate», un fel de viaducte situate la 5—6 metri deasupra solului și sprijinite pe picioare solide de beton și oțel. «Căile ferate» nu vor mai stînjeni cu nimic agricultura, deoarece vor aluneca, rapid, pe deasupra cîmpiilor arabile sau vor trece, ca fulgerele, prin tunele. «Viteza comercială», cu alte cuvinte viteza medie pe trasee de două-trei sute de kilometri, va fi situată între cinci și șase sute de kilometri pe oră. «Garnituri» speciale de vagoane-auto, lansate pe linii paralele cu linia directă, vor ține loc de «gări» și vor culege, din mers, pasagerii ce vor să coboare în localitățile de pe parcursul turbotrenului.

Acest «viitor» nu este atît de departe pe cît ni s-ar părea. În Franța, pe distanța Paris-Caen- Cherbourg «Societatea Națională de Căi Ferate» a introdus «turbotrenurile» care circulă cu 200-250 km pe oră,

Noi nu credem că trenurile vor înlocui automobilele și avioanele, tot așa cum aceste două minunate invenții ale geniului uman nu au putut să înlocuiască trenurile!

(Va urma)

Superexpresul TOKIO-OSAKA — trenul cel mai rapid din lume.

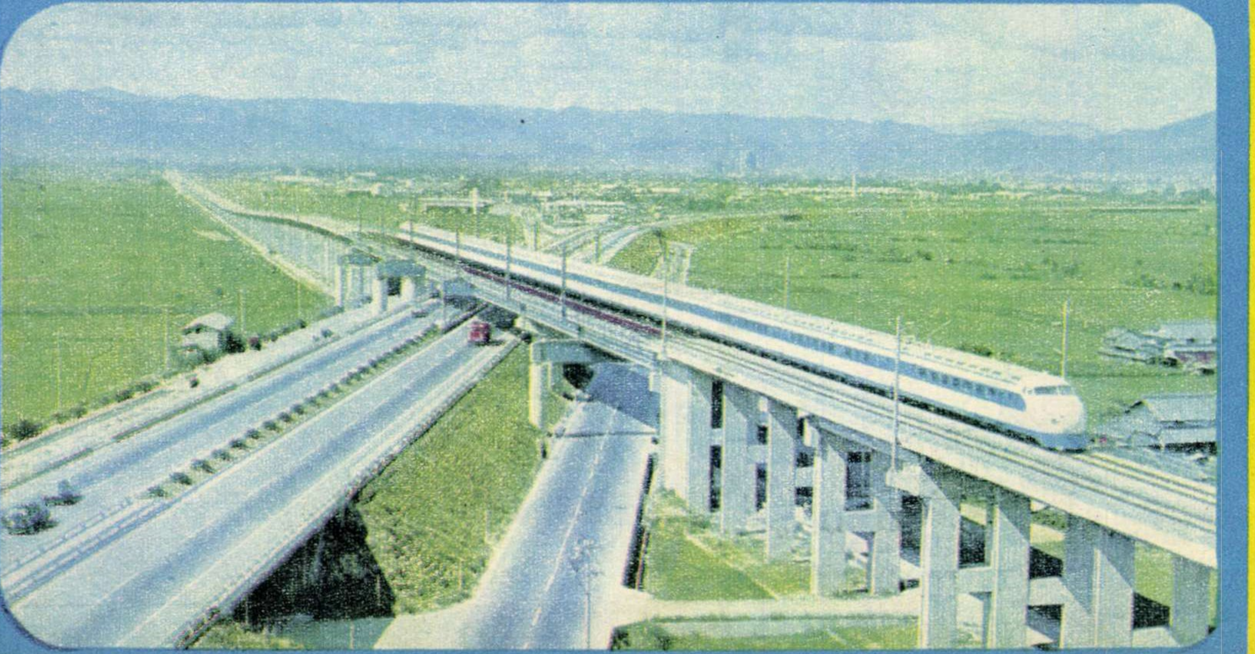

Băieţii de pe strada mea

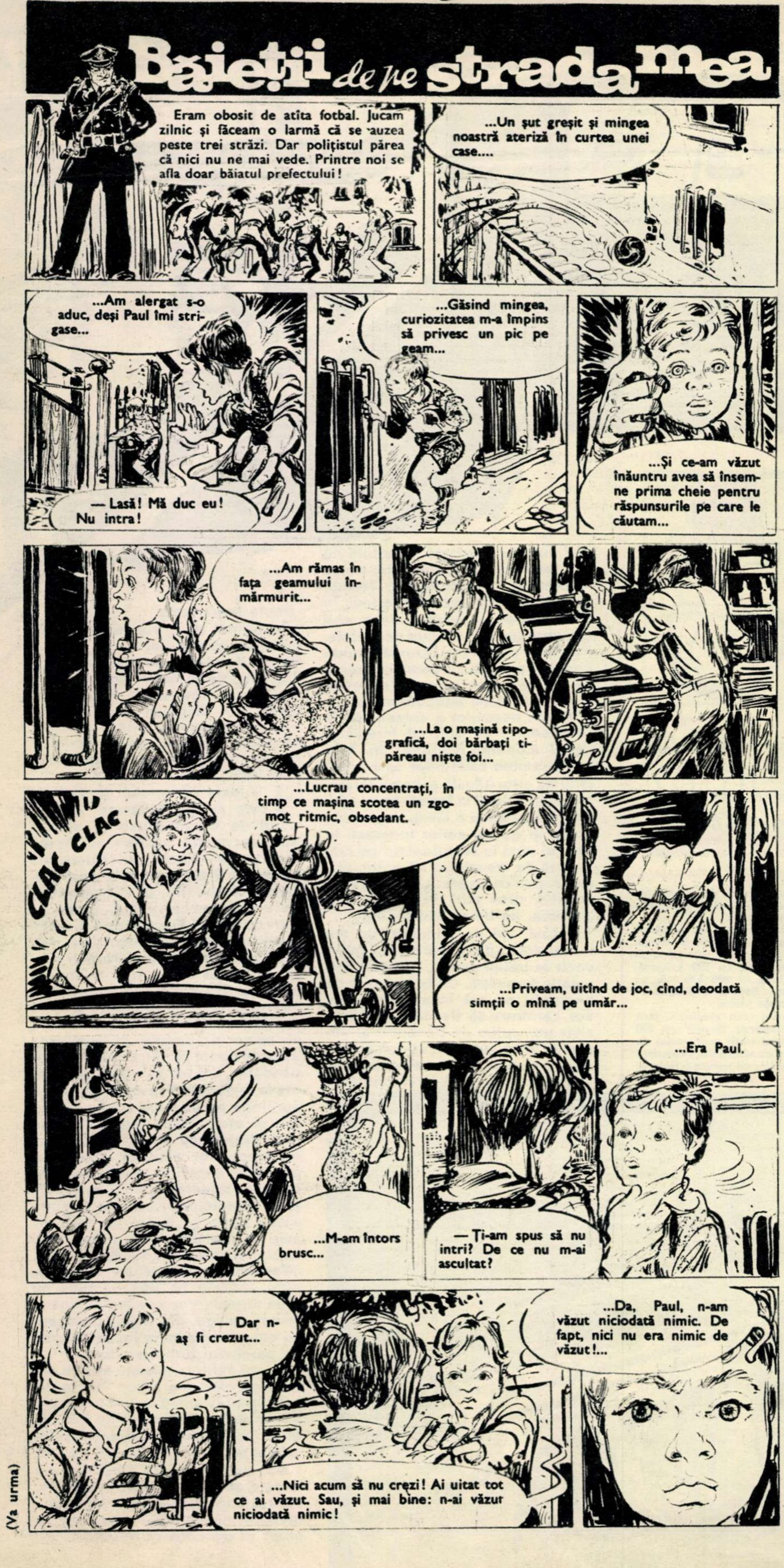
Eram obosit de atîta fotbal. Jucam zilnic şi făceam o larmă că se auzea peste trei străzi. Dar poliţistul părea că nici nu ne mai vede. Printre noi se afla doar băiatul prefectului!
...Un şut greşit şi mingea noastră ateriză în curtea unei case....
...Am alergat s-o aduc, deşi Paul îmi strigase...
— Lasă! Mă duc eu! Nu intra!
...Găsind mingea, curiozitatea m-a împins să privesc un pic pe geam...
...Şi ce-am văzut înăuntru avea să însemne prima cheie pentru răspunsurile pe care le căutam...
...Am rămas în faţa geamului înmărmurit...
...La o maşină tipografică, doi bărbaţi tipăreau nişte foi...
...Lucrau concentraţi, în timp ce maşina scotea un zgomot ritmic, obsedant.
CLAC CLAC
...Priveam, uitînd de joc, cînd, deodată simţii o mînă pe umăr...
...Era Paul.
...M-am întors brusc...
— Ţi-am spus să nu intri? De ce nu m-ai ascultat?
— Dar n-aş fi crezut...
...Da, Paul, n-am văzut niciodată nimic. De fapt, nici nu era nimic de văzut!...
...Nici acum să nu crezi! Ai uitat tot ce ai văzut. Sau, şi mai bine: n-ai văzut niciodată nimic!
(Va urma)

Citiţi în
„Racheta cutezătorilor"
nr. 4:

cuceritorii oceanelor

»AM FOST PE UN O.Z.N.«

arta de a fi
AVIATOR

Salt spre clasa a IX-a
(Rezolvarea problemelor
din numărul trecut)

cu „STEAUA ADÎNCURILOR"

În lumea care nu cunoaşte soarele

● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ● ●

PUBLICAM AZI AL
COMPLETÎNDU-L CORECT,
TRAGEREA LA SORŢI

Concursul „PRETUTINDENI
„Cutezătorii"

Întrebarea nr. 1

La rubrica «Pretutindeni trăiesc copii» aţi citit deseori despre activitatea Fondurilor Naţiunilor Unite pentru Copii — UNICEF. În ce an a fost creat acest organism internaţional şi în ce scop?

Întrebarea nr. 2

Care a fost prima campanie internaţională întreprinsă de UNICEF?

Nu uitaţi: Marele
o călătorie cu
în jurul
lumii.

Împreună cu Arthur Ashe

RACHETA DE AUR „7“

ȘORICELUL ALB

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE

Adeseori copiii mă întreabă dacă tenisul cere curaj, îndrăzneală, cutezanță. Toți acești mici prieteni — care, îmi place să cred, citesc cu plăcere serialul «Racheta de aur» — ar vrea să știe dacă mă încearcă vreodată teama sau, altfel spus, dacă am știut vreodată ce-i frica.

Vă spun cu mîna pe inimă, dacă-i vorba de frica de adversar, ei bine, aceasta nu m-a încercat niciodată. E drept, simt uneori o strîngere de inimă cînd e vorba să joc cu Rod Laver, Newcombe, Ashe, Graebner, Emerson, Toni Roche sau Mulligham — fiecare dintre aceștia fiind, precum se știe, aspirant la titlul suprem în sportul cu racheta. Această strîngere de inimă îmi dă la începutul meciului o stare de nervozitate care... se topește însă pe măsură ce joc. Și, vorba lui Țiriac:

— Adică tu, Iliuță, crezi că Rod Laver, stîngaciul acela pistruiat, care sare ca o panteră la minge, cel mai bun tenisman profesionist, n-are și el emoții cînd știe că dă cu ochii de tine pe terenul de tenis? Doar fiecare dintre stelele de prima mărime ale tenisului a mîncat măcar o dată bătaie de la tine.

— Există, totuși, unul pe care nu l-am învins niciodată: Tom Okker.

— A, «Olandezul zburător»! Asta pentru că ai jucat doar de două-trei ori cu el. Bag mîna în foc că, după cîteva jocuri cu Okker, îi prinzi... fentele și-l dai gata.

...Și totuși sînt un fricos. Vă rog să nu zîmbiți. Nu mă tem de adversar, oricît de puternic ar fi. Nu mi-e frică să călătoresc cu avionul pe furtună, să conduc automobilul cu viteză de bolid — acolo unde autostrada și legile circulației îmi permit — și nu mi-e frică să merg noaptea pe străzile orașelor americane unde și-n zilele noastre gangsterii își fac mendrele. Am fost singur în pădure, unde puteam întîlni animale sălbatice, dar nu m-am temut.

Și totuși, totuși mi-e frică de ceva. De ... șoareci.

...După turneul din India, din 1968 — turneu despre care v-am vorbit în numărul trecut al revistei — eram iarăși la Paris, la Roland Garros, unde în 1966 obținusem dreptul de a fi printre «cei mari» datorită calificării în finala de dublu. Aici m-am împrietenit cu Arthur Ashe, jucătorul american de culoare, amenințat în vremea aceea că nu va mai părăsi S.U.A. și deci nu va mai participa la turnee în străinătate dacă... dacă va continua să refuze să se înroleze pentru Vietnam.

Nu știu de unde aflase Ashe că mi-e frică de șoareci. Într-o zi mi-a făcut o glumă de pomină. Mi-a vîrît în cabina de la Roland Garros un... șoricel alb. Cînd am deschis ușa cabinei, am crezut că leșin de spaimă. Șoricelul se afla pe masă și mă privea cu niște ochi ca două mărgeluțe.

— Ce-i cu tine, Iliuță? mi-a strigat antrenorul, văzîndu-mă pierit de pe lume.

— Acolo... acolo... un șoa... șoarece!...

Ashe, aflat ca din «întîmplare» prin apropiere, a început să rîdă. Dar văzîndu-mi chipul, rîsul i-a înghețat pe buze.

— Te rog să mă scuzi, Nasti. Eu am făcut gluma asta stupidă, mi-a spus Ashe. Am cumpărat un șoricel... Aici, la Paris, sînt destule magazine care vînd vietăți pe jumătate îmblînzite. Nu bănuiam că ți-e chiar atît de frică... Spune-mi, Nasti, ai să-mi ierți vreodată gestul?

*

În același an 1968 am luat startul, alături de Țiriac, în «Cupa Davis». I-am învins pe danezi, apoi pe norvegieni. In continuare, sorții au căzut să întîlnim reprezentanții Republicii Sud-Africane. Am refuzat să jucăm, ca un protest că în R.S.A. se practică discriminarea rasială și negrii sînt scoși în afara legii.

Refuzul nostru a produs vîlvă în lumea tenisului, specialiștii știind că atît eu, cît și Țiriac, eram în mare formă și puteam ajunge departe, poate chiar în finala zonei.

Nu mult după aceasta, am primit o scrisoare de la Ashe.

«Nasti , acum sînt sigur că m-ai iertat pentru gluma aceea stupidă», îmi scria celebrul jucător de culoare. «Refuzul tău și al lui Țiriac i-a impresionat pe toți cei care nu avem pielea de culoare albă. Vă urez succes în Cupa Davis! Să ajungeți cît mai departe!»

În momentul acela nimeni n-ar fi putut bănui că urarea lui Ashe va depăși toate așteptările și că în anul 1969 vom înscrie cea mai frumoasă pagină din istoria participării țării noastre în «Cupa Davis», disputînd finala chiar cu echipa S.U.A., deținătoarea trofeului.

(va urma)

-LEA TALON DE ÎMBARCARE. ATENȚIE !

NSUMAȚI DEJA 66% DIN ȘANSELE DE PARTICIPARE LA PENTRU MARILE PREMII UNICEF ȘI „CUTEZĂTORII“.

RĂIESC COPII“ UNICEF '71

Întrebarea nr. 3

De-a lungul anilor, misiunea UNICEF a fost transformată. În ce an și în ce scop?

Întrebarea nr. 4

UNICEF a primit «Premiul Nobel pentru Pace». În ce an și pentru ce merite?

Întrebarea nr. 5

Copiilor din cîte țări acordă UNICEF ajutorul său?

PREMIU este avionul

ALTE NUMEROASE PREMII VĂ AȘTEAPTĂ !

CĂLĂTORIA-CONCURS „PRETUTINDENI TRĂIESC COPII“

RĂSPUNSURI:

1. *UNICEF a fost creat în anul . . . ., pentru . . . .*
. . . .

2. *Prima campanie internațională întreprinsă de UNICEF a fost . . . .*
. . . .

3. *Misiunea UNICEF a fost transformată în anul . . . . . .în vederea . . . . .*
. . . .

4. *UNICEF a primit «Premiul Nobel pentru Pace» în anul . . . . . .pentru . .*
. . . .

5. *UNICEF acordă ajutorul său copiilor din . . . .țări.*

Semnătura participantului

2

TALON DE ÎMBARCARE

PAGINA FETELOR

Olguța-Mihaela

INTERVINE ȘI ACTORUL IURIE DARIE

De cîte ori se anunță la Televiziune un program cu «Năzdrăvanii» știu că am să mă întîlnesc cu Mihaela Istrate. O aștept cu nerăbdare. Îmi place cum cîntă și dansează, cum interpretează cele mai diferite roluri în compania lui Iurie Darie. Mihaela se mișcă și-și rostește replicile atît de firesc încît ai impresia că se află în clasă sau în recreație cu colegele ei și nu în fața milioanelor de telespectatori din toate colțurile țării.

O fată ca noi toate, cu părul prins cu panglici, cu cravata roșie în jurul gîtului, elevă cu cărți de școală, cu lecții și teze — îmi ziceam eu de cîte ori o priveam. Fără îndoială că este înzestrată cu un talent aparte, că are un nu știu ce care o deosebește de alți copii. Dar tot eu îmi spuneam că trebuie să fie o năzuroasă, o alintată. Ce mai, o încrezută! Dacă apare la televizor trebuie să-și închipuie că nu mai e nimeni ca ea.

Și atunci i-am făcut o vizită acasă, ca s-o cunosc.

— Bună ziua, Mihaela. Ce mai faci?

— Ce să fac? Lecții. Mai am puțin și o duc pe Cristina la joacă. E mică și n-o pot lăsa singură. (Cristina e surioara ei. N-are nici trei ani).

M-am mirat că nu mă întreba cine sînt. Mai tîrziu mi-a mărturisit că nu s-a gîndit la asta. Credea că sînt o fetiță nou mutată în cartier.

— Cînd mă întorc, a continuat, mai fac puțin la matematică.

— N-ai dat teză?

— Ba da. Dar am niște exerciții grele. Știi, a V-a nu-i de joacă! La română am zece. Pe cuvînt!

M-am împrietenit repede cu Mihaela. Am aflat că-i place să cînte la pian, că știe foarte bine să coasă, că-și ajută mama la bucătărie, că o îngrijește pe cea mică. La școală le învață pe fete cîntece și tot felul de jocuri. Este, de altfel, președintă de detașament. Vrea să se facă profesoară de muzică.

A doua zi Mihaela avea repetiție la Televiziune cu Iurie Darie. Am plecat împreună. În tramvai și în autobuz multă lume o recunoștea și îi zîmbea.

— Mihaela, cum ai apărut prima oară pe micul ecran?

— Aveam șase ani și-mi plăcea să cînt și să spun poezii. Priveam la televizor și apoi făceam și eu ca artiștii pe care-i vedeam. Într-o zi, am rugat-o pe mama să mă ducă și pe mine acolo să cînt. Mama mi-a îndeplinit rugămintea. Regizoarea Tatiana Sireteanu m-a pus să fac o probă, am reușit și a început să mă programeze. Ajutată de actorul Iurie Darie, am învățat o mulțime de roluri, de cîntece, într-un cuvînt tot ceea ce fac și știu acum.

Am intrat amîndouă pe platou, la repetiție. Cînd a aflat Iurie Darie că sînt de la «Cutezătorii» a făcut un desen special pentru revista noastră.

I-am privit apoi cum repetă. Cît de repede prinde Mihaela tot ce i se arată! Dintr-o privire înțelege ce are de făcut. Cît despre Iurie Darie pot să vă spun că este extrem de prietenos. N-are nimic din ceea ce se cheamă o vedetă. Pesemne de la el a învățat Mihaela să fie simplă și modestă. Iurie Darie parcă mi-a înțeles gîndurile și mi-a spus:

— Îmi place mult să joc teatru și să fac film. Nu mă interesează premierele, festivitățile strălucitoare pe care le prilejuiesc. Totul este să realizezi pe scenă sau pe ecran ceva care să miște spectatorul.

— Ce credeți despre copiii-actori?

— Mulți copii vor să se facă artiști, dar pe urmă se răzgîndesc. Parcă ce, toți băieții care joacă fotbal ajung Dumitrache? În schimb, teatrul care se face în școală te ajută să devii mai tîrziu un bun spectator. Pionierii se duc la cercul de teatru și participă la festivalurile artistice așa cum se duc la cercul de matematică sau fizică. Acolo se întrec, se stimulează unul pe celălalt, consumă un surplus de imaginație și de trăire. Asta nu se cheamă că sînt actori. Pledez pentru teatrul școlar. Pînă la actorie este însă cale lungă. Mulți urcă pe scenă, puțini rămîn. Celor care se întrec în teatrul școlar eu, unul, le port o mare simpatie.

Despre ceea ce pregătesc «Năzdrăvanii» în emisiunile viitoare am aflat de la regizoarea Tatiana Sireteanu:

— Un program «La moși» în care Iurie Darie și Mihaela se vor întîlni cu personaje caracteristice: clovni, «ăl mai tare om din lume», cai dresați. Dar să păstrăm și cîteva surprize... Într-o altă emisiune Mihaela va fi o delicată Scufiță-Roșie, în timp ce Iurie Darie va fi rînd pe rînd lupul, bunicuța, vînătorul. Cum? Veți vedea.

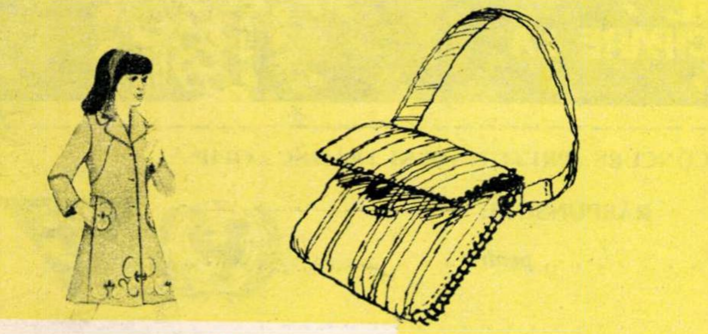

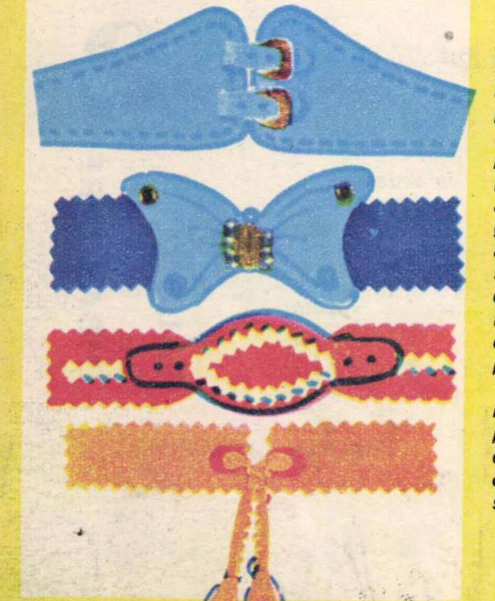

Pentru zilele acestea frumoase vă propunem un pardesiu cu linie simplă și tinerească. Observați aplicațiile de pasmanterie la guler și buzunar, care seamănă cu cele de pe sumane. La el se poate confecționa un basc din stofă de aceeași culoare sau tricotat în galben, portocaliu și verde. La același pardesiu vă propunem să vă confecționați o trăistuță dintr-un dreptunghi de diftină maro pe care să aplicați inele de metal galben și mărgeluțe portocalii din plastic.

În sezonul acesta veți purta multe fuste și bluze. Vă propunem cîteva modele de cordoane cu catarame. Le puteți confecționa cu ușurință din stofă sau diftină.

• PRACTIC • PRACTIC • PRACTIC •

PETELE...

se îndepărtează în felul următor:

de cafea cu lapte, cacao, ciocolată: **se înmoaie țesătura în apă rece, apoi se spală cu săpun în apa în care s-au adăugat cîteva picături de glicerină;**

de cerneală,**se umezesc cu zeamă de lămîie căreia i s-a adăugat puțină sare sau se înmoaie în lapte crud, apoi se spală;**

de transpirație:**de pe țesături de bumbac: se freacă cu puțin oțet,apoi se spală cu apă călduță; de pe țesături de mătase: se întinde pe locul pătat o pastă din bicarbonat de sodiu, care după ce s-a uscat se șterge cu o perie moale, apoi se spală.**

• TRIBUNA CITITORILOR • TRIBUNA CITITORILOR •

Abundență de scrisori conținînd sugestii adresate redacției! Se conturează, pare-se, o adevărată tribună a cititorilor, care nu se mulțumesc doar cu lectura revistei, ci vor să contribuie ei înșiși la reușita unor rubrici! Să examinăm, așadar, cîteva dintre aceste intervenții.

CONSTANTIN LEBU *din Brașov, bd. Lenin 11:* **«Din revista Cutezătorii (am toate numerele pe ultimii doi ani) îmi plac cel mai mult povestirile și articolele pe teme de istorie».** *Deci, avem de-a face cu un spirit meditativ, dornic să cunoască izvoarele și mersul civilizației umane. El însă continuă:* **«Vorbind cu niște colegi, ne-am gîndit că ar fi bine să scrieți în revistă mai pe larg despre marile succese spațiale».** *Nu ne miră că un băiat pasionat de trecut este, în același timp, foarte interesat de ceea ce este nou, de ultimă oră. Rubrica noastră «Club 2000» va fi bucuroasă să te numere printre corespondenții ei.*

TIBERIU TREITLI *(13 ani) din Cavnic — Maramureș, dorește să găsească în revistă mai multe* **seriale de aventuri.** *El arată că, înainte de a ne scrie despre aceasta, s-a sfătuit cu prietenii săi. Foarte mulți corespondenți procedează la fel adică, atunci cînd ne fac o propunere, nu uită să arate că au discutat-o îndelung cu colegii lor. Precizarea e, probabil, menită să dea mai multă greutate spuselor autorului, să se vadă că «n-a scris de capul lui» ci că exprimă un punct de vedere mai răspîndit. Foarte bine! Cît despre serialele de aventuri, dragă Tiberică, sperăm că vei fi mulțumit: redacția pregătește cititorilor, în numerele care vor apărea spre sfîrșitul anului școlar și în toată vacanța de vară, cîteva seriale captivante! Or să fie acolo și aventuri, și suspensuri, și lupte — totul, bine desenat și însoțit de replici «tari». Ce-mi mai rămîne să vă spun decît «Abonați-vă din timp»? Nu de alta, dar vara primim o grămadă de plîngeri de la cititori care nu găsesc revista la chioșcuri.*

LENCUȚA GĂZDAC, *clasa a VIII-a, comuna Dumbrăveni — Vrancea. Lencuța e președintă de unitate. Ea ne sugerează să introducem o rubrică intitulată «Căpitan la 13 ani», avînd ca personaje* **copii care se disting în organizarea activităților și acțiunilor pionierești!** *Iată o propunere foarte interesantă, la care vom medita. Poate ne trimiteți chiar o corespondență care să se potrivească rubricii dorite de dumneata.*

IOAN FLIC *din clasa a VIII-a, comuna Feleac-Cluj, propune un ciclu de reportaje despre vedetele muzicii ușoare.* **«M-aș bucura foarte mult dacă ar începe cu Francine, cîntăreața elvețiană».** *Și încheie astfel:* **«Dacă se poate, bine, dacă nu...».** *De ce să nu se poată? Redactorul rubricii «Pasărea măiastră» și-a notat propunerea dumitale.*

MARIAN ORDEAN, *clasa a VII-a, București, str. Avrig 63. El are patru dorințe. Să le consultăm și să le dăm răspuns sub forma unui dialog:*

MARIAN: Să existe în fiecare număr un colț al geografilor cuprinzînd descrieri ale unor țări.

REDACȚIA: *Cu un «colț» n-o să rezolvăm nimic. În schimb, vom publica, la intervale mai mari, cîte un material de două pagini de revistă, la rubrica «Excursie pe glob». În acest număr apar însemnările de călătorie ale redactorului nostru C. Diaconu în Norvegia. Mulțumit?*

MARIAN: Să se introducă concursul de benzi desenate.

REDACȚIA: *Se va reintroduce! În curînd, cititorii vor putea cunoaște condițiile de participare la cea de a doua ediție a concursului nostru de benzi desenate. La orizont, premii foarte mari!*

MARIAN: Să apară la începutul fiecărei luni un calendar conținînd date importante.

REDACȚIA: *De acord. Dar pentru că datele istorice, culturale ș.a. le poți găsi și în calendarele obișnuite, noi vom publica lunar un calendar al acțiunilor pionierești!*

MARIAN: Doresc să citesc anchete printre copii, despre politețe, comportare etc.

REDACȚIA: *Urmărește rubrica «Semafor». Și acum, mulțumindu-ți pentru propuneri, vom adăuga felicitări pentru modul atent în care citești revista. O cunoști la fel de bine ca un redactor!*

Ovidiu ZOTTA

SERVICE

PASIUNE

Elevii clasei a IV-a de la Școala generală din satul Crucea, județul Constanța sînt neîntrecuți maeștri în cusături cu motive românești. Ei doresc să-și îmbogățească colecțiile de ilustrate și de modele cu cusături românești. Cei care vor să-i ajute pot scrie pe adresa școlii.

EXPEDIȚIA „Someșul Rece”

«BAIA-MARE»

Detașamentul clasei a VI-a, **Școala generală nr. 3 Someșul-Rece – Uzină, județul Cluj** organizează o expediție cu barca de-a lungul Someșului, pînă la Baia Mare. Pentru a cunoaște mai bine traseul pe care-l vor parcurge, roagă pe toți pionierii și școlarii din localitățile aflate de-a lungul Someșului să-i ajute, trimițînd pe adresa școlii din Someșul Rece-Uzină informații despre evenimentele istorice petrecute de-a lungul rîului, despre locurile mai importante de vizitat, despre fauna și flora aflată pe aceste meleaguri, precum și despre cursul Someșului etc. Le puteți face un prețios serviciu.

UN COLECȚIONAR CIUDAT

CONSTANTIN GABRIEL CRISTEA, Cîmpulung-Muscel, str. Alexandru Voievod nr. 16, județul Argeș, colecționează și face schimb de ascuțitori din material plastic. Dacă mai sînt și alți amatori...

În atenția colecționarilor de roci

Pionierii detașamentului clasei a VI-a, de la **Școala generală Moneasa, județul Arad,** pun la dispoziția celor interesați mostre de marmură roșie și neagră. Doresc în schimb plante presate, semințe, diferite roci, cusături naționale, ilustrate sau orice alte materiale reprezentative regiunii respective.

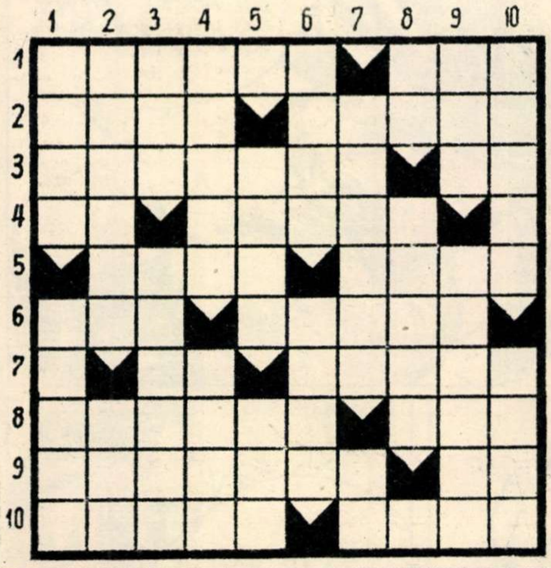

Pastel

ORIZONTAL: 1) Arbore cu lemnul negru. Panglică albăstruie-argintie de la munte la cîmpie! 2) Floare roșie (pl.). Țesătură de mătase cu un luciu și desen special pe o singură față. 3) Excrescență pigmentată. Ochi de lanț. 4) Simbolul unui metal cu luciu argintiu. Fără culoare. 5) Corabie (înv.). Verzituri la începutul verii. 6) Țesătură fină. Funie vegetală în pădurea tropicală. 7) Barbu Gelu. Ființă fabuloasă, care are rolul de a păzi casa, apele, pădurile, comorile etc. 8) Cu dungi (pl. fem.). Cel mai lung fluviu din lume printre ai cărui afluenți se numără unul Alb și altul Albastru. 9) Rocă calcaroasă de obicei albă, uneori însă colorată în roz, cenușiu, negru etc. Neg! 10) Nesfîrșite întinderi albastre. Porțiune diferit colorată pe un fond omogen.

VERTICAL: 1) Întemeietorul învățămîntului superior al artelor plastice românești, autor al pînzelor «Pepene verde» și «Pictorul lucrînd». Element de compunere însemnînd «căldură». 2) Blond (pl). Jucător de infern. 3) Acum (pop.). Strălucire! 4) Albiți (fig. pl.). Culorile curcubeului. 5) Vechi locuitor al Italiei. Armă de artilerie. 6) Localitățile rurale păstrătoare ale minunatului nostru port. Autorul pînzei «Pierrot cu manta roșie». 7) Vopsit în culori variate. Ape... 8)... rele! Cer albastru. 9) Lac... artificial! Planeta albastră. 10) Roși (fem.)! Plante inferioare albastre, roșii, verzi, brune și de alte culori.

Prof. TEODOR AXIOTI

BOTANICĂ RECREATIVĂ

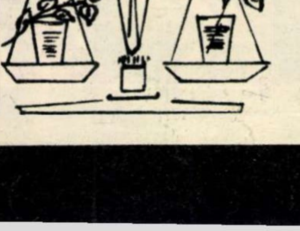

Și acum o problemă de botanică: pe o balanță sensibilă punem două pahare cu apă în așa fel ca balanța să fie în echilibru perfect. Luăm două crenguțe verzi și le potrivim pînă capătă și ele greutăți egale. Una din ele o punem într-unul din pahare, iar cealaltă o punem deasupra celuilalt pahar în așa fel, încît să nu atingă apa din pahar. Care platou al balanței credeți că va coborî în momentul stricării echilibrului?

GEOMETRIE DISTRACTIVĂ

Pot exista în spațiu două linii niciodată paralele, dar ale căror puncte să fie situate la aceeași distanță unele de altele?

STOP!

Pentru a intra în corespondență cu cei 10 copii care au fost distinși, în vara anului 1970, de către CIMEA cu diplome de onoare acordate pentru merite deosebite, mai mulți cititori ne cer adresele lor. Le satisfacem dorința, publicîndu-le numele și adresa: **ION DOMȘA, Școala generală Teiuș; ION CÎNDREA, Liceul nr. 2, Tîrnăveni; MIHAI RUSU, VASILE RUSU** și **AUGUSTIN SĂTMAR, Școala generală nr. 2, Dej; DANIEL MUNTEANU, Școala generală nr. 3, Alba Iulia; GHEORGHE BONE, TIȘE GHEORGHE** și **OCTAVIAN VASILE, Școala generală nr. 9, Satu Mare; ERONIM PASCU, Școala generală nr. 2, Sighișoara.**

ȘOIMII carpaților

108

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: ÎN TIMP CE SE PREGĂTEAU SĂ ATACE O PATRULĂ HITLERISTĂ CE ESCORTA UN GRUP DE OSTATICI, PRINTRE CARE BĂNUIAU CĂ SE AFLĂ ȘI ONIȘOR, OMUL DE LA CARE AȘTEPTAU O VESTE IMPORTANTĂ, ȘOIMII CARPAȚILOR ÎȘI FAC SIMȚITĂ PREZENȚA PRIN GLASUL LUI SÎNGER.

4

Scenariu: PETRE GHELMEZ
Desene: OFELIA DUMITRESCU

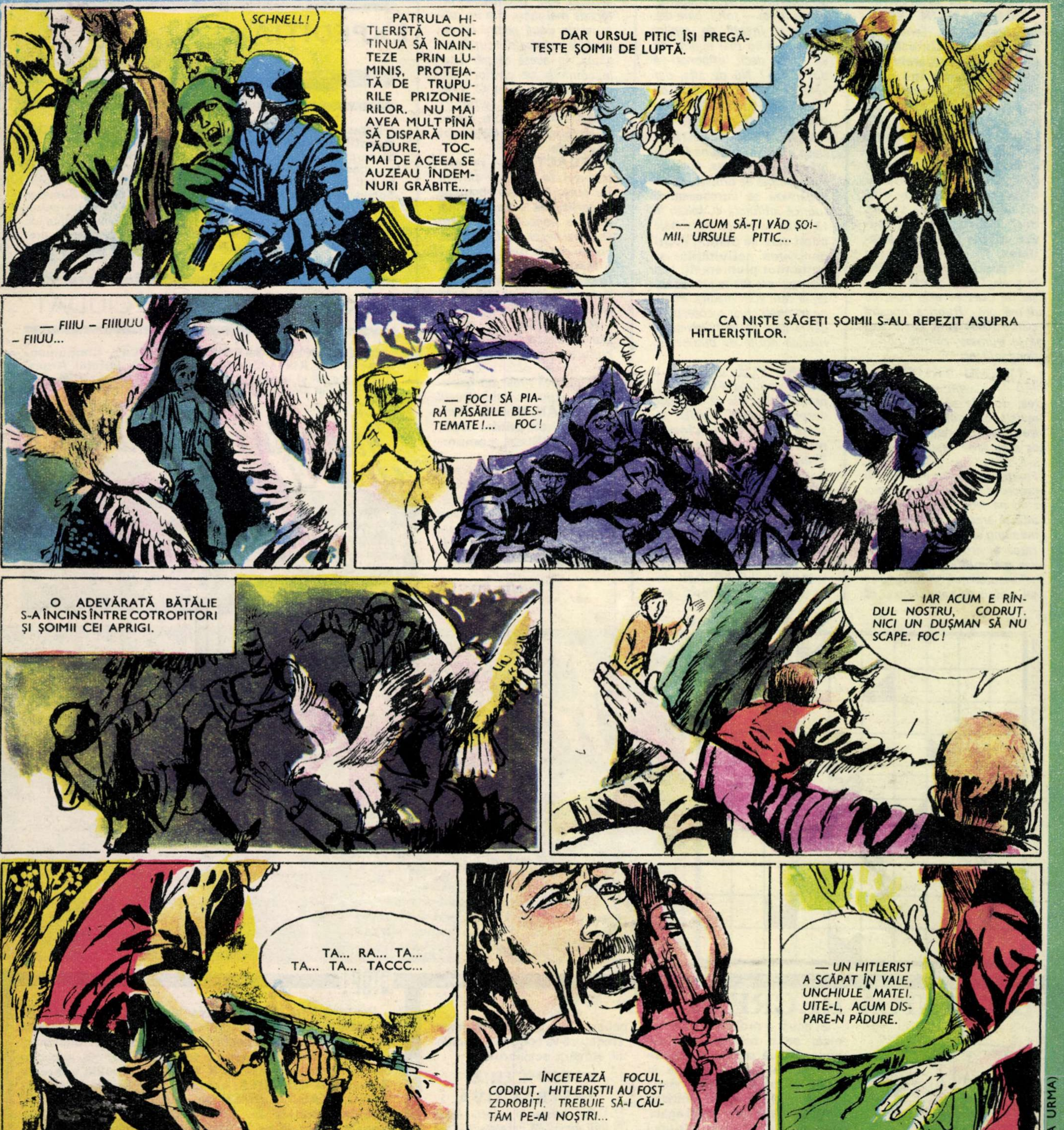
SCHNELL!
PATRULA HITLERISTĂ CONTINUA SĂ ÎNAINTEZE PRIN LUMINIȘ, PROTEJATĂ DE TRUPURILE PRIZONIERILOR. NU MAI AVEA MULT PÎNĂ SĂ DISPARĂ DIN PĂDURE, TOCMAI DE ACEEA SE AUZEAU ÎNDEMNURI GRĂBITE...
DAR URSUL PITIC ÎȘI PREGĂTEȘTE ȘOIMII DE LUPTĂ.
— ACUM SĂ-ȚI VĂD ȘOIMII, URSULE PITIC...
— FIIIU – FIIIUUU – FIIUU...
— FOC! SĂ PIARĂ PĂSĂRILE BLESTEMATE!... FOC!
CA NIȘTE SĂGEȚI ȘOIMII S-AU REPEZIT ASUPRA HITLERIȘTILOR.
O ADEVĂRATĂ BĂTĂLIE S-A ÎNCINS ÎNTRE COTROPITORI ȘI ȘOIMII CEI APRIGI.
— IAR ACUM E RÎNDUL NOSTRU, CODRUȚ. NICI UN DUȘMAN SĂ NU SCAPE. FOC!
TA... RA... TA... TA... TA... TACCC...
— ÎNCETEAZĂ FOCUL, CODRUȚ. HITLERIȘTII AU FOST ZDROBIȚI. TREBUIE SĂ-I CĂUTĂM PE-AI NOȘTRI...
— UN HITLERIST A SCĂPAT ÎN VALE, UNCHIULE MATEI. UITE-L, ACUM DISPARE-N PĂDURE.
(VA URMA)

Cutezătorii
Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon 17 60 10. Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca. Administrația: Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
1 LEU
ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

15

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 15 APRILIE
1971, ANUL V
186

ÎN ACEST NUMĂR,
LA SUGESTIA FETELOR,
PUBLICĂM *Pagina băieților* (PAG. 14)

ÎN SUMAR:

JUDOKA
ÎN ASALT

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

a 15
ACTUALITĂȚI «CUTEZĂTORII»

1

Omagiul cravatelor roșii

- «**Gloriosul semicentenar**» este titlul sub care s-a desfășurat programul artistic al pionierilor din detașamentele claselor a III-a și a IV-a din Birchiș, județul Arad. «**La spectacol au fost peste 300 de persoane, iar aplauzele au fost cu mult peste așteptările noastre**» ne scriu cu modestie pionierii, trimițîndu-ne și fotografia grupului artistic (foto 1)
- Corespondenta noastră, Voichița Pîrva de la Școala din Păuliș — Hunedoara ne anunță: «De la montajul literar-muzical, **«CRAVATA MEA-MÎNDRIA MEA»** prezentat de pionierii unității noastre vă trimit doar o imagine. Îmi pare rău însă, că din ea nu pot răzbate frumoasele melodii și versuri pe care le-am prezentat în cinstea apropiatei sărbători a partidului» (foto 2)
- Profesorul Cornel Hogman, colaboratorul revistei noastre, ne transmite: «**Peste 800 de elevi, părinți și cadre didactice au participat la festivitatea intitulată «TE CÎNT PARTID, PĂRINTE DRAG»** organizată de pionierii de la Școala generală nr. 1 din Petroșani. La această manifestare pionierii au avut în mijlocul lor pe tovarășii Clement Negruț, prim secretar al comitetului municipal al P.C.R. și Gheorghe Furdui, secretar al comitetului municipal al P.C.R. Cu acest prilej, copiii au ascultat interesante evocări despre munca și activitatea comuniștilor din Valea Jiului».

3

Un grup de pionieri din **detașamentul clasei a III-a A**, de la **Școala generală din Sînnicolaul-Mare**, ne scriu: «Cea mai mare bucurie a noastră a fost aceea că am devenit pionieri în anul marii sărbători a poporului nostru, semicentenarul Partidului Comunist Român. În ziua pe care n-o vom uita niciodată, cînd tovarășa comandantă ne-a pus cravata roșie la gît, a încolțit în mintea noastră gîndul pe care o să-l ducem la îndeplinire: Și noi vom deveni comuniști! Fotografia reprezintă momentul solemn al primirii noastre în organizația de pionieri» (foto 3).

4

Alexandrina Ștefan, președintă de detașament la **Școala generală Cochirleni, județul Constanța**, ne informează: «Sîntem elevi în clasa a III-a și toți sîntem pionieri. Ne-am străduit ca în cinstea aniversării a 50 de ani de la înființarea partidului să obținem numai rezultate bune la învățătură și disciplină. Activitățile noastre pionierești, cele mai frumoase, le închinăm măreței sărbători. Pregătim și un montaj literar intitulat: «Partidului, slavă», pe care-l vom prezenta pe scena Căminului cultural în ziua de 8 Mai. Vă trimitem o fotografie a detașamentului nostru» (foto 4).

2

«Mă numesc **Florin David** și sînt **președintele unității de pionieri a Școlii generale nr. 3 din municipiul Piatra Neamț**, aflăm dintr-o scrisoare recent primită. **Aș vrea să comunic redacției revistei «Cutezătorii» că detașamentele clasei a VI-a a școlii noastre au organizat o frumoasă evocare cu prilejul semicentenarului partidului. Cei mai buni recitatori au alcătuit o formație artistică. Ea își propune să realizeze, sub conducerea tovarășului profesor Tănase Adrian, cîteva seri literare pe tema «Partidul în versurile poeților noștri»** (foto 5).

5

«Dragă redacție, ni se adresează **Ion Zavate din satul Războieni, județul Neamț**, detașamentul clasei noastre (a VII-a A), printre alte activități închinate semicentenarului partidului, a pregătit un program de cîntece și poezii patriotice, un montaj literar. Am prezentat acest spectacol la școala noastră, apoi am mers și în comuna vecină, la Dragomirești. Am fost primiți cu mare bucurie și ospitalitate. După spectacol, colegii noștri ne-au oferit diferite daruri simbolice. A fost tare frumos».

La 12 aprilie s-au împlinit 10 ani de cînd s-a realizat primul zbor al omului în spațiul cosmic. Această acțiune eroică a fost îndeplinită de cosmonautul sovietic **IURI GAGARIN** *la bordul navei cosmice «Vostok».*

● ● ● CALENDAR PIONIERESC
(aprilie-mai)

Știință și tehnică

- Continuă acțiunea «Fiecare pionier un pom, o floare» din cadrul «Săptămînii primăverii».
- 11 aprilie 1971 — concursuri interjudețene de racheto-modele: «Racheta Oltului» la Rm. Vîlcea; «Racheta Moldovei» la Botoșani.

Pentru amatorii de carting au loc următoarele concursuri: la Satu Mare în 11 aprilie; la Craiova, Pitești și Tg. Mureș în 25 aprilie; în județul Prahova, în perioada 4—25 aprilie, va avea loc un circuit al orașelor cu caracter demonstrativ.

Cultură și artă

- Faza republicană a Festivalului cultural-artistic este în plină desfășurare: 12—13 aprilie, zona București; 17—18 aprilie, zona Baia Mare; 24—25 aprilie, zona Galați.
- Juriile județene selecționează lucrările sosite la concursul de artă plastică și fotografii artistice care vor intra în expozițiile județene ce se vor deschide în ziua de 9 mai 1971.
- Concursul revistelor școlare se încheie la 20 mai a.c.

Sport-turism

- «Călutul de fildeș» — concurs de șah prin corespondență ia startul în a II-a ediție.
- Constanța găzduiește, în vacanța de primăvară, un concurs interjudețean la volei, handbal și baschet, dotat cu cupa «Prieteniei».
- La Galați și Arad, între 25—26 aprilie se desfășoară faza zonală la judo.
- Între 2—6 mai, la Bacău, va avea loc un concurs de călărie
- Între 29—30 mai, la Brașov se va desfășura «Triatlonul prichindeilor» (alergări, aruncări și sărituri).
- În cadrul acțiunii cicloturistice «Floarea prieteniei», în județul Botoșani se desfășoară, în vacanța de primăvară, «Turul cetăților».
- Pionierii de pe meleagurile județului Harghita își dispută în ziua de 16 mai «Trofeul Tarcăului» la orientare turistică.
- În județul Olt, în zilele de 8—9 mai se desfășoară cupa «Semicentenarul» la: tenis de masă, minifotbal, minibaschet și oină.

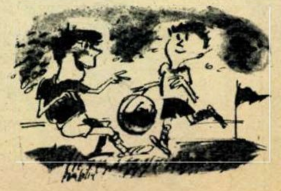

PRETUTINDENI TRAIESC COPII
DIALOG — „CUTEZĂTORII”
INTERLOCUTOR:

MIA GROZA,

VICEPREȘEDINTĂ A MARII ADUNARI NAȚIONALE

Copiii din țara noastră simt permanent, în tot ce îi înconjoară, grija părintească a partidului, a statului nostru socialist, a întregului nostru popor. Grija pentru tînăra generație, ocrotirea copiilor, au înaltă expresie în Constituție, în legile țării.

— Ca vicepreședintă a Marii Adunări Naționale, vă rugăm să vorbiți cutezătorilor despre sensul pe care îl are ocrotirea copilăriei în patria noastră.

— În România socialistă, dezvoltarea în bune condiții a copilului este asigurată încă din primele zile ale existenței sale. Faptul că mamei i se asigură concediu pentru a-și îngriji noul născut, că i se acordă asistență medicală gratuită și o indemnizație specială sînt dovezi ale modului cum statul socialist își ocrotește tinerele mlădițe.

Cei de vîrsta cutezătorilor știu, de asemenea, că le este asigurată, tot prin lege, gratuitatea învățămîntului. Acum trei ani, Marea Adunare Națională a votat legea care prevede printre altele generalizarea învățămîntului de 10 ani. Începînd cu actuala promoție de absolvenți ai școlii generale, în România fiecare tînăr cetățean va avea minimum 10 clase de învățătură. O altă lege, de mare semnificație umană, este cea care prevede ocrotirea unor categorii de minori, copii cu anumite deficiențe și pentru care există instituții școlare speciale.

Legile statului nostru au vigoare prin aceea că li se asigură o bază materială adecvată. În bugetul național sînt alocate sume foarte mari pentru învățămînt și cultură. Sporește an de an numărul școlilor, al laboratoarelor dotate cu material didactic modern, ale sălilor și terenurilor sportive. Manualele școlare, după cum știți, sînt gratuite.

Am avut prilejul să călătoresc uneori peste hotare. În S.U.A., un stat atît de dezvoltat, am cunoscut părinți care mi s-au plîns de sumele mari pe care trebuie să le plătească pentru instruirea copiilor lor. Și nu toți au aceste posibilități. Erau de-a dreptul uluiți auzind că la noi învățămîntul de toate gradele este gratuit. În S.U.A., ca de altfel în multe alte țări capitaliste, taxele școlare sînt deosebit de mari.

— Ați reprezentat România în diferite organisme internaționale. Ne puteți spune cîte ceva despre cum este cunoscută poziția statului nostru în ceea ce privește grija pentru tînăra generație?

— Am fost prezentă la O.N.U. cînd, în 1965, Adunarea Generală a adoptat, la inițiativa țării noastre, «DECLARAȚIA PRIVIND PROMOVAREA ÎN RÎNDURILE TINERETULUI A IDEILOR DE PACE, RESPECT MUTUAL ȘI ÎNȚELEGERE RECIPROCĂ». România a fost prima țară care a pus în atenția Adunării Generale a Națiunilor Unite probleme de tineret.

Acum cîțiva ani, la Stockholm, s-au întîlnit delegații de femei din multe părți ale lumii spre a discuta probleme de sănătate și educație a copiilor. Delegatele din țara noastră au avut atunci prilejul să arate cu mîndrie că asistența medicală oferită de statul nostru copiilor a făcut să dispară aproape în întregime boli ca tuberculoza și poliomelita, că ne situăm în prezent printre țările cu indicele de mortalitate infantilă foarte scăzut.

Există în lume organisme internaționale care se ocupă în primul rînd de copii. O astfel de organizație este UNICEF (Fondurile Națiunilor Unite pentru Copii). La UNICEF sînt binecunoscute realizările țării noastre pentru educarea copiilor. Numeroase delegații oficiale care ne vizitează pleacă din România cu impresii profunde despre felul în care copiii din patria noastră își îmbogățesc cunoștințele și își dezvoltă aptitudinile, despre grădinițe și școli, case ale pionierilor, despre tabere de vacanță, toate acestea fiind o vie manifestare a grijii cu care statul nostru se ocupă de fondul său de aur — de copii.

— Copiii de astăzi vor fi oamenii maturi ai mileniului III. Ce ați dori să le adresați?

— Totul evoluează atît de rapid în zilele noastre încît pentru mîine se deschide perspectiva unui univers fascinant. Ne revine responsabilitatea de a-i face pe copiii de astăzi să înțeleagă că pentru a putea răspunde problemelor majore pe care le pune societatea, ei trebuie să înceapă a se forma încă din anii cei mai fragezi. Doresc tinerei generații izbînzi de seamă în pregătirea pentru viață, pentru viitorul comunist al patriei.

Interviu realizat de
B. CARAGIALE

ATENȚIUNE!

Numărătoarea inversă în marea călătorie-concurs «PRETUTINDENI TRĂIESC COPII» CUTEZĂTORII — UNICEF '71 ia sfîrșit prin publicarea la pagina a 13-a a ultimului talon de îmbarcare — talonul nr. 1.

Marile premii: o excursie în jurul lumii, cu avionul, 3 excursii în străinătate precum și alte numeroase premii și excursii prin țară.

Completînd corect atît «PAȘAPORTUL» CUTEZĂTORII – UNICEF '71 cît și CELE 3 TALOANE DE ÎMBARCARE, publicate în numerele 13, 14 și 15 ale revistei, AVEȚI ȘANSA DE A CÎȘTIGA.

Plicurile conținînd «pașaportul» și taloanele de îmbarcare vor fi trimise pe adresa revistei «Cutezătorii», Piața Scînteii nr. 1, București — cu mențiunea UNICEF '71 — pînă la data de 25 aprilie (data poștei) a.c.

DESEN DE
VINTILĂ MIHĂESCU

☐

SCHITA DE
REMUS LUCA

PRÎSLEA

Ziua aceea — au trecut mulți ani de atunci! — începuse cu peripeții. Genu, cel mai mic dintre noi, ademenise, numai el știe cum, motanul și-l încălțase cu coji de nucă, năclăite în smoală, ca să nu le poată scutura. Mama eliberase motanul, furioasă că trebuie să se ocupe de așa ceva, cînd nu-și mai vedea capul de treburi. Pe urmă ieși în curte amenințînd cu nuiaua.

Prevăzător, Genu se cățărase în nuc. Mama tocmai îi descoperise refugiul și, rezemată cu o mînă de trunchi, scormonea cu privirea prin frunziș strigînd:

— Vino o dată jos, diavole!

— Nu, că mă bați.

— Sigur că te bat. Da' ce crezi, c-o să-ți dau ciocolată?

Genu nu răspunse și cum sus nu se simțea nici o mișcare, am înțeles că deocamdată n-are de gînd să coboare.

— Binee, spuse mama mînioasă, las' c-o să cobori tu imediat.

Încheierea așteptată însă n-a mai urmat. Cînd mama se întoarse să-l cheme pe tata să facă uz de autoritatea sa, un domn străin,— nici unul dintre noi n-a observat cînd intrase în curte — se apropie de ea:

— Bună ziua, doamnă Dăneț.

— A, domnu' Damaschin. Bună ziua. Cu ce ocazie pe la noi?

— Nu prea plăcută, și oftă. Apoi adăugă, posomorîndu-se deodată:cu domnul Dăneț aș avea ceva de discutat.

Oftă și mama:

— Păi, atunci, poftiți în casă. Tudor, ai musafiri, mai strigă ea cu un ton care ne sperie.

Abia atunci observarăm că la poartă mai sînt doi domni, mai tineri, în așteptare, fumînd. Se urniră cînd tata apăru în prag și, cam încruntat, după cum mi se părea, spuse:

— Bună ziua. Pe mine mă căutați? Poftiți, intrați.

Am dat să ne strecurăm și noi după dînșii, dar tata s-a răstit la noi mînios:

— Voi stați acolo!

Toate ni s-au părut prea neobișnuite. Emoția mamei, ener-

(Continuare în pag. a 13-a)

SOARELE DIN CAZANELE NOASTRE

Secția a intrat în revizie de cîteva zile. Totul sună gol și uscat sub loviturile repetate ale ciocanelor . În răstimpuri, se deschid ecouri pline și uniforme, sufocate între pereții de oțel.

Bătrînul Stancu verifică arzătoarele de gaz metan ale primului cazan. Mîinile îi sînt lungi și uscate de vreme. Zîmbetul ascuns între cutele purtate de colțurile gurii, cheamă parcă nebănuite amintiri.

În fiecare zi, bătrînul își întîmpină prietenii cu aceeași blîndețe modelată pe schelele crescute între instalații, cu același zîmbet în care numai el știe să cuprindă pînă și sfîrșitul zilei sau tăria dimineții.

Astăzi, oamenii au observat parcă o schimbare ușoară: meșterul Stancu e mai vesel ca de obicei, zîmbește mai plin, mai deschis. Tudor, băiatul vioi, totdeauna aprins la obraji aleargă de la un cazan la altul fără răgaz, aruncînd pretutindeni și fără importanță glume pe care numai el știe să le închege și să le spună. Cineva a spus în glumă, mai de mult, că el și bătrînul fac parte din inventarul secției. Asta s-a întîmplat cînd l-au evidențiat prima dată pe Tudor iar el, emoționat, nu a găsit decît un singur răspuns: «Meșterul Stancu ...».De altfel, era drept, unde era bătrînul îl găseai și pe Tudor. Scriau în metal o istorie simplă, fără evenimente, dar o istorie a împlinirilor. «Soarele vine să doarmă în cazanele noastre!» — spunea uneori meșterul, cînd asfințitul părea să scurgă soarele în valuri de purpură și rugină la fiecare nivel al secției. Tudor înțelegea atunci mîndria închisă a bătrînului. O bucurie vie îl cuprindea și pe el și se pornea să cînte ușurel, în timp ce își strîngea sculele. Oamenii nu i-au cunoscut niciodată altfel.

E sfîrșitul zilei. Muncitorii se adună la ieșirea din secție. Așteaptă. Pe meșterul Stancu și pe Tudor îi așteaptă ca pe o întregire a unui tot. Primul vine Tudor. Apoi, după un timp, bătrînul cu același pas calculat și ușor, cu aceeași demnitate de părinte. Tudor s-a oprit la mijloc, îi privește pe toți fugar, se întoarce și tace. Oamenii așteaptă să le spună o vorbă de duh, să-i cuprindă în buna lui dispoziție. Dar Tudor tace. Îi privește parcă absent. Nimeni nu face un gest, toți așteaptă o vorbă, o explicație.

— Ce ați rămas așa? Ce vă uitați la mine? Li se adresează Tudor.

Vocea îi trădează emoția. Ultimele raze mai stau peste orizont. Acum vine și meșterul. Se oprește în prag. Oamenii nu-i văd bine fața. Numai părul alb, un alb imaculat, îi încadrează fruntea. Vîntul cîntă melancolic în plopii înalți, cei patru plopi din fața intrării. Bătrînul mai face un pas și se oprește.

— Hai, Tudore! Soarele s-a culcat în cazanele noastre!...

Comunistul Stancu părăsește de data aceasta combinatul, ca pensionar, înconjurat de prieteni, de tovarăși.

REPORTER
CLUB
CUTEZĂTORII

Lucrare sosită de la **EMILIA DONE**, Școala generală nr. 1, Orașul Gheorghe Gheorghiu-Dej, pentru concursul **«DE LA COMUNIȘTI ÎNVĂȚĂM CUTEZANȚA»**.

«Brățara de aur»

Despre orientarea școlară și profesională, consultant științific: ROMEO DĂSCĂLESCU, director adjunct al Institutului de științe pedagogice

Mai rămîne un trimestru pînă la încheierea anului școlar. Porțile pentru alegerea «brățării de aur», a viitoarei profesiuni, ți se deschid larg. Pe care dintre ele vei intra? Ce îți vei alege?

Pentru a te ajuta în orientarea profesională, ne-am adresat specialistului **ROMEO DĂSCĂLESCU,** director adjunct al Institutului de științe pedagogice, care a avut amabilitatea să adreseze tinerilor cutezători rîndurile de față:

Orientarea școlară se referă la alegerea școlii celei mai potrivite aptitudinilor și aspirațiilor profesionale ale tinerilor, iar orientarea profesională vizează alegerea profesiunii. Problema alegerii școlii se pune în clasa a VIII-a a școlii generale.

Tinerilor li se deschid mai multe posibilități: continuarea claselor a IX-a și a X-a, cu perspectiva de a urma, la sfîrșitul lor, diferite școli profesionale sau încadrarea directă în producție; prezentarea la concursurile de admitere în liceul de cultură generală sau în liceele de specialitate.

Toate aceste prime hotărîri în legătură cu viitorul drum școlar, prin care tinerii se apropie de profesiunea pe care o doresc, trebuie luate în mod conștient chibzuit. E vorba de a cumpăni obiectiv dorințele și posibilitățile reale de a le împlini. Este de dorit ca elevul să ceară sprijinul orientatorului — specialistului problemei — al cadrelor didactice, al familiei și al organizației de tineret, să se pregătească temeinic pentru momentul deciziei.

Tinerii trebuie să cunoască rețeaua școlară pe care o pot urma, cu perspectiva pe care o deschide fiecare grad și tip de școală, cerințele de admitere în școala aleasă, după cum trebuie să-și autoevalueze just posibilitățile de ordin personal de a satisface aceste cerințe.

În egală măsură se cer cunoscute profesiunile spre care aspiră. Orientarea școlară și profesională, ca acțiune de informare, educare și convingere a tinerilor pentru un tip-grad de școală sau profesiune dispune de anumite mijloace și tehnici proprii. Pentru investigarea intereselor tinerilor se practică în primul rînd organizarea în școli de activități diferențiate în cadrul muncii ca obiect de învățămînt sau a cercurilor în cadrul cărora se face educația pentru muncă și se dau primele elemente de cultură tehnologică și primele deprinderi practice în diverse domenii profesionale.

Se mai utilizează fișe psiho-pedagogice în care, pe bază de observație îndelungată, de aprecieri și de informații primite din partea familiei, personalitatea elevului este consemnată în direcțiile ei de dezvoltare, cu posibilități de intervenții formative, pentru a-i determina un drum caracteristic, propriu. De mare folos sînt și testele, instrumente științifice, probe prin care se cercetează capacitățile intelectuale, nivelul de cunoștințe sau abilitățile — factori importanți în precizarea unor opțiuni școlare sau profesionale cît mai judicioase.

În cadrul acțiunii de orientare școlară și profesională, problema îndrumării fetelor este una importantă. Din punct de vedere al capacității intelectuale de a le aborda, nu există profesiuni spre care fetele să nu aibă acces. Fetele sînt, din punct de vedere intelectual, îndreptățite în mod egal cu băieții să-și aleagă orice profesiune. Totuși, trebuie de fiecare dată avută în vedere capacitatea mai redusă de efort fizic a fetelor, care le face neindicate pentru anumite profesiuni: miner, oțelar, tractorist etc. Mai intervin și unele considerente de ordin social, care restrîng aria profesională a fetelor în raport cu rolul social al femeii-soție și mamă, cu îndatoriri extra-profesionale suplimentare celor pe care le au bărbații.

Toate acestea nu situează fetele pe planuri de inferioritate față de băieți. Importanța socială a unei profesiuni o dă gradul ei de utilitate în societate și competența celui care o practică. În acest sens, dacă ne gîndim la faptul că profesiuni din industria ușoară, din comerț, din industria electrotehnică, din învățămînt, cultură, sectorul sanitar ș.a. sînt în mod strălucit și majoritar practicate de muncitoare, tehniciene și personal cu calificare superioară, avem suficiente motive să subliniem rolul important al femeii în economia și cultura țării noastre. Filatoare, țesătoare, vînzătoare, ospătară, casieră, bobinatoare, educatoare, învățătoare, profesoară, bibliotecară, crainică la radio sau televiziune, artistă, soră, asistentă medicală, medic, farmacistă etc. etc. sînt profesiuni dintr-o listă lungă, foarte lungă, indicate în special pentru fete.

În monografiile profesionale sînt descrise pentru fiecare profesiune condițiile medicale, intelectuale, școlare și moral-politice pentru calificare, precum și posibilitățile concrete de calificare cu toate consecințele acestui act: încadrare, salarizare, posibilități de promovare etc. O parte din monografii sînt realizate, altele sînt în curs de elaborare.

Important de reținut este faptul că pentru o calificare prin școli profesionale sînt necesare 10 clase de școală generală, iar pentru o calificare rapidă în producție, s-a organizat ucenicia la locul de muncă. Școala de 10 ani, prin activitățile practice din cadrul ei, ușurează încadrarea în muncă a absolvenților, iar prin nivelul de cultură generală creează o bază teoretică necesară calificării.

O SCRISOARE NEMAIPOMENITĂ

SCHIŢA DE
IULIU RAŢIU

I-a adus poştaşul o scrisoare, în clasă. Nu i-a dat-o mînă pentru că el era afară, în recreaţie. A lăsat-o ui Mitică, iar acesta a venit să-l caute pe terenul de ini-fotbal.

— Ai primit, Culai, o scrisoare din Zambia, îi strigă, um îl zări.

— De unde? întrebă el mai mult ca să audă ceilalţi ispunsul.

— Din Zambia, măi... Să-mi dai şi mie un timbru.

— Ia te uită la el, îl privi Culai de sus. De ce să-ţi dau?

Se mai adunaseră vreo cîţiva în jurul lor şi îşi aruncau chii curioşi spre plicul pe care Culai îl ţinea ostentativ mînă. Plicul, ce-i drept, nu era cine ştie ce, în schimb mbrele erau grozave: patru la număr, dintre care trei iunghiulare, reprezentînd figuri de maimuţe şi unul ic, galben, pe care era desenat un baraj.

— Măi, timbrul ăsta mic parcă e timbru de-al nostru, ise Vasile care se afla mai în apropiere. Scrie chiar i 55 bani pe el.

Culai făcu feţe, feţe, dar găsi repede un răspuns:

— Poate costă mai mult un plic din Zambia pînă la oi şi l-or fi taxat în plus la poştă...

Cele spuse de Culai păreau plauzibile şi toţi erau erăbdători să vadă ce conţine plicul:

— Ei, nu ne citeşti şi nouă?

— Cine ţi-a scris?

— Eşti cineva, Culai!

Şi,într-adevăr, fîlfîind plicul în mînă ca pe un trofeu l se simţea într-al nouălea cer.

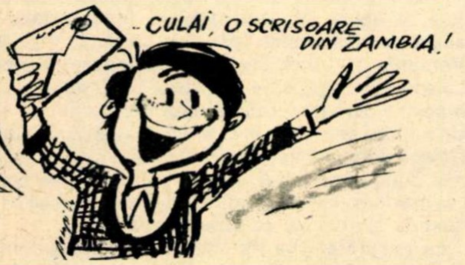
CULAI, O SCRISOARE DIN ZAMBIA!

— O să vi-l citesc eu mai tîrziu, băieţi, acum lăsaţi-mă ingur, în linişte, să înţeleg despre ce este vorba...

— Ce crezi că-i scris în limba zanzibariană? făcu unul chii mari de emoţie?

— Dar dacă o fi! răspunse cu simplitate Culai.

Atunci, unul cîte unul, colegii lui începură să se reragă. Cînd îşi dădu seama că a rămas singur, Culai upse usor muchia plicului şi scoase o coală de hîrtie, e care zări un scris binecunoscut lui:

DRAGA CULAI,

IARTĂ-MĂ CĂ ÎNDRĂZNESC SĂ-ŢI SCRIU, DAR AM AJUNS LA CONCLUZIA CĂ ACESTA ESTE SINGURUL MOD PRIN CARE MAI PUTEM STA DE VORBĂ. PENTRU CĂ, VREAU SĂ AFLI, SÎNT FOARTE SUPĂRAT PE TINE. DE CE? FOARTE SIMPLU! PENTRU CĂ AI AJUNS UN LĂUDĂROS ŞI JUMĂTATE. DE CÎTEVA LUNI SPUI LA TOATĂ LUMEA CĂ EŞTI CEL MAI... CĂ AI CEA MAI... CĂ AI FOST ÎN CEL MAI... ŞI CĂ TU CUNOŞTI PE CEL MAI... DACĂ NU TE-AŞ CUNOAŞTE — CA CEILALŢI — POATE AŞ CREDE ŞI EU, DAR AŞA? TU PROBABIL NICI N-O SĂ CREZI CĂ TE-AM AUZIT CU URECHILE MELE, CÎND ÎI SPUNEAI BUNICULUI CĂ AI CINCI DE 8, CÎND EU ŞTIU, SIGUR, CĂ AI 8 DE 5. CEL MAI GROZAV MI SE PARE ÎNSĂ FAPTUL CĂ TE-AI LĂUDAT, ŞTII TU CUI, CĂ O SĂ-I ADUCI LUNA DE PE CER, CÎND ŞTII PREA BINE CĂ ÎNCĂ N-AI FOST ADMIS PRINTRE COSMONAUŢI. AŞ PUTEA SĂ ÎNŞIRUI AICI MULTE, DAR N-AŞ VREA MÎINE-POIMÎINE SĂ SPUI CĂ TOT TU MI-AI DAT APA LA MOARĂ... CĂ TE ŞTIU EU!

FĂRĂ NICI UN FEL DE RESPECT,
CULAI

P.S. VEZI DE SPUNE ACUM LA TOATĂ LUMEA CĂ SÎNT CEL MAI MARE BÎRFITOR!

După ce termină de citit, Culai clătină amărît din cap: «Tot ce mi-am scris e adevărat. Dar parcă am fost prea sever... Auzi: «Fără nici un fel de respect» Nu, nu! e rea mult... Trebuie deîndată, să-mi răspund... Un ingur lucru însă mă frămîntă: ce timbre mai lipesc cum pe plic? Din Ceylon, sau din Panama?

Băieţii de pe strada mea 4

Scenariu: OCTAV PANCU-IASI **Desene: PUIU MANU**

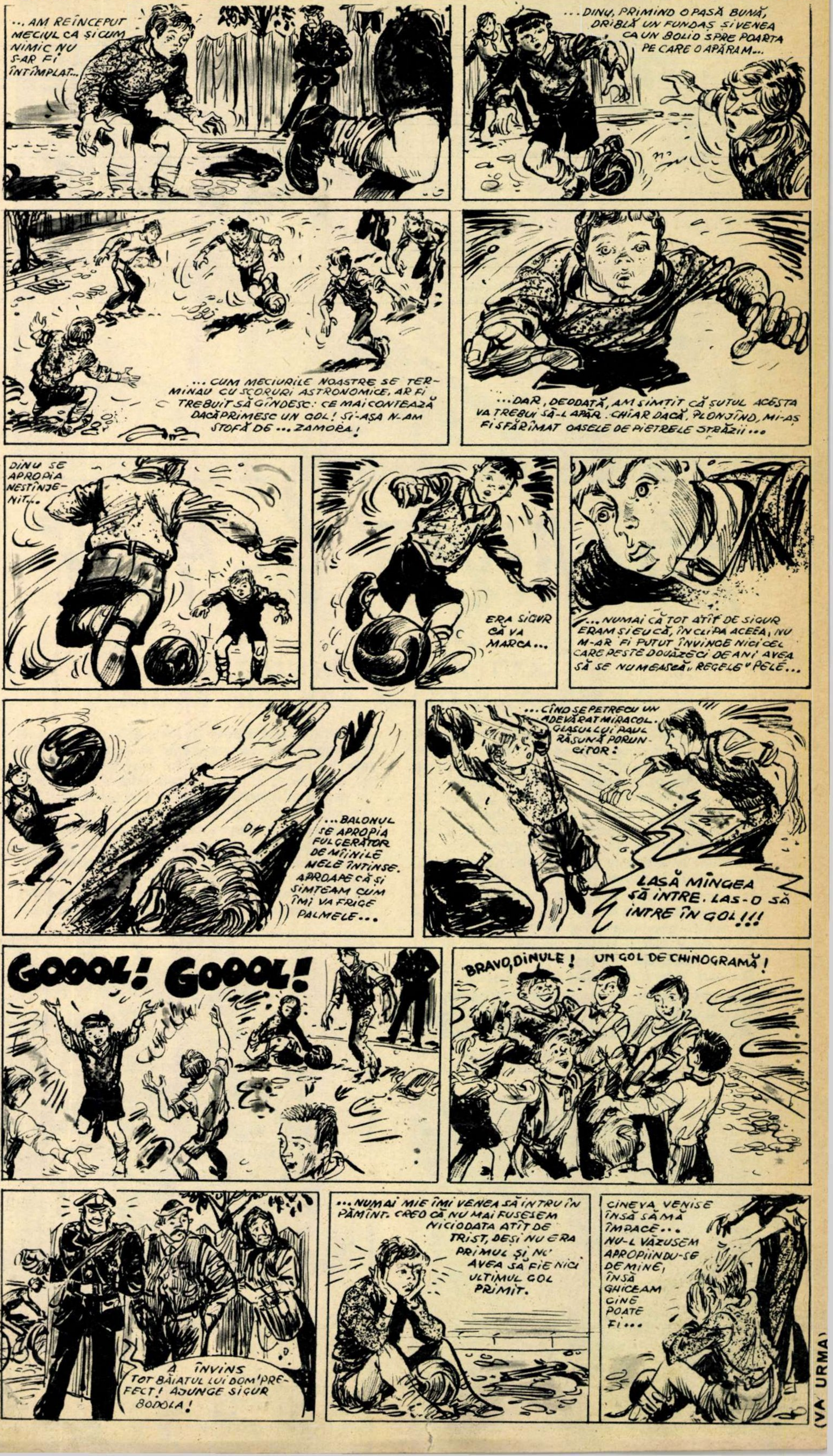
...AM REÎNCEPUT MECIUL CA ŞI CUM NIMIC NU S-AR FI ÎNTÎMPLAT...
...DINU, PRIMIND O PASĂ BUNĂ, DRIBLĂ UN FUNDAŞ ŞI VENEA CA UN BOLID SPRE POARTA PE CARE O APĂRAM...
...CUM MECIURILE NOASTRE SE TERMINAU CU SCORURI ASTRONOMICE, AR FI TREBUIT SĂ GÎNDESC: CE MAI CONTEAZĂ DACĂ PRIMESC UN GOL! ŞI-AŞA N-AM STOFĂ DE ... ZAMORA!
...DAR, DEODATĂ, AM SIMŢIT CĂ ŞUTUL ACESTA VA TREBUI SĂ-L APĂR. CHIAR DACĂ, PLONJÎND, MI-AŞ FI SFĂRÎMAT OASELE DE PIETRELE STRĂZII...
DINU SE APROPIA NESTÎNJENIT...
ERA SIGUR CĂ VA MARCA...
...NUMAI CĂ TOT ATÎT DE SIGUR ERAM ŞI EU CĂ, ÎN CLIPA ACEEA, NU M-AR FI PUTUT ÎNVINGE NICI CEL CARE PESTE DOUĂZECI DE ANI AVEA SĂ SE NUMEASCĂ „REGELE" PELÉ...
...BALONUL SE APROPIA FULGERĂTOR DE MÎINILE MELE ÎNTINSE. APROAPE CĂ ŞI SIMŢEAM CUM ÎMI VA FRIGE PALMELE...
...CÎND SE PETRECU UN ADEVĂRAT MIRACOL. GLASUL LUI PAUL RĂSUNĂ PORUNCITOR:
LASĂ MINGEA SĂ INTRE. LAS-O SĂ INTRE ÎN GOL!!!
GOOOL! GOOOL!
BRAVO, DINULE!
UN GOL DE CHINOGRAMĂ!
A ÎNVINS TOT BĂIATUL LUI DOM' PREFECT! AJUNGE SIGUR BODOLA!
...NUMAI MIE ÎMI VENEA SĂ INTRU ÎN PĂMÎNT. CRED CĂ NU MAI FUSESEM NICIODATĂ ATÎT DE TRIST, DEŞI NU ERA PRIMUL ŞI NU AVEA SĂ FIE NICI ULTIMUL GOL PRIMIT.
CINEVA VENISE ÎNSĂ SĂ MĂ ÎMPACE... NU-L VĂZUSEM APROPIINDU-SE DE MINE, ÎNSĂ GHICEAM CINE POATE FI...
(VA URMA)

Ziariști la... 14 ani

„CUTEZĂTORII“ ÎN VIZITĂ LA REVISTA ȘCOLARĂ „MUGURII“, BRĂILA

Cînd am intrat în holul larg al Școlii generale nr. 22 din Brăila, o fetiță cobora repede pe scară. Avea întipărit pe figură un zîmbet ușor, iar ochii ei parcă ar fi spus: gata cu surpriza! Acum o să vedeți!

Într-o clipă, în jurul ei s-au strîns o grămadă de copii. Apăruse un număr nou al revistei «Muguri» și fiecare voia s-o răsfoiască și s-o citească, să afle noutăți. Molipsiți și noi de neastîmpărul celor din jur, am luat un exemplar și răsfoindu-l am simțit nevoia de a-i cunoaște pe foarte tinerii noștri colegi de breaslă, pe redactorii acestei reviste școlare. Oricine lucrează într-o redacție știe că apariția unui număr nou este prilej de analize, întrebări, discuții: Ce e bun în el? Este reușit? Apoi, ce vor cuprinde numerele viitoare?

Dar oare la fel o fi și într-o redacție școlară?

MOMENT FEBRIL LA SECRETARIATUL DE REDACȚIE

Acest loc unde se naște ființa unei reviste, unde i se aud primele bătăi ale inimii, unde i se fac întîiele straie ca să poată porni în lume, este unul din cele mai importante. La secretariat se lucrează machetele. Pe mese întinse sînt tot felul de cartoane și foi, de pensule și culori. Acolo intră și ies de zece ori pe minut fotografii, reporterii, corespondenții și redactorii. Acolo se discută și uneori nu cu voce tocmai scăzută, despre ceea ce a lipsit numărului trecut și ceea ce în nici un caz n-ar trebui să se repete cu numărul în curs. Ceva din atmosfera aceasta am intîlnit în secretariatul de redacție al revistei școlare. Nu vom povesti despre lucrul la macheta numărului viitor. Aparatul de fotografiat a surprins bine acest moment. Preferăm extremitatea sălii, acolo unde comitetul de redacție, împreună cu un grup de colaboratori, elevi ai școlii, discută despre revista lor.

Monica Neacșu. Sînt de la cercul de geografie și citesc cu plăcere proza și poeziile apărute în paginile revistei noastre. Noi, geografii, trimitem la redacție tot felul de noutăți din acest domeniu. Ar fi bine să procedeze la fel și ceilalți pionieri, din celelalte cercuri.

Nicu Moroianu. Mi-a plăcut foarte mult monografia școlii noastre publicată în ultimul număr al revistei. Interesante sînt datele din trecutul cartierului, odinioară o suburbie a orașului, datele despre școala noastră construită în 1951, despre înnoirile care s-au adus în jur. Elevii, care vor veni după noi, vor putea adăuga alte date acestei monografii. Pentru viitor propun o rubrică de umor în desene cu teme luate din viața noastră școlară.

Georgel Andone. Îmi place revista și aștept cu plăcere apariția fiecărui număr. Aș dori ca desenatorii — și avem mulți — să-i facă o haină mai colorată. Coperțile să fie mai frumoase, textele cu mai mult desen.

Săftica Măcelaru. De asemenea ar trebui atrași în jurul revistei și fotografii de la cercul foto.

Ionel Băluță. Am văzut nu de mult cîteva numere ale revistei de la Liceul nr. 4. Au cîteva rubrici mai bogate decît ale noastre, în schimb noi avem poezii și proze, creații ale colegilor noștri, mai multe și unele chiar foarte bune. Dar o arie mai vastă de preocupări nu ne-ar strica nici nouă. Aș propune să deschidem cîteva discuții despre comportare, despre atitudini frumoase și urîte.

Barbu Petre. Revista apare în prea puține exemplare. Dacă am atrage mai multe fete și băieți în jurul redacției, ar putea ajuta la multiplicarea ei.

„E UȘOR A SCRIE VERSURI“. . .

Cel care citează cunoscutele versuri ale lui Eminescu este Ionel Băluță. Discuția se poartă la cercul literar al școlii. Ionel este sever, judecă o poezie în care — spune el, cuvintele se înșiruie fără să-ți sugereze nimic, sînt lipsite de căldură, n-au forță. Versurile au rimă, dar asta nu înseamnă poezie. Liliana, o colegă, este de acord. La rîndul ei, citește o poezie care urmează să intre într-un număr viitor. Una dintre strofe are însă multe stîngăcii. Se discută Colegii compară ceea ce au ascultat cu alte realizări mai bune ale Lilianei. În cele din urmă, ea cere să i se mai lase timp de gîndire. Va mai lucra încă pe manuscris și apoi va da poezia redacției.

La cercul literar se află astăzi un nou coleg, o pionieră. O cheamă Elena Oprea și este în clasa a V-a. A scris mai multe poezii, dar n-a îndrăznit pînă acum să le citească în cadrul cercului literar. Acum, socoate ea, a ales o poezie care merită. Fetele și băieții o ascultă, discută calitățile versurilor ei. Unii apreciază că este greu să-ți faci o părere numai după lectura unei singure poezii. Elena este invitată să citească alte

ri în săptămînile care vor urma. Se alege apoi
ă proză şi prelucrarea unei balade de prin
Brăilei care, împreună cu alte poezii, vor fi
e comitetului de redacție a «Mugurilor» pen-
ărul viitor.
ărăsit cercul literar pentru o discuție intere-
are avea loc într-o sală din apropiere. Ca la
n au sosit acolo

24 DE REPORTERI

sint? Cei 24 de corespondenți ai revistei
«Recreația mare» care ne salută din mers
în Camera pionierilor. Nu trec mai mult de
ecunde — şi toată lumea ia loc. Pe rînd re-
, răsfoindu-şi bloc-notesurile, fac propuneri
alcătuirea noii emisiuni radiofonice. Se aud
e mai felurite istorioare, se aduc veşti bune,
ele, altele hazlii. Este aproape imposibil să
răşti pe care să le alegi. Şi totusi. membrii
lui şi redactorul şef, profesorul Eni Iorga,
prim tot ceea ce este mai interesant! Şi încep:
i clasei a V-a D au primit în această săptă-
umai note de la 7 în sus; primele teze ale cla-
ll-a D au adus pionierei Viorica Mihai un bu-
flori de primăvară — numai note de 10. În
VII-a C, cerul este prevestitor de furtună, de
ări electrice. Atenție, fetele se ceartă! Într-a
, este veselie de nedescris. De-o parte se
linjoarele, pieptenii, fundele, iar de cealaltă,
os juriul care va decide cea mai frumoasă
colărească, cei dintr-a VIII-a D, se pregătesc
entru o seară distractivă; şi acum, o ştire sen-
ă; într-o clasă s-a descoperit o rudă apropia-
noscutului şi extraordinarului baron Műn-
en. Cine este această rudă? Iulian D...
ază alte şi alte ştiri. Apoi, reporterii încep
a mai grea. Lupta cu spațiul, cu cuvintele.
că, trebuie să ştiți: emisiunea

«RECREAȚIA MARE»

ransmite în fiecare sîmbătă, între 14,40 şi
un spațiu de numai zece minute. De cum
cunoscutul semnal muzical urmat de vocile
or Doina Lepădatu şi Petruş Ichim, copiii
clasele sînt numai ochi şi urechi.

*

l nu ne-a îngăduit să surprindem întreaga
de elaborare a acestei reviste scolare, dar
va secvențe pe care le-am redat sînt în măsură
ească despre activitatea pasionantă a tine-
lactori de aici. Meritul lor este acela de a
armonios munca pentru realizarea revistei
cu alcătuirea bogatei emisiuni care aduce
ste mai nou în viața detaşamentelor.
zătorii» invită şi alte colective de reviste
să ne scrie despre activitatea lor.

L. NOVAC
B. CARAGIALE

CE PRIMIM ÎN SCHIMBUL UNUI BILET DE CINEMA?

Acesta a fost titlul anchetei lansată în revista noastră (nr. 9, 4 martie 1971) la care am primit foarte multe scrisori.

Spicuim cîteva din răspunsurile care ni s-au părut mai semnificative privind obiectul dezbaterii noastre.

AUREL DRĂGHICI, Brazi, județul Prahova: *Nu cred că există om care să nu fi simțit gustul filmului. Desigur că noi nu putem aprecia valoarea artistică a unui film, aşa cum o fac marii cineaşti, gazetari, critici dar trebuie să ne pricepem cît de cît să spunem despre un film văzut dacă este bun sau este slab. Eu nu uit niciodată să-mi notez numele protagoniştilor, al regizorului şi al operatorului. Îi urmăresc apoi şi în alte filme ca să-mi dau seama de personalitatea lor. Din anul 1969 şi pînă acum am vizionat 98 de filme, de cele mai variate genuri. Îmi plac atît de mult filmele de aventuri încît nu pot să spun că m-a dezamăgit vreodată o astfel de peliculă. Presa a recomandat filmul «Winettou» ca fiind slab, pe cînd eu l-am socotit un film bun. Pentru ca un film inspirat din viața copiilor să cucerească inimile spectatorilor trebuie să aibă un dinamism propriu vieții copiilor.*

VALERIU DRĂGUŞANU, Rădăuți: *Muzica ajută extrem de mult la realizarea unui film. Mă gîndesc doar la acea melodie extraordinară, după mine, din filmul «Paşa», pe care, pur şi simplu, nu pot s-o uit, Dintre filmele de aventuri cu reale calități aş alege «O sută de carabine», care evocă lupta glorioasă a băştinaşilor din Mexic. Mi s-a părut slab filmul «Comisarul X şi panterele albastre». Unele scene au fost destul de prost realizate, însăşi acțiunea filmului nu mi s-a părut aşa de grozavă cum au spus unii. Nici, bătăile, atît de caracteristice acestui gen de filme, nu mi-au plăcut. Prea era neînfricat eroul principal!*

ARISTIȚA TOMA, Sinteşti – Vidra, județul Ilfov: *Ar trebui să fie realizate mai multe filme ştiințifice care să ne deschidă porțile cunoaşterii.*

CARMEN GRIGORE, Bucureşti: *Îmi place să citesc tot ce se vorbeşte despre viața particulară a marilor vedete, drumul (desigur, greu) pe care l-au parcurs ca să ajungă ceea ce sînt. Nu mă interesează subiectul (subiectul filmului), ci felul în care actorii au reuşit să-şi ascundă figura cea de toate zilele, însuşindu-şi-o pe cea a personajului pe care-l interpretează. Nu-mi place să citesc critica filmelor văzute. De ce să mă complic în cuvintele încurcate şi inexplicabile (pentru mine) ale criticilor de artă?*

Într-adevăr, foarte interesant ar fi să vizionezi filme în care eroii sînt de vîrsta ta. În ei parcă te regăseşti pe tine. De ce să mint, aş dori aventuri comice pentru copii. De ce, de exemplu, nu s-ar face un film pe tema cărții lui Constantin Chiriță «Cireşarii»?

I. DONE, Dobra, județul Dîmbovița: *Un film inspirat din viața noastră ar trebui să fie plin de neprevăzut, de întîmplări frumoase şi adevărate. Aş vrea să dau un exemplu: mi-ar place să văd filme realizate după cărțile «Toți băieții sînt buni, toți băieții sînt răi» de Ovidiu Zotta, «La braț cu ultimul zmeu» de I.V. Rogoz.*

*

«Ce primim în schimbul unui bilet de cinema?» este o întrebare care cu siguranță suscită în continuare interes. Aşadar, ancheta noastră rămîne deschisă. Aşteptăm răspunsurile voastre. În încheierea anchetei vom organiza o masă rotundă la care se vor întîlni cu cineaşti prestigioşi, cititorii care ne-au trimis cele mai bune răspunsuri.

TINERI LAUREAȚI

«PRELUDIU» – suplimentul literar-artistic pentru elevi al «SCÎNTEII TINERETULUI» a publicat recent rezultatele concursului său de poezie, dedicat semicentenarului P.C.R. Pînă nu de mult, tinerii laureați ai «Preludiilor» mai purtau cravata roşie, iar încercările lor literare apăreau în revistele pionereşti. Felicitîndu-i pe laureați, reproducem pentru voi o poezie distinsă cu premiul I.

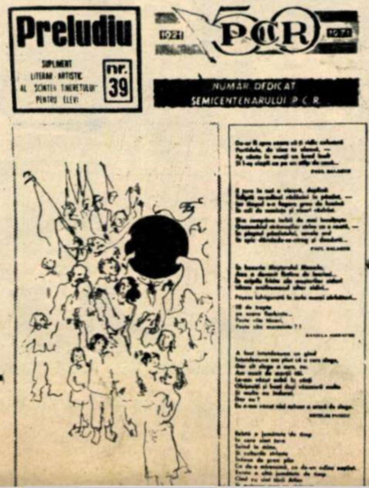

Preludiu
SUPLIMENT LITERAR-ARTISTIC AL SCÎNTEII TINERETULUI PENTRU ELEVI
nr. 39
1921 PCR 1971
NUMĂR DEDICAT SEMICENTENARULUI P.C.R.

Inscripție pe columnă

PAUL BALAHUR
(Liceul «C. Negruzzi» Iaşi)

De-ar fi spre soare să-ți ridic columnă
Partidule, de ziua ta aleasă —
Aş căuta în munți un brad înalt
Şi l-aş ciopli ca pe un stîlp de casă...

Cu păsările cerului şi dorul
Şi ape limpezi şi ciorchinii plini
Rîuri de grîu în care-not cu vara
Şi timpu-mi sapă-n umeri rădăcini...

Şi stelele, şi fluierul de fag
Care le-ngînă mersul şi răsună,
Şi secera înmugurind în lan
Şi sînii fetei care dor de lună...

Şi hora ceasurilor, sărbătoare, —
Cu-adînci inele-n paltini să rămînă,
Şi doina voinicească, cu călcîiul
Flăcăilor, înfipt ca-ntr-o fîntînă...

Şi m-aş zidi cu neamul meu întreg
De voievozi, păduri nemuritoare,
Şi dintr-un stîlp de casă ți-aş ciopli
Coloana ta de slavă şi-nchinare...

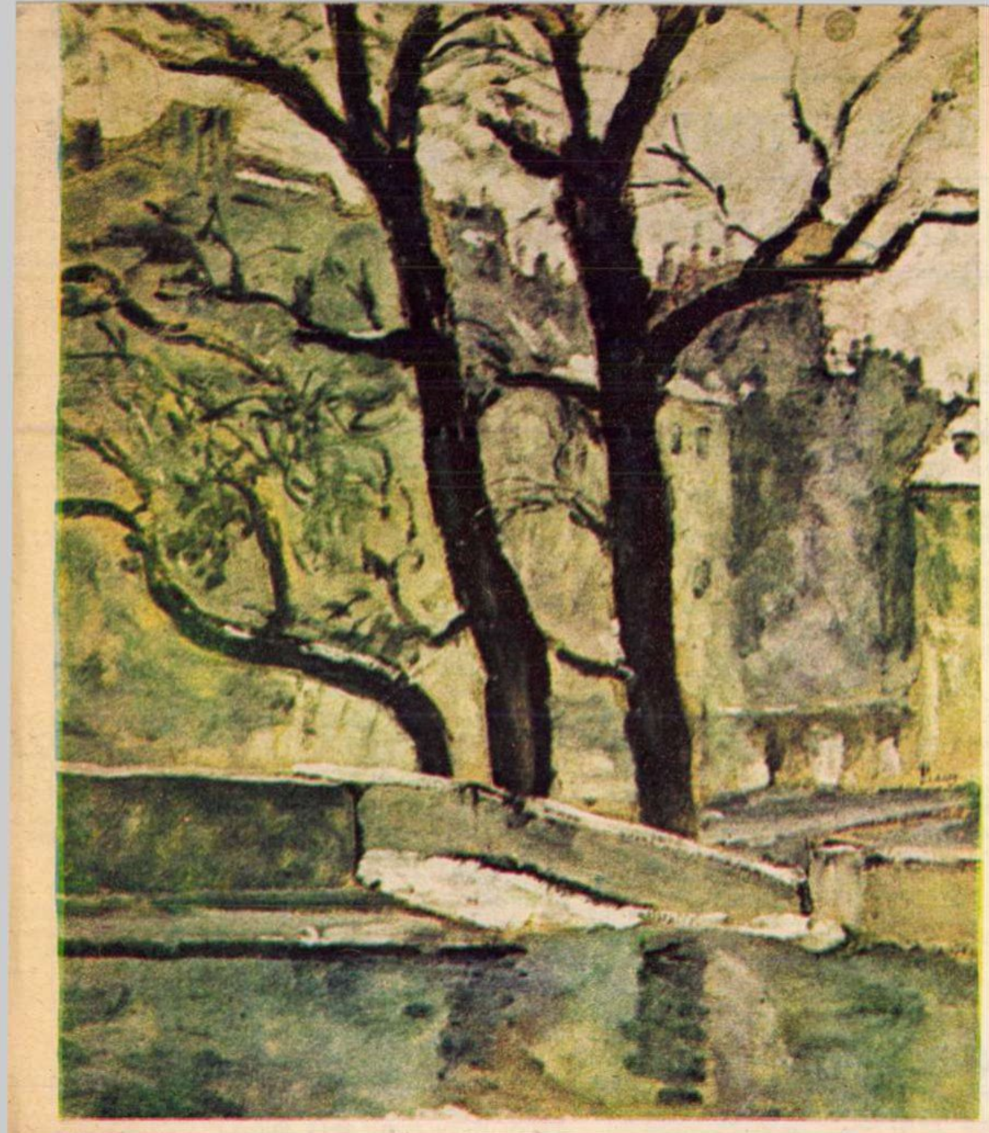

THEODOR PALLADY

Ori de cîte ori ne aflăm în fața unui tablou de Pallady, cunoaștem același sentiment de încîntare pe care ți-l comunică ordinea, echilibrul, armonia, frumusețea desăvîrșirii.

Priviți peisajul acesta cu case împrejmuite de vegetație, copacii, cărarea, priveliștea întreagă desfășurîndu-se calm, pînă departe în zare.

Priviți buchetul acesta de flori galbene aranjat după un calcul anume, dar lăsînd impresia celui mai firesc și obișnuit interior, care transmite în același timp, printr-o întreagă simfonie de culori, o deplină ordine sufletească, spirituală.

Pretutindeni ne însoțește privirea directă, sinceră, scrutătoare și severă totodată, a autorului, ca în acest autoportret proiectat cu reflexe de roșuri și verde, ca pe fundalul unei vechi fresce românești.

Dacă ar trebui să caracterizăm opera lui Pallady, am alege pentru aceasta propriile lui opinii despre artă. Contemplîndu-i opera, nu se poate să nu-ți aduci aminte ceea ce spunea artistul: «Arta e esența vieții... Arta este o tendință spre perfecțiune». Pornind de la realitate și natură, Pallady a năzuit de-a lungul unei vieți întregi, spre desăvîrșire, spre perfecțiune. Iar tablourile sale — uleiuri, acuarele, desene — reprezintă fiecare un pas pe acest drum, un pas înainte în aspirația ființei umane spre idealul frumuseții.

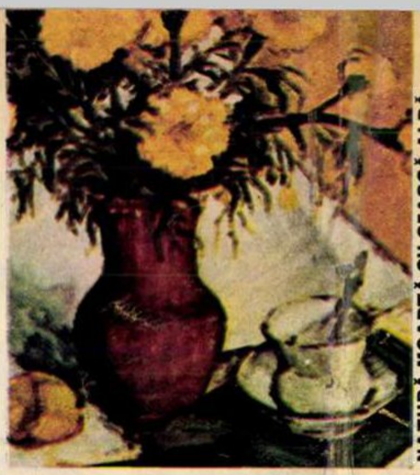

NATURĂ MOARTĂ CU CEAȘCĂ ALBĂ.

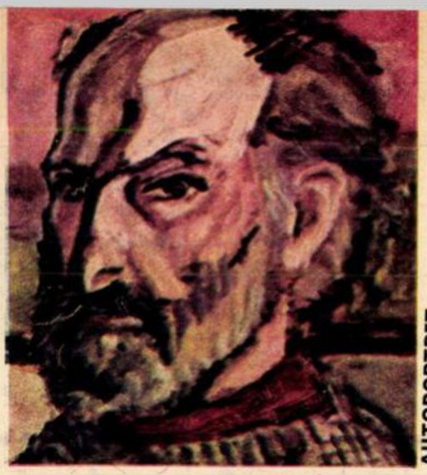

AUTOPORTRET.

Se împlinesc o sută de ani de la nașterea artistului. A văzut lumina zilei în Moldova, la Iași, într-o familie în care a avut parte de o educație aleasă. Liceul l-a urmat la București, vădind reale aptitudini pentru pictură. Totuși, se pregătește pentru o profesiune practică: ingineria. Părăsește însa politehnica din Dresda, unde se înscrisese și, urmînd sfaturile profesorului său de desen și pictură, pleacă la Paris, consacrîndu-se definitiv artei. Aici învață la Școala de bele-arte și îl întîlnește pe Henri Matisse cu care va lega o trainică prietenie. Expune pentru prima dată la pavilionul României de la Expoziția universală din 1900 de la Paris și apoi la Londra. Înapoindu-se în patrie, participă, în 1904, la o expoziție deschisă la Ateneul Român. Lucrează mult, deschide prima expoziție personală la Paris în 1920, participă la numeroase saloane oficiale din țară, lucrările sale bucurîndu-se de admirație unanimă. În 1926 i se decerne Marele Premiu Național de Pictură, iar 30 de ani mai tîrziu i se acordă titlul de Maestru emerit al artei.

Îndelungata activitate a lui Pallady se desfășoară astfel pe parcursul a aproape șase decenii, înscriind un capitol important în istoria artei românești, între Ștefan Luchian și Ion Țuculescu.

Fiecare tablou al său este o compoziție impecabilă, bazată pe un desen perfect și însuflețită de un colorit desăvîrșit. Fiecare tablou este o simfonie, un poem exprimat prin intermediul picturii cu o claritate tulburătoare. «Nu poți exprima limpede decît ceea ce gîndești limpede» spunea artistul. «Doresc absolutul către care am întins brațele», spunea de asemenea Pallady. Privind în urmă, acum la centenarul nașterii artistului, înțelegem deplin cuvintele de apreciere pe care i le acordase odinioară Tonitza spunînd că, pentru neamul românesc, arta lui Theodor Pallady atinge «cea mai înaltă coardă a sensibilității sale».

HORIA HORȘIA

PERPESSICIUS 1891 1971
UN MARE CĂRTURAR PATRIOT

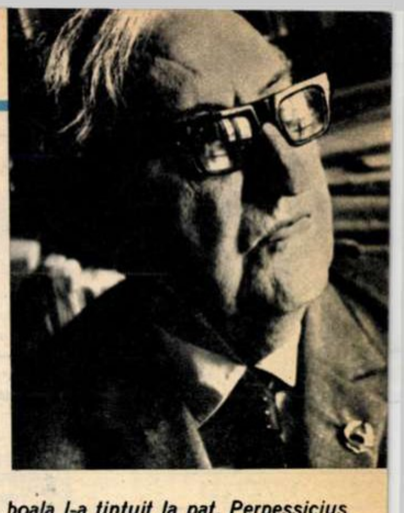

A plecat dintre noi la sfîrșitul lunii martie, în anul cînd ar fi împlinit optzeci de ani, Perpessicius, cărturar patriot, om de o înaltă conștiință morală, de o exemplară probitate profesională, de o rară distincție sufletească. Se numea Dumitru Panaitescu și pseudonimul Perpeessicius cu care a semnat întreaga sa operă însemna «cel deprins cu suferința». A studiat la București cursurile facultății de litere, ca apoi ani de zile să fie profesor de liceu în cîteva orașe ale țării și în Capitală. Numele său se leagă de unul din cele mai impunătoare monumente ale culturii românești: ediția în șase volume a operei lui Eminescu — primul apărut în 1939, iar al șaselea în 1963. Ce muncă uriașă, fără odihnă, ce tenacitate, adeseori eroică, l-a făcut pe omul acesta delicat, cu sănătatea zdruncinată în tranșeele primului război mondial care îi mutilase o mîna, să nu descurajeze nici o clipă, nu-și pot da seama decît cei ce l-au urmărit ani de zile la masa de lucru de la Biblioteca Academiei, aplecat deasupra miilor de pagini de manuscrise, asupra foilor îngălbenite ale vechilor colecții de reviste și ziare pentru a da la lumină toate variantele poeziilor tipărite de Eminescu sau pe care poetul nu le încredințase tiparului, precum și culegerea sa de poezii populare. Am avut alături de alți colegi ai mei, marele și — cred — inestimabilul privilegiu să mă aflu în aceeași sală și uneori la aceeași masă de lucru cu Perpessicius, și să-l urmăresc cu cîtă devoțiune lucra chiar atunci cînd vederea îi slăbise și trebuia să își apropie pagina eminesciană de ochii care nu voiau să se despartă de ceea ce gîndul și simțirea românească a dat mai strălucit. Dacă numai această ediție ar fi alcătuit-o, dacă numele lui s-ar fi înscris numai pe acele șase volume care numără cîteva mii de pagini și fără de care cunoașterea operei lui Eminescu, a ecourilor pe care a avut-o în epocă, nu ar fi posibilă — și tot ar fi trebuit să vorbim despre el cu respect și să nu obosim în a recomanda generației tinere exemplul său. Dar Perpessicius a îmbogățit cultura noastră cu multe alte opere de valoare: mai întîi, prin ceea ce ne-a dăruit timp de cinci decenii cronicarul literar, care și-a spus părerile despre mii și mii de volume românești. Pînă în urmă cu cîteva luni, cînd boala l-a țintuit la pat, Perpessicius nu a încetat să scrie, dictînd în ultimul an însemnările sale despre cărțile recent apărute pe care nu le mai putea citi, dar i se citeau.

Poet, ctitor și director al Muzeului Literaturii Române, membru al Academiei Române din anul 1948, o vreme director al Bibliotecii Academiei, dovedea pasiune tinerească ori de cîte ori scria despre literatura noastră în valoarea căreia a avut o nedesmințită încredere, o stăruința care sfida trecerea anilor, boala sau oboseala.

Perpessicius este una din acele personalități care ne învață prin întreaga sa activitate și operă să iubim această țară, valorile ei spirituale, tot ce ne-au lăsat strămoșii, să prețuim cultura românească, adevărată și mare cultură.

VALERIU RÂPEANU

• COPIII ȘI ARTELE • COPIII ȘI ARTELE • COPIII ȘI ARTELE • COPIII ȘI ARTELE • COPIII ȘI ARTELE • COPIII ȘI ARTELE • COPIII ȘI ARTELE • COPIII ȘI ART

PASĂREA MĂIASTRĂ

O CHEAMĂ MIHAELA SCHIOPU (ȘCOALA GENERALĂ NR.14, BRĂILA) ȘI ESTE NEDESPĂRȚITĂ DE VIOARĂ. ÎN ZILELE ACESTEA, EA VA CÎNTA LA FESTIVALUL CULTURAL ARTISTIC, ZONA GALAȚI. SUCCES, MIHAELA!

ÎN ATENȚIA TUTUROR CITITORILOR!

NUMARUL 18 AL «CUTEZĂTORILOR», DEDICAT CELEI DE A 50-A ANIVERSĂRI A PARTIDULUI, VA FI ÎN BUNĂ PARTE REDACTAT DE CITITORI.

VĂ RUGĂM CA ÎN CEL MAI SCURT TIMP (O SĂPTĂMÎNĂ DE LA APARIȚIA ACESTUI NUMĂR) SĂ NE TRIMITEȚI DIN CREAȚIILE VOASTRE: POEZII, DESENE, PROZE SCURTE. CELE MAI BUNE VOR APĂREA ÎN REVISTĂ.

Imaginea de față vorbește ea însăși despre măiestria celor opt «meșteri mari» — două fetițe și șase băieți — elevi la Școala generală din Lehliu-gară. *Suporturi bogat ornamentate, adevărate dantelării în lemn, linguri sculptate, basoreliefuri miniaturale, un preludiu la o viitoare expoziție de artizanat pe care o pregătesc acești iscusiți mînuitori ai dălții, ce știu să preschimbe lemnul în comori de artă.*

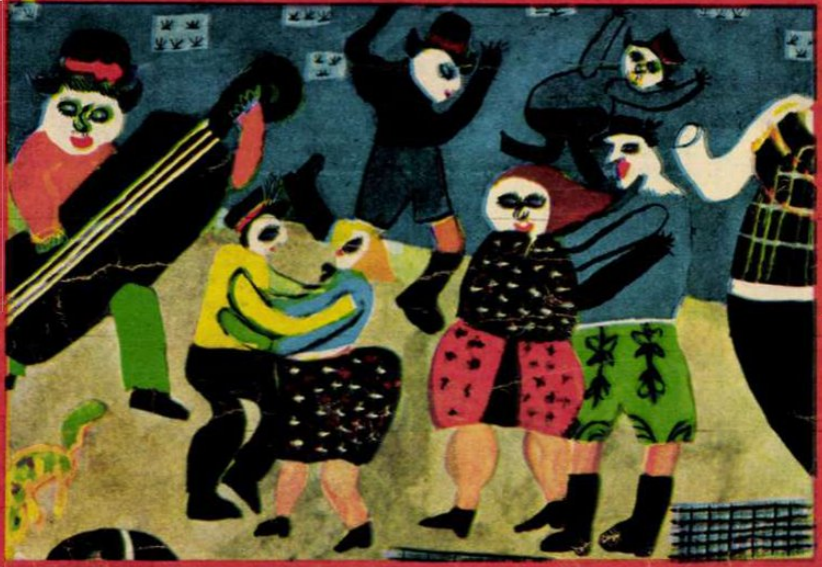

Desen: ECATERINA DOMOKOS, cl. a VII-a A, Sovata.

Valorificînd tradițiile locale, arta populară și obiceiurile păstrate și cinstite de către oșeni, grupul folcloric al Școlii generale din Tîrșolț, județul Satu Mare *va prezenta la faza republicană a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor o clacă oșenească și «Sînzienele». În fotografie, un moment de la repetiție.*

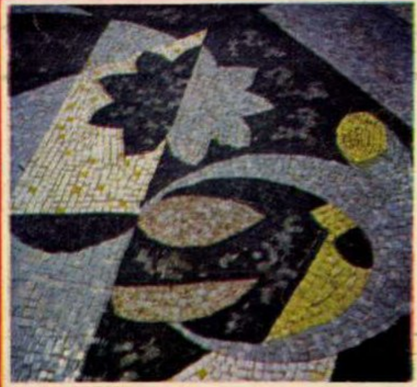

METAFORA UNUI MOZAIC

Un mozaic cu suprafața de 20 de metri pătrați. În culorile delicate prinse în plăcuțele sale de ceramică s-a închegat cu multă forță emoțională o metaforă. Urmărind desenul mozaicului, descifrezi în geometria sa un simbol al muncii pe care harnicul nostru popor o desfășoară, descifrezi hărnicia copiilor în școală. Este un omagiu pe care elevii **Școlii generale de zece ani nr. 198 din București,** îl aduce partidului, la a 50-a aniversare.

În cîteva zile mozaicul va fi montat pe unul din pereții din holul școlii. Fetele și băieții care au lucrat luni și luni de zile, încearcă acum un sentiment de mîndrie și de bucurie. Printre realizatorii mozaicului se află copii care n-au lipsit de la nici o oră de lucru, care s-au luptat cu greutățile unui material nou și dificil.

Profesorul Ion Șușală, care i-a îndrumat pe copii ne spune:

— În acest omagiu adus partidului, pionierii au pus toate gîndurile lor curate, toată recunoștința pentru copilăria lor plină de soare și lumină.

CUTEZATORII SERVICE!

POȘTA REDACȚIEI

Iată o scrisoare, stimate tovarășe poștaș, pe care nu va trebui s-o duceți la nici o adresă pentru că vă este adresată chiar dumneavoastră!

Printre cei mai statornici prieteni și colaboratori ai unei reviste se numără și poștașii! Este greu, dacă nu chiar imposibil, să-ți imaginezi o revistă, bunăoară «Cutezătorii», care să se poată lipsi de serviciile omului cu geantă pîntecoasă, de piele!

FACTORUL POȘTAL

este cel care, în fiecare săptămînă, bate la poarta abonaților noștri, aducîndu-le revista. Și tot el este oaspetele de fiecare zi al redacției. Ar trebui să vă vadă copiii cum apăreți încărcat de scrisorile pe care ni le adresează, și nu numai de scrisori, ci și de desenele, de fotografiile, de diferitele lucrări cu care participă la concursurile revistei. Uneori, nici nu vă mai ajunge geanta și atunci apelați la saci, într-atît de bogată e corespondența sosită de la cititori.

Om deprins cu spații largi, cu drumuri lungi și cu prieteni numeroși, dumneavoastră sînteți un devotat și priceput ambasador al revistei în cele mai îndepărtate colțuri ale țării! Deși plin de griji — duceți scrisori, ziare, pensii, mandate — dumneavoastră găsiți timp și pentru a sta de vorbă cu copiii, prezentîndu-le revista noastră și înlesnindu-le efectuarea abonamentului. Ei poate nici nu știu ce mare serviciu social le faceți, căci a fi abonat la o revistă este una dintre caracteristicile fundamentale ale omului civilizat! De multe ori, la începutul activității unui tînăr care s-a distins la concursurile noastre, sau ale cărui poezii apar în revistă stă un factor poștal — omul modest care l-a îndemnat să-și facă primul abonament.

Am publicat de multe ori situația abonamentelor, felicitîndu-i și premiindu-i pe harnicii noștri cititori din județul cu cel mai mare număr de abonați. Dacă în județele Arad, Bihor, Caraș-Severin, de pildă, s-au înregistrat la un moment dat cele mai multe abonamente la «Cutezătorii», asta se datorează în bună parte și factorilor poștali din aceste județe, prețioși colaboratori ai revistei! Vă mulțumim.

OVIDIU ZOTTA

PRIETENII BALONULUI ROTUND

MILIAN URȘICA, clasa a VII-a, satul Almașul Mic nr. 75, comuna Balșa, județul Hunedoara; **ION DACIA**, clasa a V-a, satul Hitiaș nr. 246, comuna Racoviță, județul Timiș: **JAN LAZĂRESCU**, clasa a VII-a, Slobozia, str. Gh. Doja nr. 2, județul Ialomița; **FLORINEL RUSU**, Jibou, str. Libertății nr. 12, județul Sălaj; **ION ȚIUGAN** și **FLOREA MARCU**, comuna Băbiciu, județul Olt.

PESCARUL AMATOR

ION AVRAM, clasa a VI-a, satul Răhău, orașul Sebeș, județul Alba, dorește să corespondeze cu toți cei care îndrăgesc pescuitul sportiv.

ȘAH PRIN CORESPONDENȚĂ

COSTEL SÎRBU, satul Salcia Nouă, comuna Ciorăști, județul Vrancea; **IULIAN OPREA (11 ani)**, satul Romanești nr. 267, comuna Bălănești, județul Prahova; **VANGHELE PICU** și **DAN VOICU**, București, b-dul Republicii nr. 21 și, respectiv, nr. 120, sector 7; **ION COJANU**, satul Podenii Vechi, județul Prahova; **VIRGIL TIBERIU REBREANU**, Cugir, str. Tineretului nr. 7, bloc B-1, ap. 19, județul Alba; **ROMEO ALEXANDRU PĂTRAȘCU**, Topleț, str. Principală nr. 452, județul Caraș-Severin; **MIHALACHE CROITORU**, comuna Bărăganu, județul Brăila; **VASILE FURTUNĂ**, Ploiești, bd. Republicii nr. 217, județul Prahova; **MARIUS STEPANIAN**, clasa a VIII-a, Iași, Șoseaua Sărăriei nr. 68.

DORESC SĂ CORESPONDEZE

MELANIA CORCOZ, str. Rozelor nr. 9, Satu Nou, Panciu, județul Vrancea; **FLORICA CONSTANTIN**, clasa a VI-a, comuna Pravița de Jos, județul Prahova; **CIUBOTARU MARCEL**, str. Ancorii nr. 8, Brăila, județul Brăila.

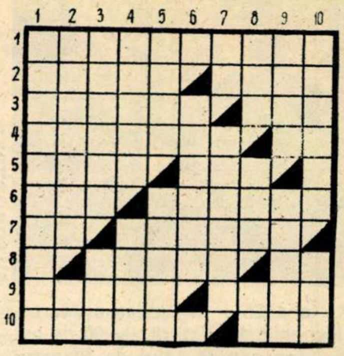

ACVATICA

ORIZONTAL: 1) Brațe încrucișate în apă aruncate! 2) Zonă lipsită de ploi. Inel... din mărgean pe apă. 3) Lac de mare! Poftă de joc la copii. 4) Melci mai voinici în vechile mări. Alfa și Omega. 5) Distanță... pe apă. De forma curcubeului. 6) Jumătate de... cizmă geografică! Navă de frunte!! 7) Tună! Furtună. 8) Fata din grădină! Pămînt cu apă. 9) Cîmpie irigată la est de M. Caspică. Pămîntul în amestec cu apa. 10) Bloc de piatră adus de ghețari. Apă în mișcare!

VERTICAL: 1) Inundație. 2) Una care-a fost la mare (fig.) Curs mijlociu! 3) Toboganul apei de ploaie. Răstoarnă pămîntul! 4) A colecta afluenții în cursul principal. Muiat... bine. 5) Vase de apă! Arbore mare iubitor de apă (pl.). 6) Șeful echipei de pescari din Deltă. 7) Cută! Udat artificial. 8) A apărea. Din limbajul ciorii. În livadă. 9) Măsură de capacitate a vaselor. A pune în cui. 10) Apă... tare... cu multe grade. Stavile naturale în calea apei (sing.).

Prof. **TEODOR AXIOTI**

FĂRĂ CUVINTE CRĂIȚĂ MÎNDRĂ-VASILE

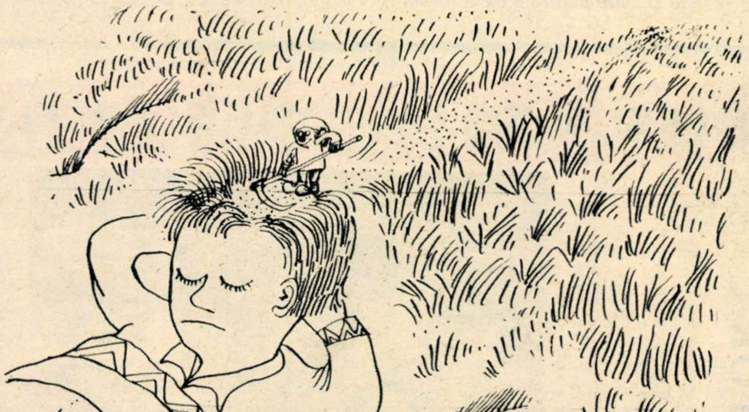

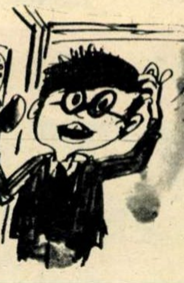

Ionică își caută o fisă de telefon Ajutați-l s-o găsească. Este undeva în interiorul gazetei.

Comunicăm: la ultima «problemă» a lui Ionică, (Pasărea măiastră) ceasul promis a revenit elevului Rareș Pantea, cl. a VII-a, Școala generală nr 96, București.

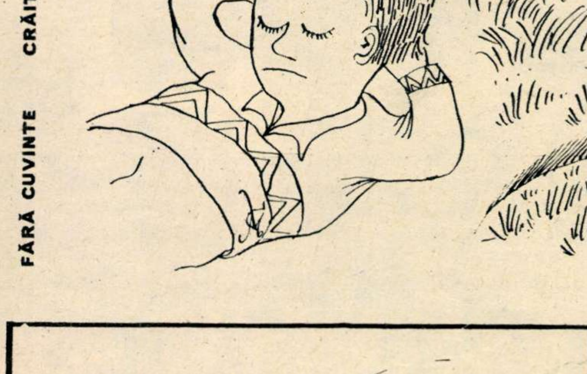

— Tovarășe profesor, n-am înțeles lecția!

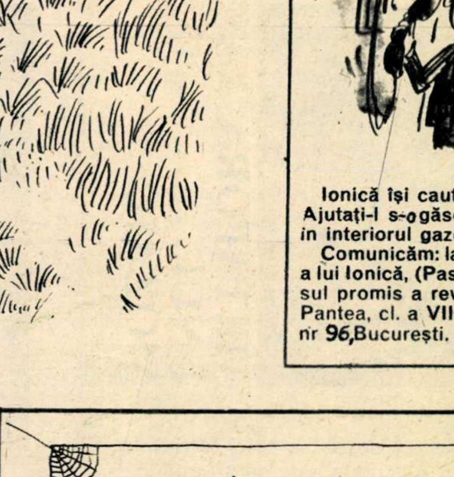

DAN VASILE
FĂRĂ CUVINTE

RECREAȚIA MARE!

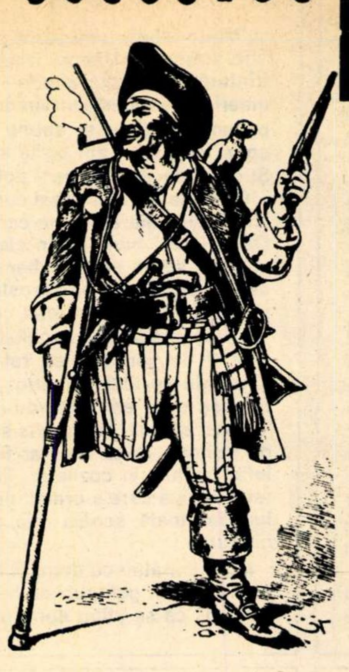

ÎL CUNOAȘTEȚI ?

De el se temea Ben Gunn iar mulți dintre marinarii de pe bordul goeletei «Hispaniola» deși îi erau potrivnici, îl urmau fiindcă doar el avea harta lui Flint. Numai Jim Hawhins nu se temea de el, deși se înfiora cînd noaptea se auzea bocănind pe punte cu piciorul lui de lemn.

Ați recunoscut personajul? Este unul dintre eroii unei captivante aventuri petrecută într-o zonă depărtată a Pacificului. Vă mai dăm un punct de reper suplimentar: pe harta lui Flint se găsea o înălțime numită «Muntele Ocheanului».

Dacă ați identificat personajul ghiciți titlul cărții în paginile căreia apare, precum și autorul acestui celebru roman, tradus pînă în prezent în 40 de țări, printre care și țara noastră.

(Cîteva cuvinte despre carte și autor veți citi în «Recreația» următoare).

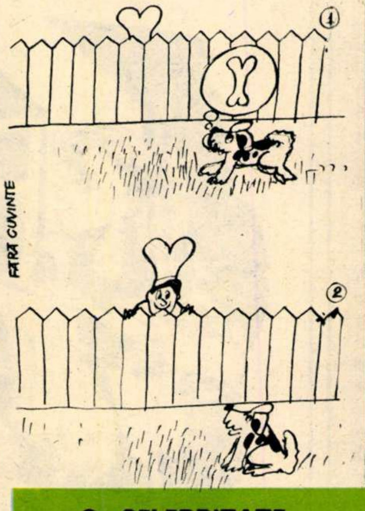

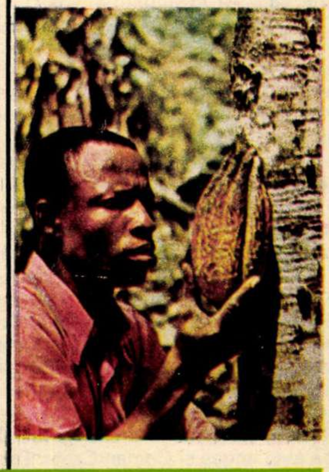

O «CELEBRITATE» MONDIALĂ: CIOCOLATA

Bomboane. Batoane cu geometrie variabilă (pe măsură ce le consumați!). Torturi, prăjituri și o seamă de figurine din lumea basmelor. Iată 1 001 feluri în care ni se prezintă ciocolata. Parcă a ființat din totdeauna în universul nostru obișnuit. Cînd a apărut ea oare? Și în ce împrejurări? Cine a inventat-o? Istoria ciocolatei începe o dată cu biografia «mamei» ei: cacao.

Primele fructe de cacao au fost înfățișate regelui Spaniei de către Fernando Cortez în 1522. Din fructele măcinate ale arborelui cacuate, băștinașii din Lumea Nouă pregăteau o băutură reconfortantă, adăugîndu-i vanilie și alte mirodenii.

Un spaniol isteț îi va adăuga zahăr și cacao își face o triumfală intrare în Europa. Ceva mai tîrziu, un francez a «descoperit» ciocolata, care este un amestec de lapte, pulbere de cacao și zahăr. Arborii de cacao (Cacaotienii) formează azi vaste plantații în regiunea tropicală din America, Africa și din unele insule ale Oceaniei.

CEI TREI IEPURI

Din siluetele acestor iepuri au fost tăiate și așezate separat trei urechi. Decupați cei trei iepuri și cele trei urechi, apoi așezați cele șase piese astfel ca figura să vă redea pe cei trei iepuri cu cîte două urechi.

(Dacă nu reușiți, în nr. 17 veți găsi soluția).

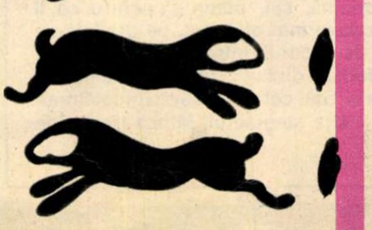

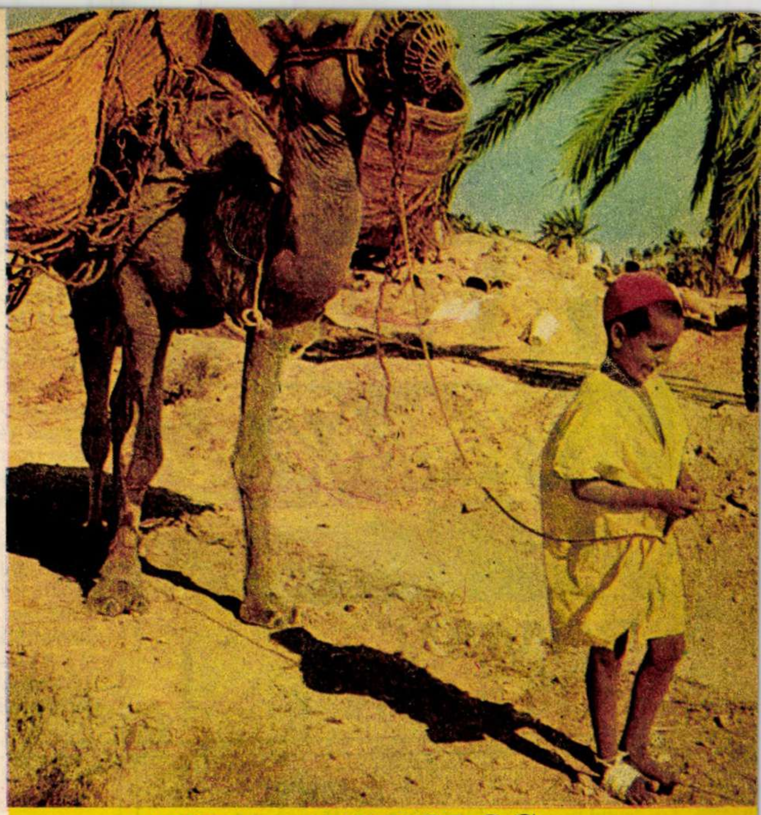

MICUL ARHEOLOG

Un «covor» de aproape un milion de palmieri și măslini acoperă cam jumătate din cei 500 km pătrați ai insulei Djerba, situată în Marea Mediterană. În această insulă tunisiană, trăiesc 60 000 de arabi care în majoritate se ocupă cu agricultura și pescuitul. Copiii din insulă ajută pe părinții lor la munca cîmpului, care la Djerba se mai face cu mijloace rudimentare. Pentru irigație, apa dulce este adusă dintr-un lac și din puțuri.

Ca mulți alți copii din Djerba, Tahar își duce cămila spre lac. Aici, docilul animal îngenunche pentru ca Tahar să poată umple cu apă vasele de lut. În peregrinările lui prin insulă, micul arab a descoperit un vas vechi de peste 2 200 de ani, din timpul cînd insula era stăpînită de cartaginezi.

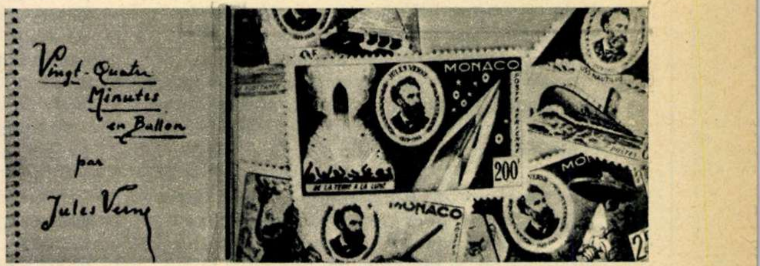

Desigur, cunoașteți romanele lui Jules Verne. Dat poate nu știți că:

- *Cel mai mic roman al lui Jules Verne — scris pe un carnet de buzunar — se numește «Douăzeci și patru minute în balon». Fotografia din stînga înfățișează coperta acestui «mini-roman» cu titlul scris de autor.*
- *În cinstea lui Jules Verne, micul stat Monaco a emis o serie de timbre poștale (fotografia din dreapta) care reprezintă scene din romanele acestuia. Bineînțeles,, colecția de timbre nu cuprinde 104 valori, cîte romane a scris Jules Verne...*

MATEMATICĂ DISTRACTIVĂ

CONCURS FULGER

- Vă înfățișăm următoarele patru rînduri de cifre:

6. 3. 8. 1. 1 = 12
8. 4. 2. 4. 2 = 12
4. 2. 5. 2. 2 = 12
3. 7. 5. 3. 3 = 12

Înlocuiți punctele afiate între cifre cu semne aritmetice (+, — sau ×) astfel încît suma operațiunilor să dea, în toate cazurile un singur rezultat: 12.

Organizați o întrecere: e învingător acela care va rezolva mai repede cele 4 probleme.

CELE 3 NUMERE

Întrebuințați cîte o dată toate cifrele de la 1 la 9 și formați numere de cîte trei cifre, în care al doilea să fie dublu primului, iar al treilea triplu primului.

(Rezolvarea problemelor se va publica în nr. 17)

CONSTANTIN GEORGESCU

TAINA pergamentului

ROMAN FOILETON 1

1

Departe de marginea satului, mult mai departe de locul pe care bătrînii l-au numit cine ştie cînd «Malul-Roşu», Ialomiţa face un cot în loc, de parcă s-ar despărţi cu părere de rău de aşezarea aceea omenească şi i-ar mai arunca în fugă o ultimă privire. Apa e domoală, potolită de moliciunile cîmpiei, semănînd în lunile cînd se treieră grîul cu o bunică sfioasă care trece de la o poartă la alta cu gînd de basme pentru copiii curţilor.

Dezlipindu-se din drumul mare, o potecă bine bătătorită se strecoară dincolo de grădini, se linguşeşte o vreme pe la poalele unui fel de deal, şi dacă vede că nu mai are încotro începe să-l suie, tot sucindu-se şi tot învîrtindu-se pînă în spatele unei mori părăsite. Numele celui care a înălţat-o s-a pierdut de mult. După cîte îşi mai aminteşte moş Tănase Onosa, om care a scăpat cu viaţă din războiul de la 1916, stăpînul ei ar fi fost un grec. Şi tot de la moş Tănase, Marin Modavu,care îi vine un fel de stră-strănepot — a aflat că după ce şi-a îngropat nevasta şi patru copii în cimitirul de pe coastă, grecul a oftat uşurat şi s-a dus să li se aşeze şi el alături.

Vara, cînd seara se aşterne largă, încercînd să răcorească faţa pămîntului de arşiţa de peste

2

zi, Marin Modavu încearcă să-l tragă de limbă pe stră-străbunic. Uneori, izbuteşte să scoată cîte o frîntură de poveste, alteori, însă, bătrînul saltă din umeri, îşi răsuceste un vîrf de mustată — niciodată pe amîndouă — şi spune uitîndu-se cine ştie unde: «Nu prea am poftă să-mi amintesc de el. Şi chiar dacă mi-ar veni pofta, nu prea am ce...»

O vreme, băiatul a fost convins că la mijloc s-ar afla o taină mare despre care el nu e bine să ştie. Doi prieteni buni are în clasă: pe Coman Creţu cu care stă în aceeaşi bancă chiar din prima zi de şcoală, şi pe Ana Miroslav. N-a avut de lucru, şi într-o zi le-a mărturisit ce-i umblă prin minte.

La început fata l-a ascultat cu seriozitate. Isprăvise el de vorbit şi ea tot îl mai asculta încă. Crezîndu-se luat în serios, Modavu şi-a întors privirea spre ea. Văzîndu-i ochii miraţi, Ana a început să rîdă. Întîi un rîs săltat, apoi în galopuri de hohote. Dacă nu i-ar fi fost ruşine, şi-ar fi înfipt mîinile în cozile ei. Zici să ai încredere în fete. În ziua care a urmat, nu numai cei din clasa lui, dar toată şcoala ştia pe unde-i hoinăresc gîndurile.

Mulţi îl arătau cu degetul în recreaţie şi rîdeau, rîsul acela în galopuri de hohote.

Noroc că se aflau aproape de sfîrşitul trimestrului

3

trei. Mai bine de-o săptămînă n-a vorbit cu ea. Într-un fel, îi căzuse necazul şi pe Coman Creţu, socotindu-l în înţelegere cu Ana Miroslav.

Primele nopţi nici n-a putut să doarmă. Se gîndea, se gîndea... Uneori se oprea brusc, i se părea că în lumina lunii care încerca odaia se auzeau de afară — în tăcerea nopţii înaintate — paşii nopţii însăşi, paşii timpului în mers, şi un fel de zbucium al anotimpului.

*

În dimineaţa care urmă, se întîlni cu Ana în drum spre şcoală. Fata încercă un fel de vorbă cu el, dar nu primi nici un răspuns. Modavu era preocupat şi într-un anume fel chiar în încurcătură, dacă trebuia ori nu să-i povestească peste ce dăduse el în moara părăsită. Se temea de rîsul ei. Cînd rîdea, Ana arăta ca şi cum ar fi vrut să muşte din dimineaţă ca dintr-un măr. Şi dimineaţa era înaltă şi frumoasă...

Despre Marin Modavu dintra-şasea se pot spune şi unele vorbe ceva mai neobişnuite, dacă e să-l luăm prin comparaţie cu alţi băieţi de seama lui. Curtea lor, vecină în acea parte a satului cu mersul domol al Ialomiţei, se prelingea într-o

4

pantă lină pînă la nisipurile mişcătoare ale apei. Aici îi plăcea lui să stea în apusurile roşietice ale sfîrşitului de august şi să se gîndească. Închidea ochii, întorcîndu-şi faţa spre discul imens al soarelui rostogolit din înălţimi între salcîmii cîmpiei şi, între două clipiri, se vedea navigînd pe mări şi oceane, semănînd cu marii călători ai lumii.

Bătuse şase ţăruşi aproape de locul în care tatăl lui săpase o groapă de lărgimea unei căldări ca să aibă de unde lua apă în zilele de secetă mare, cînd Ialomiţa îşi ascunde firul sub nisipuri, iar deasupra lor, semănînd cu o podişcă, patru scînduri late îl scoteau «în larg». La capătul acestui pod pe care singur îl botezase «dană», se înălţa o prăjină de sînger cu catarg, în vîrful căreia flutura un steguleţ jumătate alb şi jumătate albastru, cu o ancoră şi cîteva litere pe care Ana Miroslav le cususe în taină într-o oră de desen.

Steguleţul era înălţat numai în zilele în care soseau nave străine, şi numai în prezenţa lui. O vreme, în port a avut acces şi Coman Creţu. Dar pentru că lui nu-i prea era la îndemînă jocul acesta mai mult gîndit decît înfăptuit, s-a lăsat păgubaş, retrăgîndu-se într-un loc ferit unde să poată citi în voie, iar dacă ar fi avut poftă, să

5

6

7

poată urmări nestingherit comenzile căpitanului sau manevrele vaselor care ancorau sau părăseau portul lui Marin Modavu.

Cînd apa venea mare,stingherindu-l în mişcări, căpitanul îşi retrăgea navele pe uscat, se oprea o clipă şi îşi vîra mîinile în buzunare, ca şi cum s-ar fi aşteptat să găsească acolo vreo soluţie.

Singurul vas care intra în port era construit cu dibăcie din coajă de plop de un alt coleg de-al lor, Mitică Buică. Băiatul venea din josul apei, tîrîndu-şi vaporul legat cu o sfoară împletită anume. Venea cu pantalonii suflecaţi pînă dincolo de genunchi, însoţit pe deasupra malului de lătrăturile unui cîine voinic, căruia dacă nu i se punea zgarda înainte de primele luciri ale dimineţii, fugea de-a latul cîmpului, de la bostănării, întorcîndu-se alături de singurul om pe care îl socotea stăpîn, Mitică.

Malul curţii lor era înalt şi drept, luîndu-i orice posibilitate de a amenaja un port «ca lumea». Din această pricină, sau poate şi pentru că îl socotea pe Modavu mai priceput, pe gradele de comandant şi de secund, între cei doi băieţi nu au existat niciodată discuţii, oricît de neînsemnate ar fi fost ele. Sau cel puţin deocamdată n-au existat. Marin înălţa steguleţul, Mitică trecea de

8

podişcă aproape cu o sută de paşi, şuiera din gură mai întîi de cîteva ori, scurt, apoi lung, lung de tot, imitînd sirenele adevăratelor vapoare — pe care, în treacăt fie spus, nu le auzise niciodată, dar tot de la Marin aflase că trebuie să semene întrutotul cu şuieratul locomotivelor de tren — bătea apa cu palmele, răsucea sfoara după mînă pînă ce «vaporul» i se apropia de genunchi, după care, venind cu spatele, îl lăsa în voia curentului conducîndu-l spre podişcă atent, cu o nuieluşă de alun. Cea mai mare nenorocire care i s-ar fi putut întîmpla era ca «vasul să eşueze», pe un banc de nisip. Dacă totul decurgea normal, urmau cîteva comenzi scurte:

— Cîrma treizeci şi cinci de grade la babord...

Mitică repeta:

— Cîrma treizeci şi cinci de grade la babord...

— Reduceţi motoarele...

— Reduceţi motoarele...

— Acostaţi...

— Acostaţi...

După care urma un salut cordial ca între doi marinari încercaţi şi invariabilul:

— Aveţi bolnavi la bord?

— Întregul echipaj e în perfectă ordine?

— În perfectă ordine!

(VA URMA)

PRÎSLEA

(Urmare din pag a 3-a)

varea tatii, străinii aceştia pe care-i invitase înăuntru, deşi se vedea limpede că nu se bucură de sosirea lor. O nelinişte nemaiîncercată ne cuprinse, curiozitatea amestecată cu frică şi ciudă că sîntem ţinuţi departe de ceva prea interesant. Şi parcă ne-am fi înţeles, fără să ne stingherim unul pe celălalt, ne-am prelins pe lîngă perete şi ne-am pitit sub ferestrele rămase deschise, reuşind să prindem crîmpeie dintr-o discuţie din care nu multe am înţeles. Acel domn Damaschin îl tot întreba pe tata despre cineva care cică venise aseară şi dormise la noi, cine este, cum îl cheamă, de ce a venit, ce a adus, iar tata răspundea îndîrjit aproape de fiecare dată: nu ştiu despre cine vorbiţi. În răstimpuri, acelaşi Damaschin ţipa: caută bine, Turcule. Din camera cealaltă o auzeam pe mama protestînd: mai cu milă, domnule, că nu dumneata le-ai cumpărat şi ca răspuns, nişte mîrîituri însoţite de bufnituri, scîrţîitul uşii dulapului, zgomot de mobile mutate din loc.

După vreun ceas, poate două, Damaschin a spus:

— Regret, Dăneţ, mergi cu noi.

Şi imediat după aceea, l-am văzut pe tata plecînd cu cei trei domni străini.

Mama i-a urmat pînă în stradă, unde a rămas rezemată un timp de stîlp. Noi ne-am strîns în jurul ei, neliniştiţi şi am început s-o descoasem.

— Ce-au vrut domnii aceia?

— Nimic, dragă. Nimic.

— Unde s-a dus tata cu ei?

— S-a dus puţin şi el în oraş.

— Da zicea că mergem la pescuit, că-i duminică.

— O să se întoarcă şi o să mergeţi.

Şi iarăşi mi s-a părut că îşi înghite un icnet de plîns.

Tot întrebînd-o aşa, am intrat în casă, iar ceea ce am văzut acolo ne-a înspăimîntat. Paturile trase de la perete, aşternuturile răscolite, vasele grămadă pe masă, pe scaune, pe jos, dulapul cu uşile date în lături era gol şi toate hainele şi rufele noastre aruncate vraişte pe jos, cărţile noastre de şcoală răvăşite şi pînă şi cele cîteva fotografii ale familiei, culese de pe pereţi şi scoase din rame, zăceau pe jos. Parc-ar fi bîntuit o furtună.

Privind aşa, ceva a tresărit în mintea mea. Am întrebat-o pe mama:

— Ce-au căutat?

— Nimic, dragă, îmi răspunse oftînd iarăşi şi îşi şterse lacrimile. Acum, dacă sînteţi aici, ajutaţi-mă să fac ordine.

În timp ce strîngeam lucrurile, Genu mi-a şoptit:

— Eu ştiu ce au căutat.

— Ce?

— Nu pot să-ţi spun şi surîdea triumfător şi oricît l-am sîcîit după aceea, vreo trei zile, n-a vrut să-mi spună nimic.

Tata s-a întors peste o săptămînă. Ni s-a părut mai palid, subţiat cumva, avea nişte urme pe faţă, parc-ar fi căzut şi s-ar fi julit şi şchiopăta puţin de un picior. Era însă vesel şi cînd s-a aşezat cu noi la masă după ce se îmbăiase, credeam că n-are să se mai sature, aşa de lacom mînca. Între timp glumea cu noi, întreba mereu ce s-a mai întîmplat pe acasă, dacă am fost cuminţi şi ne făcea cu ochiul.

Trecură pe urmă, mama şi tata, în odaia cealaltă şi începură o discuţie foarte agitată care ne trezi curiozitatea. Se sileau să vorbească încet, noi însă, teribil de atenţi, auzeam tot. Era vorba de o cutie pe care nu ştiu cine o adusese, tata voia să ştie ce s-a ales de ea, mama nu ştia sau nu voia să-şi amintească unde este. Era clar că-i un lucru foarte important, că trebuie neapărat să fie găsită.

Au revenit amîndoi cu feţele aprinse, cum erau de fiecare dată cînd se certau. Tata mai spuse:

— Trebuie să-ţi aminteşti. Gîndeşte-te.

— N-am ce să-mi amintesc, răspunse mama sec.

Atunci l-am văzut pe Genu cu acelaşi surîs triumfător pe chipul lui isteţ.

— Cum era cutia aceea, întrebă el.

— Ce cutie? zise tata repede. Părea mirat. Se uită la el aşa, mai piezîş.

— Care-aţi ascuns-o sub stelaj. Unde se desprinde scîndura.

— Nu-i acolo.

— Nu-i.

— Unde-i?

— Păi... şi Genu amuţi. Începu să se scarpine în cap şi gemu iar:

— Ăăi...

— Tu ai luat-o?

— Eu. Cînd au venit ăia, am intrat în cămară, prin ferestruică, să ascult. Şi cînd am auzit ce-i, am deschis uşa încet şi nu m-aţi văzut şi nici ei şi am scos cutia de sub stelaj, c-am văzut că ai ascuns-o şi credeai că eu dorm, dar nu dormeam şi am dus-o şi am ascuns-o în altă parte.

— Unde?

— Păi... Acum începu să-şi sugă degetul cel mare, semn că se afla într-o mare încurcătură.

Oricît l-a forfecat tata, cu binele sau răcnind la el, ameninţîndu-l, oricît au căutat împreună, pas cu pas prin toată curtea, prin toate locurile care s-ar fi potrivit ca ascunzătoare, chiar şi sub coteţul găinilor şi-n hulubărie şi sub foaia gudronată a acoperişului şi în pod şi peste tot, Genu n-a reuşit să-şi amintească unde ascunsese cutia, care, zicea el, era cam de forma unui caiet mai mic.

Abia peste o săptămînă, tocmai şedeam la masă, cînd Genu tresare ca înţepat şi zice:

— Stai aşa!

Ţuşti pe uşă şi pînă să ne dezmeticim se întoarce cu cutia în mînă.

Tata o ia, o tot suceşte de parcă n-ar recunoaşte-o şi deodată izbucneşte în rîs:

— Mă, eu am să te bat, îi spune lui Genu, dar numai îl apucă cu palma după ceafă şi îl împinge mai încolo. Unde-a fost?

— Păi, în nuc.

Şi cum mă uitam la prîslea al nostru, cu care pînă atunci nu discutaserăm niciodată serios vreun lucru parcă se schimbase, parcă era **altcineva.**

Concursul „PRETUTINDENI TRĂIESC COPII“

„Cutezătorii“ - UNICEF ’71

ÎNTREBĂRI PENTRU TALONUL DE ÎMBARCARE NR. 1

1. Pentru a-şi duce la bun sfîrşit programele, UNICEF dispune de un buget. Cîte guverne contribuie la bugetul UNICEF?

2. Cîte centre sanitare au fost echipate de către UNICEF?

3. Cîte milioane de copii au fost trataţi contra trahomei datorită UNICEF?

4. Care este media de viaţă în America Latină?

5. Două mii de calorii pe zi sînt suficiente unui om pentru a se hrăni corespunzător?

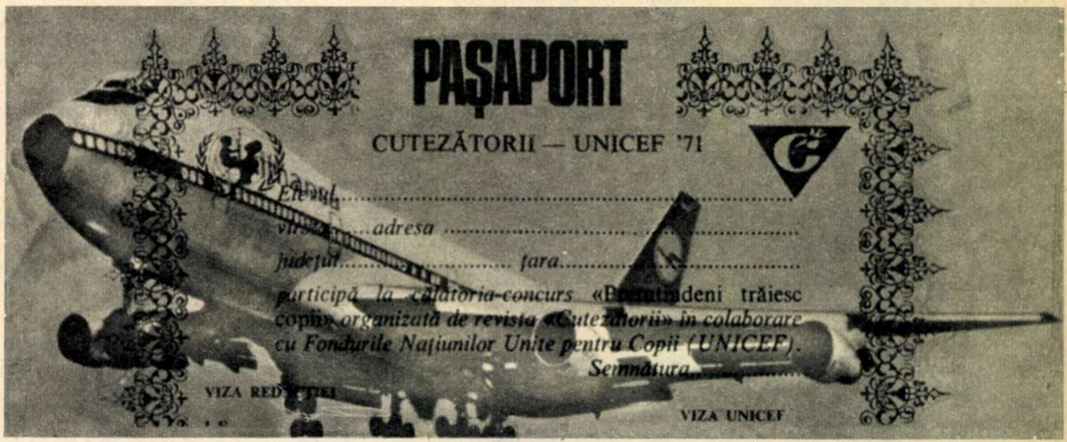

PAŞAPORT

CUTEZĂTORII — UNICEF '71

Elevul ....
vîrsta .... adresa ....
judeţul .... ţara ....

participă la călătoria-concurs «Pretutindeni trăiesc copii» organizată de revista «Cutezătorii» în colaborare cu Fondurile Naţiunilor Unite pentru Copii (UNICEF).

Semnătura ....

VIZA REDACŢIEI

VIZA UNICEF

Avionul vă aşteaptă!

PUBLICAM ULTIMUL TALON. SE TRIMITE LA REDACŢIE COMPLETAT ÎMPREUNĂ CU PAŞAPORTUL ŞI TALOANELE 2 ŞI 3.

CĂLĂTORIA-CONCURS „PRETUTINDENI TRAIESC COPII“

RĂSPUNSURI:

1. Bugetul UNICEF este format din contribuţia a . . . . . .guverne.

2. În decursul anilor UNICEF a contribuit la dotarea a . . .centre sanitare.

3. Datorită UNICEF au fost trataţi contra trahomei un număr de . . . . . . copii.

4. În America Latină media de viaţă este de . . . .

5. . . . .

Semnătura participantului

1 TALON DE ÎMBARCARE

JUDOKA IN ASALT*

O PARTE DINTRE COMPONENȚII ECHIPEI DE JUDO «CUTEZĂTORII» ÎMPREUNĂ CU ANTRENORUL LOR, ILIE GHEORGHE.

Federația română de specialitate, în colaborare cu revista noastră, a organizat în acest an primul concurs republican de judo al copiilor, care se află în plină desfășurare. Cîștigătorii — cei mai buni judoka din rîndul copiilor mici (pînă la 12 ani) și mari (între 13 și 15 ani) — pe care îi vom cunoaște după etapa finală (care va avea loc la București, între 7 și 9 mai a.c.) vor primi, în afara cupei «Cutezătorii–Judoka», numeroase alte distincții și premii în obiecte. (Amănunte într-unul din numerele viitoare ale revistei).

Judo-ul este astăzi un sport îndrăgit și căutat nu numai de cei mari, ci și de copii. Venind în întîmpinarea dorinței celor mici, în special a băieților de-a descifra tainele acestui sport cu multiple valențe educative, secțiile de judo existente în numeroase orașe din țară — București, Orăștie, Timișoara, Roman, Deva și altele — și-au deschis larg porțile în fața lor. Ca rezultat al unei mai strînse colaborări între Federația română de specialitate și Consiliul Național al Organizației Pionierilor au luat ființă noi secții de judo pe lîngă unele case ale pionierilor (Timișoara, Brașov, Galați, Carei, Miercurea Ciuc) frecventate de un număr din ce în ce mai mare de copii. La Casa pionierilor din Galați, de pildă, secția de judo este frecventată de 170 de pionieri și școlari, cererile de înscriere fiind însă mult mai numeroase.

Ținînd seamă de «explozia» interesului pe care-l manifestă cei mici față de acest sport, de curînd a fost înființată o echipă de judo «Cutezătorii» care-și va desfășura activitatea la sala de la Ștrandul tineretului. Totodată, avînd un precedent deosebit de reușit (este vorba de primul concurs de judo al copiilor dotat cu «Cupa de vară», de anul trecut), Federația română de specialitate, în colaborare cu revista noastră, organizează anul acesta primul concurs republican al copiilor dotat cu cupa «Cutezătorii-Judoka» precum și cu numeroase alte distincții și premii în obiecte.

Avem speranța că această competiție, la care pot participa toți tinerii judoka — se numesc astfel cei ce practică sportul respectiv — din țară, va însemna un nou imbold atît pentru apariția de noi secții de judo rezervate copiilor, cît și pentru continua creștere a numărului de pionieri și școlari care doresc să practice acest sport.

SECVENȚĂ DIN TIMPUL ANTRENAMENTELOR ECHIPEI DE JUDO «CUTEZĂTORII».

RECOMANDĂRI PENTRU CEI CU «MUȘCHII TARI»

- Forța nu trebuie folosită pentru înspăimînta, ci pentru a apăra.
- Puterea e îngemănată cu blînd țea, brutalitatea e semn de slăbiciun
- Cu forța poți cuceri, niciodată în nu poți convinge.

Uraaa, băieți! Puteți să vă scoateți căciulile, și băștile, și să le aruncați în sus. Cît mai sus cu putință, să vadă și să afle toată lumea că vă bucurați. Iată, în sfîrșit, că mult rîvnita, mult dorita, mult ceruta PAGINĂ A BĂIEȚILOR din revista noastră «s-a născut», a apărut, există.

De-acum, gata cu privilegiile. Vă puteți considera egali și din acest punct de vedere cu fetele, colegele voastre. Pentru că de-acum, pe lîngă OLGUȚA, va mai fi...

Un băiat, fără discuție. Deocamdată însă nu are nume. Vă dăm vouă posibilitatea să-i fiți «nași». Scrieți-ne, deci! Cît mai repede cu putință! Comunicați-ne, în primul rînd, ce nume ați dori să poarte reprezentantul vostru și, totodată, despre ce anume ați vrea să vă vorbească el în această pagină exclusiv rezervată vouă. Nu cumva însă să uitați să scrieți pe plicuri «Pentru pagina băieților».

Așteptăm!

CINE ARE, DE FAPT, NEVOIE DE SFATURI?

Sperăm să nu vă mire și nici să nu vă intrig faptul că-n această primă pagină dedicată băieților dăm curs rugămintii... unei fete. Mai înt pentru că — nu-i așa? — nu putem să nu ti cavaleri. În al doilea rînd pentru că această rugăminte a fost «provocată de un băiat. «Sfătuiți-n — ne roagă Ana Dumitru, elevă în clasa a VII-a a Școlii generale din comuna Mahmundia (Tulcea în numele ei și al tuturor fetelor din clasă — cu să procedăm, ce să mai facem ca dumneal să-și mai calmeze nervii și să-și întrebuințeze î alte scopuri, mai frumoase, forța mușchilor? («dumnealui fiind Lavrente Erofei, colegul de clasă și de bancă al Anei»).

Cum de-a reușit Lavrente nu numai să-și scandalizeze, ci și să-și alarmeze colegele? Citām di scrisoarea Anei: «Nu-și face niciodată temel acasă, în schimb, fie înaintea orelor, fie în recreație, vine la cîte una din noi și ne «poruncește» să-i dăm caietele, să-și copieze aceste teme. Dac îndrăznim să-l refuzăm sau să-l spunem tovarășilor profesori, se enervează și în drum spre cas ne pîndește, ne trage de cozi și chiar ne bate»

Ana, deci, ne cere s-o sfătuim. După părere noastră însă nu ea și nu colegele ei au nevoie d sfaturi, ci Lavrente. Așadar, băieți, fiind vorb de-un coleg de-al vostru, ascuțiți-vă bin creioanele, «muiați-le», eventual, și în puțin «apă tare» (nu strică niciodată) și scrieți-ne. I ceea ce ne privește, în afară de faptul că rămînen pe recepție, ne permitem să-i recomandăm lu Lavrente să citească maximele cuprinse în «rețeta» de mai sus (și eventual să reflecteze asupr lor). Asta numai așa, ca nu cumva să se plictisească pînă cînd îi vom putea «servi» sfaturil noastre.

SPORT

MAESTRA EMERITĂ A SPORTULUI

LIA MANOLIU

VĂ VORBEȘTE DESPRE „VALENȚELE ATLETISMULUI"

SCURTĂ ISTORIE

Încetul cu încetul omul a descoperit că, indiferent de forța mușchilor săi — mai slabă decît a animalelor care-l înconjurau — el avea asupra lor o mare superioritate: creierul educat în procesul muncii. Și atunci cînd omul s-a organizat, cînd viața nu i-a mai fost amenințată clipă de clipă, cînd a început să tragă foloase de pe urma domesticirii animalelor si a cultivării cerealelor, goana, săritura, aruncarea s-au desprins de nevoia strictă a traiului și s-au transformat în ceea ce azi am numi întărirea sănătății prin sport.

În vechiul Egipt, înțelepții sfătuiau tineretul să alerge pe distanțe lungi pentru a-și păstra sănătatea. Nici fiii faraonilor nu erau scutiți de aceste crosuri. Se pomenește de prințul Sesostris care nu-și primea prînzul înainte de a fi alergat cei 35 kilometri prescriși pentru sănătatea și rangul lui. Legendarul Budha recomanda vechilor indieni, pe lîngă practicarea înotului, mînuirea arcului etc., și o educație atletică.

Dar cei care au făcut într-adevăr sport din alergare, săritură și aruncare au fost locuitorii vechii Grecii, inițiatorii și organizatorii jocurilor Olimpice. Importanța pe care grecii o acordau probelor atletice se poate vedea și din locul pe care-l ocupau ele în cadrul acestor jocuri. În prima zi se desfășura defilarea concurenților și depunerea jurămîntului la altarul lui Zeus, în ziua a doua, pe lîngă alergările de cai, aveau loc și alergările de care în zilele trei și patru, în afara luptei corp la corp, celelalte întreceri aveau un caracter strict atletic: săritura în lungime, aruncarea discului în stil elenistic și aruncarea suliței la țintă. Ideea de mai sus este susținută și de faptul că primul campion olimpic, Coribos Helianulus, al cărui nume este înscris pe tabelele de onoare în anul 776 î.e.n. (an considerat oficial ca debut al Jocurilor Olimpice), a fost un atlet, cîștigător al probei de alergare pe un stadiu (192 m).

Desfășurate cu regularitate timp de 12 secole, Jocurile Olimpice capotează în anul 394 e.n., cînd împăratul Teodosie, invocînd ca pretext caracterul «antireligios, barbar», al lor, le interzice. Urmează lunga noapte a Evului Mediu din care nu lipsesc totuși unele pîlpîiri luminoase în ceea ce privește practicarea atletismului sub diverse forme și în diverse locuri ale Europei. Legendele germanice și scandinavice glorifică oamenii puternici și îndrăzneți ca Sigfried, Hogen, Harald, capabili să alerge, să arunce sulița sau uriașe pietre ca nimeni alții. Îndemînarea lui Hurik al VIII-lea, regele Angliei, în toate exercițiile fizice, i-a adus titlul de primul decatlonist al tuturor timpurilor.

Renașterea readuce în actualitate ideile educației fizice grecești (dezvoltarea armonioasă a trupului și spiritului, străduința pentru reînvierea exercițiilor fizice și atletice). Reușitele sînt însă modeste. Abia la începutul secolului al XIX-lea, în orașul englez Birmingan are loc prima cursă de cros din epoca modernă. Dar despre aceasta vom vorbi într-unul din numerele viitoare.

◆

IMPORTANT!

În atenția participanților la cea de-a II-a etapă a concursului de șah prin corespondență «Căluțul de fildeș» (care începe pe 15 aprilie a.c.).

Fișa de grupă, pe care ați primit-o din partea comitetului de organizare, nu cuprinde seriile pînă la jucătorul cu nr. 11. Redăm acest tabel în întregime: jucătorul nr. 1 are albele la jucătorii cu numerele 2, 4, 6, 8 și 10; jucătorul nr. 2 are albele la jucătorii cu numerele 3, 5, 7, 9 și 11; jucătorul nr. 3 are albele la jucătorii cu numerele 1, 4, 6, 8 și 10; jucătorul nr. 4 are albele la jucătorii cu numerele 2, 5, 7, 9 și 11; jucătorul nr. 5 are albele la jucătorii cu numerele 1, 3, 6, 8 și 10; jucătorul nr. 6 are albele la jucătorii cu numerele 2, 4, 7, 9 și 11; jucătorul nr. 7 are albele la jucătorii cu numerele 1, 3, 5, 8 și 10; jucătorul nr. 8 are albele la jucătorii cu numerele 2, 4, 6, 9, și 11; jucătorul nr. 9 are albele la jucătorii cu numerele 1, 3, 5, 7 și 10; jucătorul nr. 10 are albele la jucătorii cu numerele 2, 4, 6, 8 și 11; jucătorul nr. 11 are albele la jucătorii cu numerele 1, 3, 5, 7 și 9.

AGENDA TETRATLONULUI

Se pare (după cum ne informează profesorul Gheorghe Șerban, șeful comisiei sport-turism a Consiliului județean Olt al Organizației pionierilor) că nimic nu-i poate împiedica pe micii sportivi de la Școala generală nr. 3 din Slatina să realizeze ceea ce-și pun în gînd la un moment dat. O dată cu inaugurarea «anului atletismului pionieresc» de pildă, ei, ca și ceilalți colegi din județ, s-au hotărît să desfășoare tot timpul o cît mai bogată activitate atletică. Numai că, pînă acum, timpul nu prea le-a permis să iasă afară, pe terenurile școlii. Credeți cumva c-au stat cu brațele încrucișate, așteptînd «zile cu soare»? Nu, nici vorbă. «Chiar dacă nu vom putea să desfășurăm probele de tetratlon întocmai cum prevede regulamentul, cum ne vor permite zilele frumoase de primăvară și vară — și-au spus ei — nu ne va dăuna de loc, dimpotrivă chiar, vom avea numai de cîștigat dacă ne vom întrece în sală».

Și uite așa s-a născut ideea «tetratlonului atletic de sală». Competiția (condusă de «oficiali» aleși dintre elevi și dotată cu apetisante medalii de aur, argint și bronz umplute cu... ciocolată), desfășurată după un regulament propriu, în care probele au fost adaptate condițiilor locale (săritură în lungime de pe loc, săritură în înălțime de pe loc cu măsurarea detenței, alergare printre obstacole cu îndeplinirea unor obligații pe parcurs și cu o strictă cronometrare, aruncarea mingii de oină la țintă verticală cu măsurarea distanței creată de reculul ei), s-a bucurat de un extraordinar succes, la ea participînd toți elevii din școală și dînd totodată posibilitatea să fie aleși, dintre cîștigători, componenții echipei reprezentative.

Iată deci că atunci cînd pasiunea reală pentru sport este completată și cu suficientă inițiativă și fantezie, se pot realiza lucruri bune și frumoase chiar în condiții mai puțin favorabile. Morala din aceste rînduri de încheiere o dedicăm în exclusivitate acelora care, invocînd «obstacole obiective», nu s-au hotărît încă să sară peste ele, așa cum au făcut, cu brio, colegii lor din Slatina.

RACHETA DE AUR ■

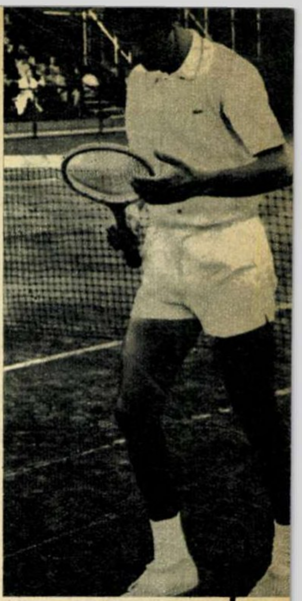

MINUNEA DIN „TEMPLUL SPORTULUI ALB"

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE

»8«

Cine și-ar fi putut închipui vreodată că România va ajunge în finala «Cupei Davis», știut fiind faptul că reprezentanții noștri... depuneau rachetele după primul sau al doilea tur, fiind eliminați, cum se zice, de la primele mingi?

•

...Cînd am luat startul în «Cupa Davis», ediția 1969, nimic nu prevestea marea performanță, mai ales că, în primul meci, am trecut destul de greu de reprezentativa R.A.U., în care El Shafei a strălucit. Am dispus apoi de Israel cu 5–0 și, la Valencia, am realizat prima surpriză de proporții: am învins reprezentativa Spaniei la ea acasă.

Din clipa aceea privirile iubitorilor tenisului au început să ne urmărească cu atenție, iar în ziarele și revistele străine de specialitate apăreau tot mai des numele lui Țiriac și al meu, mai ales că, pînă la următoarea întîlnire din «Cupa Davis», am cîștigat turneul de la Travemünde și pe cel de la Bastaad, unde l-am învins pe Santana.

— Ce zici, Iliuță? Cîștigăm finala zonei europene? m-a întrebat Țiriac înaintea meciului cu U.R.S.S.

— Păi, știu eu? am murmurat.

— Eu știu, Iliuță. Cîștigăm. Merg la sigur pe... mîna ta!

Cuvintele lui Ion Țiriac mi-au dat aripi. Am învins reprezentativa U.R.S.S. și iată-ne în semifinala inter-zone. Următorul adversar: India.

Înaintea meciului cu Lall și Mukerjea, reprezentanții Indiei, a avut loc un dialog similar celui care precedase întîlnirea cu U.R.S.S. Țiriac mergea iarăși la sigur pe... mîna mea. Și am învins din nou: Țiriac pe Lall, eu pe Mukerjea, apoi la dublu...

Viitoarea noastră adversară era Anglia.

— Aici o să ni se înfunde, am zis eu. N-o să-i batem pe englezi la ei acasă!

— De ce nu? s-a oțărît Țiriac.

— Să-i batem pe Wimbledon, acolo unde se joacă tenis din 1877? Pe Wimbledon, considerat «templul sportului alb»? Nu uita că englezii au cucerit «Cupa Davis» de nouă ori pînă acum! Nu cred în minuni...

...Și totuși minunea s-a întîmplat. S-a întîmplat într-o zi de august, în acel an 1969.

În prima zi, pe Wimbledon, Țiriac l-a învins pe Graham Cox, iar eu am pierdut în fața lui Mark Stilwell. În ziua a doua, am cîștigat la dublu. Era, deci 2–1 pentru România.

În noaptea care a precedat cea de a treia și ultima zi de întrecere, n-am putut dormi. Gîndul că am putea învinge Anglia îmi alunga somnul. Văzînd cum mă perpeleam, Țiriac s-a ridicat în capul oaselor:

— Iliuță, dacă nu dormi, facem o bătaie cu pernele. Dar, să știi: numai eu am dreptul să dau!... Asta fiindcă nu mă lași nici pe mine să dorm.

În ultima zi, la scorul 2–1 pentru noi, Țiriac a pierdut în fața lui Stilwell. Englezii au egalat, așadar. Scor: 2–2. Pentru a cîștiga meciul, trebuia ca eu să-l înving pe Cox. Totul depindea de mine dar, din păcate, am intrat pe teren sugrumat de emoție și am pierdut primul set. Anglia preluase conducerea!

În scurta pauză dintre seturi, am auzit un glas de la masa presei:

— La telefon Bucureștiul. Ziarele își încheie ediția. Ce să le spun? Toți de-acasă așteaptă o nouă victorie.

...Și, deodată, am auzit glasul lui Țiriac, hotărît:

— Transmite că am învins cu 3–2. Pe răspunderea mea. Iliuță, mă auzi? Toți cei de acasă așteaptă cu sufletul la gură o nouă victorie! Nu te lăsa, Iliuță! Acum, ori niciodată!

Cuvintele lui «Țiri» au avut un efect extraordinar. Ca prin farmec am simțit că prind puteri noi și... am cîștigat trei seturi la rînd. Cox era învins. Echipa Angliei — eliminată din «Cupa Davis», chiar în «templul sportului alb», pe Wimbledon. Minunea se produsese!

«Toți cei de acasă așteaptă o nouă victorie!». Cuvinte magice, care îmi vin totdeauna în minte în clipe grele, dîndu-mi puterea să înving.

(Va urma)

ȘOIMII carpaților

5

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **PENTRU A-I SCĂPA PE OSTATICI DIN MÎINILE PATRULEI HITLERISTE, ASUPRA ACESTEIA SÎNT TRIMIȘI ȘOIMII. O ADEVĂRATĂ LUPTĂ ÎNTRE SOLDAȚI ȘI PĂSĂRI ARE LOC, IVINDU-SE ASTFEL POSIBILITATEA CA UNCHIUL MATEI ȘI CODRUȚ SĂ INTERVINĂ CU FOC DE ARME. DUȘMANII SÎNT ZDROBIȚI. TOTUȘI UNUL DINTRE EI SCAPĂ ÎN PĂDURE.**

Scenariu: **PETRE GHELMEZ**

Desene: **OFELIA DUMITRESCU**

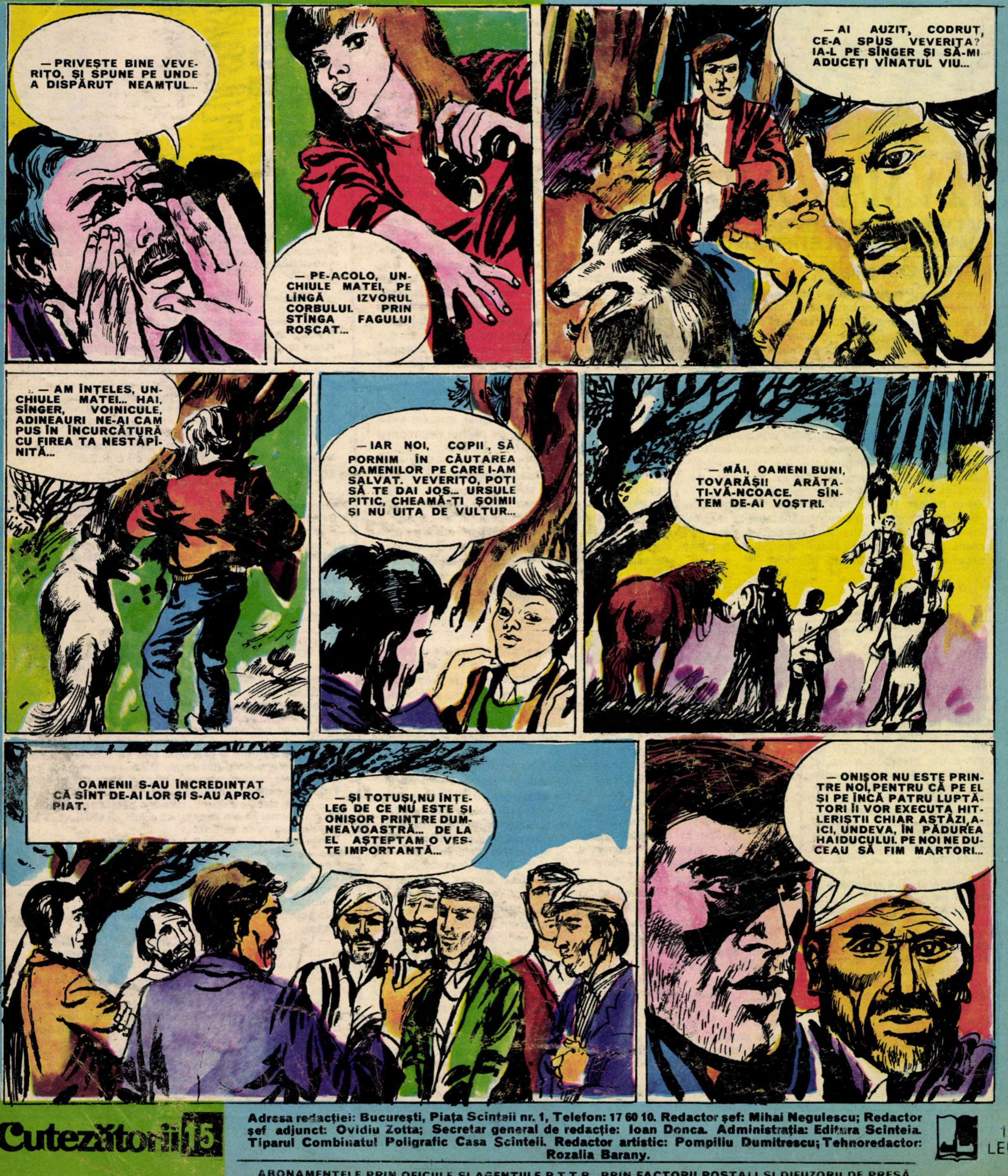
— PRIVEȘTE BINE VEVERIȚO, ȘI SPUNE PE UNDE A DISPĂRUT NEAMȚUL...
— PE-ACOLO, UNCHIULE MATEI, PE LÎNGĂ IZVORUL CORBULUI. PRIN STÎNGA FAGULUI ROȘCAT...
— AI AUZIT, CODRUȚ, CE-A SPUS VEVERIȚA? IA-L PE SÎNGER ȘI SĂ-MI ADUCEȚI VÎNATUL VIU...
— AM ÎNȚELES, UNCHIULE MATEI... HAI, SÎNGER, VOINICULE, ADINEAURI NE-AI CAM PUS ÎN ÎNCURCĂTURĂ CU FIREA TA NESTĂPÎNITĂ...
— IAR NOI, COPII, SĂ PORNIM ÎN CĂUTAREA OAMENILOR PE CARE I-AM SALVAT. VEVERIȚO, POȚI SĂ TE DAI JOS... URSULE PITIC, CHEAMĂ-ȚI ȘOIMII ȘI NU UITA DE VULTUR...
— MĂI, OAMENI BUNI, TOVARĂȘI! ARĂTAȚI-VĂ-NCOACE. SÎNTEM DE-AI VOȘTRI.
OAMENII S-AU ÎNCREDINȚAT CĂ SÎNT DE-AI LOR ȘI S-AU APROPIAT.
— ȘI TOTUȘI, NU ÎNȚELEG DE CE NU ESTE ȘI ONIȘOR PRINTRE DUMNEAVOASTRĂ... DE LA EL AȘTEPTAM O VESTE IMPORTANTĂ...
— ONIȘOR NU ESTE PRINTRE NOI, PENTRU CĂ PE EL ȘI PE ÎNCĂ PATRU LUPTĂTORI ÎI VOR EXECUTA HITLERIȘTII CHIAR ASTĂZI, AICI, UNDEVA, ÎN PĂDUREA HAIDUCULUI. PE NOI NE DUCEAU SĂ FIM MARTORI...

(Va urma)

Cutezătorii 15

Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon: 17 60 10. Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca. Administrația: Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii. Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Rozalia Barany.

1 LEU

ABONAMENTELE PRIN OFICIILE ȘI AGENȚIILE P.T.T.R., PRIN FACTORII POȘTALI ȘI DIFUZORII DE PRESĂ.

Biblioteca municipală
Tîrgu M

16

Cutezătorii

REVISTĂ SĂPTĂMÎNALĂ
EDITATĂ DE CONSILIUL NAȚIONAL
AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR

JOI, 22 APRILIE
1971, ANUL V
187

ASTĂZI: **Festivalul cultural-artistic**
al pionierilor și școlarilor

- TAINA PERGAMENTULUI
- UN NOU EPISOD din „RACHETA DE AUR”

P.C.R.
50
OMAGIU
PARTIDULUI

FOTO: GH. CUCU

ÎN ZILELE DE 15 ȘI 16 APRILIE A.C. AU AVUT LOC LUCRĂRILE PLENAREI CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR. PLENARA A ÎNTRUNIT PRINTRE PARTICIPANȚI PE MIRCEA MALIȚA, MINISTRUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI, PREȘEDINȚI ȘI ACTIVIȘTI AI CONSILIILOR JUDEȚENE ALE ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, COMANDANȚI DE UNITĂȚI ȘI DETAȘAMENTE PIONIEREȘTI, ÎNDRUMĂTORI DE CERCURI ȘI FORMAȚII CULTURAL-ARTISTICE, REPREZENTANȚI AI UNOR ORGANIZAȚII ȘI INSTITUȚII CENTRALE, ZIARIȘTI.

ÎN CADRUL LUCRĂRILOR, AU FOST DEZBĂTUTE PROBLEME CULTURAL-ARTISTICE PIONIEREȘTI ȘI ACTIVITATEA DE PRESĂ ȘI EDITORIALĂ A CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR. CU ACEST PRILEJ, VIRGILIU RADULIAN, PREȘEDINTELE CONSILIULUI, A PREZENTAT O INFORMARE REFERITOARE LA MUNCA DESFĂȘURATĂ DE CĂTRE BIROUL C.N.O.P.

PLENARA A HOTĂRÎT CONVOCAREA ÎN LUNA OCTOMBRIE A CELEI DE-A DOUA CONFERINȚE PE ȚARĂ A ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR. ÎN CADRUL LUCRĂRILOR DE ÎNCHEIERE A PLENAREI CONSILIULUI NAȚIONAL AL ORGANIZAȚIEI PIONIERILOR, A LUAT CUVÎNTUL TOVARĂȘUL MIHAI GERE, MEMBRU SUPLEANT AL COMITETULUI EXECUTIV, SECRETAR AL C.C. AL P.C.R.

PCR 50 1921 - 1971

Omagiul cravatelor roșii

«Mă numesc **Voicu Mariana** și fac parte din **detașamentul clasei a VI-a B de la Liceul «Ilie Pintilie» din Cîmpina,** se spune într-o scrisoare primită recent la redacție. Multe activități frumoase a desfășurat detașamentul clasei mele. Una din acestea mi-a plăcut însă cel mai mult. S-a numit «Sărbătorim partidul», un montaj literar-muzical închinat semicentenarului partidului. Fotografia care însoțește rîndurile de față este făcută cu ocazia acestei activități.»

Pionierii clasei a IV-a B de la Școala generală din Gîrcina, județul Neamț, informează redacția: «Asemeni copiilor din întreaga țară, și noi am întreprins multe acțiuni închinate aniversării partidului. Printre acestea, a fost și întîlnirea cu tovarășul Căciuleanu, vechi membru de partid. De la dînsul am aflat multe lucruri interesante. În încheiere, i-am oferit flori și am prezentat și un montaj intitulat «Omagiu partidului». Fotografia trimisă reprezintă un moment din timpul programului.»

●

«Fiecare pionier din detașamentul clasei a V-a B, ne scrie corespondenta **Ioana Șteți de la Școala generală din Berbești, județul Maramureș,** pregătește cîte o lucrare în cinstea semicentenarului partidului: o poezie, o compoziție literară în proză, un desen, lucrări în lemn, cusături. Toate aceste lucrări vor sta la loc de cinste în expoziția organizată de unitatea noastră».

«Sîntem un detașament tînăr, înființat anul acesta și numărăm cincisprezece pionieri, ne scrie **Doinița Radu, de la Școala generală nr. 6 din Moinești.** Colegii m-au ales președinta detașamentului. Împreună cu tovarășa comandantă am desfășurat, în această scurtă perioadă de existență a detașamentului, numeroase activități frumoase.

Și noi, alături de ceilalți colegi ai noștri din țară, întîmpinăm cu bucurie sărbătoarea semicentenarului partidului. În mod deosebit, am întocmit un album ce ilustrează aspecte din activitatea comuniștilor, de la înființarea P.C.R. și pînă în prezent.

●

Colaboratorul revistei noastre, profesorul Petre Andrei, vicepreședinte al Consiliului județean Prahova al Organizației pionierilor ne relatează despre o interesantă acțiune a pionierilor din municipiul Ploiești, organizată în cinstea sărbătorii semicentenarului partidului nostru. Este vorba despre concursul intitulat «Realizări ale tehnicii românești» care a antrenat sute de pionieri din oraș. Ultima fază, etapa pe municipiu, a desemnat următorii cîștigători: reprezentanții Școlii generale nr. 8 — locul I, iar echipele de la Școlile generale nr. 9 și 16 — locurile II și III.

Această pasionantă întrecere a prilejuit pionierilor și școlarilor cunoașterea și prezentarea unora din cele mai însemnate realizări ale tehnicii românești.

CADRAN PIONIERESC

● *Ovidiu Tilioiu, Elena Niculicea, Nicu Stelian și Doina Barbu sînt doar cîțiva dintre cei aproape 200 de pionieri din comuna Băbeni, jud. Vîlcea, care alături de uteciști au contribuit, cu hărnicie, la plantarea puieților. Bilanțul unei zile de muncă:* 10 hectare plantate cu plopi!

● *Grădina Școlii generale nr. 2 din satul Vadul Părului, jud. Prahova s-a îmbogățit cu o tînără* plantație de piersici. *Autori ai acestei înnoiri sînt harnicii pionieri ai detașamentului clasei a VI-a A.*

● *Corespondentul nostru, foto-reporterul Francisc Szasz, din Tg. Mureș ne trimite o fotografie în care surprinde un grup de colegi în plină activitate:* înfrumusețarea parcului *din jurul Casei pionierilor. Ioan Pop, Farró Bató Lenke, Marius Ilea și Iosif Sico sînt doar cîțiva dintre cei mai harnici.*

● *La serbarea pionierilor de la Școala cu limba de predare germană, din localitatea* **Mesch,** *județul* **Timiș,** *cei mai aplaudați au fost dansatorii clasei a VIII-a B care s-au remarcat în interpretarea dansurilor românești și săsești. De un succes asemănător s-au bucurat și actorii claselor a V-a și a VI-a care au prezentat sceneta «Croitorul curajos» după povestirea fraților Grimm,*

● *Pionierii de la Școala generală din* **Sînnicolaul Mare** *au întîmpinat primăvara cu o mulțime de pomișori noi sădiți în grădina școlii și cu un nemaipomenit carnaval al florilor. O mărturie a bucuriei lor este fotografia pe care ne-a trimis-o Luminița Potărăscu, președinta unității.*

● *Doina Carabană, Stelică Bulboacă, Ion Răuță, Valerica Mălinescu, Lenuța Constantin și Jan Clotea sînt cîțiva dintre harnicii pionieri și școlari din satul* **Berești,** *județul Bacău, care au ajutat la înfrumusețarea comunei lor, plantînd peste 130 de puieți.*

„ŞTAFETA CUTEZANŢEI" în continuitatea cea mare a generaţiilor

CONSTANTIN DAICOVICIU. Profesorul, arheologul, militantul social, Eroul Muncii Socialiste... Şi atributele ar putea continua. Pentru că personalitatea omului de înaltă energie şi generozitate care este Constantin Daicoviciu porneşte dintr-o nevoie organică de afirmare cu ideea, cu fapta şi se alcătuieşte ea însăşi pe dimensiuni de proporţii istorice. De aceea prima întrebare cu privire la *continuitatea între generaţii* nici nu putea fi alta decît...

— Cum aţi ajuns să vă consacraţi cercetării istorice?

— Printr-o credinţă nestrămutată în destinul neamului nostru, o credinţă care făcuse din înaintaşii mei nişte apostoli pe care de mic copil am făgăduit să-i urmez. De aceea, în oprimarea austro-ungară sub care se găsea Transilvania copilăriei şi adolescenţei mele, asemenea multora dintre înaintaşii mei nu concepeam să fiu altceva decît profesor de latină şi greacă. Urmînd studii de filologie clasică, am prins interes pentru istoria antică, pentru arheologie. Am înţeles, poate tocmai datorită condiţiilor din care a răsărit impulsul voinţei mele, marele atestat de nobleţe, de demnitate pe care ni-l oferă cercetarea arheologică. Descoperirea vestigiilor trecutului ne oferea, cum ne oferă şi azi, certitudini ştiinţifice pentru un puternic sentiment al continuităţii şi unităţii noastre istorice.

— Astăzi mulţi dintre pionierii noştri fac săpături arheologice, activează în cercuri de acest profil. Cum să se procedeze pentru ca acestor preocupări să li se evidenţieze mai bine valoarea lor educativă, ca ele să statornicească, aşa cum s-a întîmplat cu preocupările dv. de aceeaşi natură, un crez de-o viaţă şi un mod specific de gîndire şi acţiune?

— Prin simplul fapt că asemenea preocupări există — şi ele se cuvin a fi tocmai de aceea mult lărgite — copiii dau curs şi îşi cultivă la modul superior un instinct: *instinctul comunicării cu trecutul.* Instinctul de a întreba: «Ce a fost dincolo de anii pe care-i trăiesc?», aşa cum din instinct un copil întreabă: «Ce e dincolo de pădurea care se vede în zare?». Nu altfel se naşte sentimentul continuităţii istorice. Dar cum anume? — mă întrebi. Îţi răspund: aici nu există reţete. Există în schimb un punct sigur de reper după care ne putem ghida, anume că forţa unui adevăr — a unei idei sau unei fapte — stă nu numai în exactitatea, ci şi în vibraţia lui omenească. De aceea, o înaltă sensibilitate şi receptivitate faţă de tot ceea ce ne înconjoară, faţă de tot ceea ce semnifică, spune ceva, este necesară toată viaţa. Către asta cred că ar trebui să năzuiască orice pionier. Şi, aş adăuga, să năzuiască cu o asemenea ardoare încît tot ceea ce ne înconjoară să-i semnifice, să-i vorbească, într-adevăr, despre cît mai multe.

— Aşadar, ce le recomandaţi pionierilor?

— Să acţioneze, să lupte, să caute neîncetat să se adapteze vremurilor — fireşte, e vorba de o adaptare în sensul pătrunderii, înţelegerii depline a acestor vremuri — neuitînd nici o clipă marea obligaţie, datoria lor sfîntă de a-şi iubi şi servi patria şi neamul în orice împrejurare. Prin asta ei nu fac decît să continue o străveche atitudine şi concepţie despre neam şi ţară a strămoşilor noştri. Este de la sine înţeles că această acţiune, această luptă şi această căutare, spre a fi cu adevărat rodnice, se cer însoţite de o judecată dreaptă, cumpătată. Şi în această privinţă cred că cel mai nimerit şi cel mai util este să ne adresăm iarăşi strămoşilor. «Orice faci — spuneau romanii — fă-o cu chibzuială şi gîndeşte-te bine la ce urmări va avea fapta ta».

Interviu de MIHAI IORDĂNESCU

50
OMAGIU
PARTIDULUI

ÎN ACEST NUMĂR VI-I PREZENTĂM PE TINERII VIRTUOŞI AI SCENEI, CARE AU FOST APLAUDAŢI RECENT LA ARAD

CĂLUŞARII DE LA ORĂŞTIOARA DE SUS.

În dezbaterea CLUBULUI 2000:

6

7

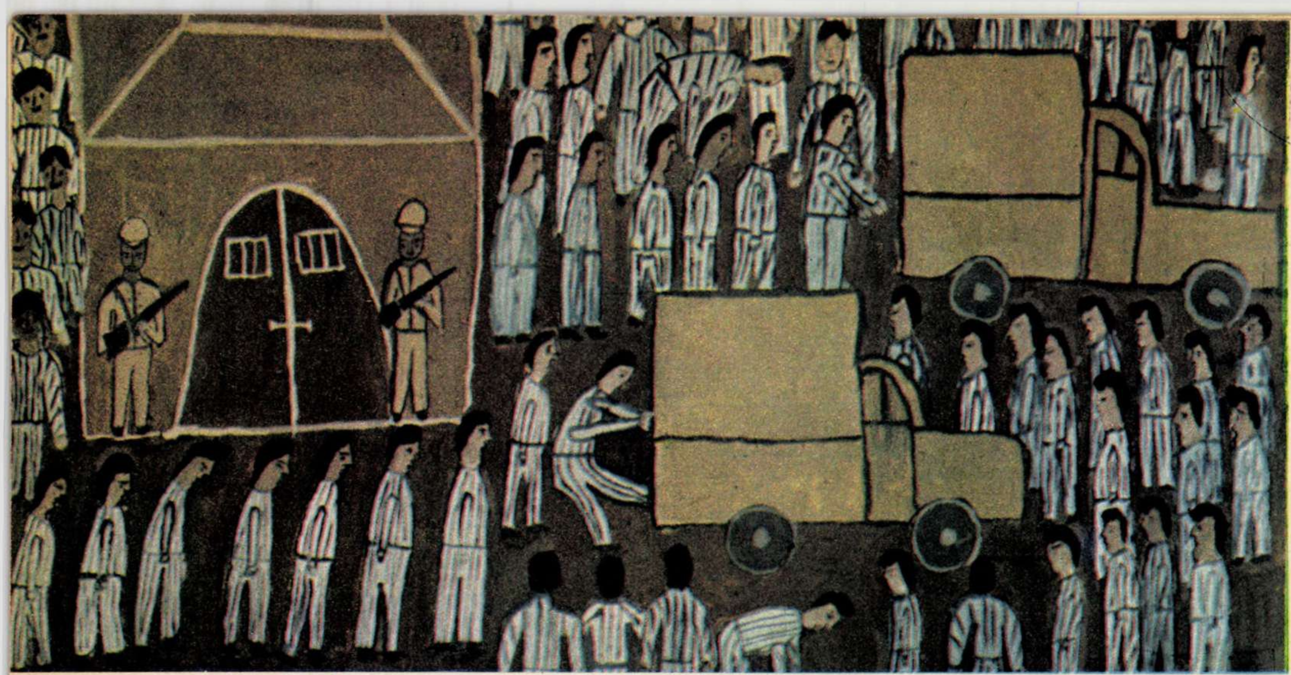

„DOFTANA" Desen de FLORESCU GABRIELA clasa aVII-a Bolintin Vale

O EVOCARE

de I. POPESCU-PUȚURI

Urmînd tradiția unor mari povestitori ai literaturii noastre, folosind un stil sobru, aproape oral, de o evidentă putere de sugestie, Ion Popescu-Puțuri evocă în scrierile sale lupta dîrză a comuniștilor în anii sîngeroși ai dictaturii fasciste.

În ciclul de romane «*Vestitorii primăverii*» personajul principal este urmărit în evoluția sa începînd cu anii copilăriei pînă la maturizare cînd se integrează conștient în mișcarea muncitorească. În aceste zile vor apărea, reeditate, primele două volume ale ciclului mai sus amintit.

COSTEA MOHOR

FRAGMENT DIN „VESTITORII PRIMĂVERII"

Celula în care fusese închis Costea nu era mai mare decît aceea în care fusese ținut mai înainte. Ba era chiar la fel ca lungime și lățime. Numai în peretele din fund era o fereastră cu gratii, care da într-una din curțile interioare ale închisorii și prin care se puteau vedea cele două ziduri înconjurătoare și turela de pază a gardianului. În interior însă, celula — spre deosebire de cea de la «Haș» — avea un pat de fier acoperit cu o rogojină zdrențuită, un căpătîi umplut cu paie, o măsuță improvizată dintr-o lădiță și o policioară înjghebată dintr-o scîndură negeluită, pe care erau aranjate în ordine un șir de sticluțe mai mici și mai mari în care fuseseră cîteva medicamente, un scăunel, dar mai important decît toate la un loc, era o sobiță de tablă confecționată în atelierul deținuților, deși pe lîngă peretele de la fereastră, aproape de podea, trecea o țeavă de calorifer.

Costea le putu vedea toate acestea la lumina palidă a lămpii de petrol, o lampă numărul cinci pe care o găsise pe măsuță cu o cutie de chibrituri lîngă ea.

Pe coridor se auzeau bocănituri de bocanci cu tălpi de lemn, în celule tinete trîntite, tovarăși care se strigau între ei, gardieni care urlau grăbiți să facă închiderea cît mai

ÎNTÎLNIREA

de ȘTEFAN ZAIDES

— «Dumneavoastră dați lecții de franceză?» *N-o să uiți, nu-i așa?*

Nea Dinu zîmbi larg, arătîndu-și strungăreața. Milică zîmbi și el. Așa îl știa pe nea Dinu, și așa îi plăcea să-l știe: vesel.

Își luă pietricelele și-o porni la drum ciugulind dintr-un codru negru de pîine.

Cunoștea drumul. Îl făcuse — chiar și pe jos — nu o singură dată. Dar acum i se păru mai lung. Iar pietricelele din buzunar se încălziseră, parcă frigeau. Pietricelele acelea mici și rotunde care-l făcuseră campionul unanim recunoscut al Giuleștilor.

Casa de pe Transilvaniei nr. 6, îmbrăcată în iederă ca într-o mantie verde-închis, privea mută prin geamurile ca niște ochi șasii. Se aciui (după ce o cercetă atent) sub zidul gros, de cărămidă. Așezat turcește pe bordura încinsă de soarele după-amiezii, începu să se joace de unul singur.

Privirile, cînd și cînd, îi scăpărau în lungul străzii. Omul în trenci gri trebuia să apară. Nu știa cînd, dar nea Dinu îl asigurase că avea să vină din josul străzii..

— ...Și dacă nu ești atent, Milică,o să nimerească direct în brațele polițailor, care stau la pîndă în vilă. Pricepi? adăugase nea Dinu.

Ei, asta-i bună! Cum să nu priceapă?! Drept răspuns însă, își umflă numai puțin pieptul, adică «las' pe mine!»

Jocul îndrăcit al pietricelelor reîncepu. Mult mai complicat, cu figuri care i-ar fi lăsat cu gura căscată pe toți jucătorii de pe lunga șosea a Giuleștilor...

Poarta de fier scîrții prelung. Apăru un ins în halat, cu ochi bulbucați. Privea cercetător strada.

— Ce te-așezași aici?

Vorbea gros și răstit.

— Mă așezai aici, răspunse băiatul, ca să nu mă așez acolo...

Bulbucatul pricepu că e luat în răspăr. Mai privi o dată ferit de stîlpii porții, în josul și în susul străzii, și se răsti la el:

— Pleacă! S-au furat cam multe pe-aici!

Milică îl privi și se ridică alene, apoi merse de se așeză cincisprezece pași mai încolo. Ar fi stat mai departe de vilă, dar strada nu era în pantă, dimpotrivă, era netedă și lungă, și el se trezi în cea mai mare încurcătură. Nu putea să spună care-i partea din jos.

Curînd, ciudatul joc al pietricelelor reîncepu. Însă palmele sale încetară deodată să mai salte și să le prindă. Se auzi zgomotul repede.

Costea încercă să deschidă vizeta ca să-şi poată vedea tovarăşii, să-i cunoască la faţă, să-i salute, însă gardianul care îl adusese în celulă avusese grijă s-o închidă pe dinafară. Costea totuşi nu se lăsă şi bătu în uşă. Gardianul care se învîrtea pe lîngă celulă, deschise vizeta şi-l întrebă ce vrea.

— Cîteva bucăţi de lemne nu se poate? întrebă el, aruncînd privirea pe vizetă afară.

— Se poate, dar nu acum. Nu auzi că se face închiderea? E tîrziu, şi apoi nici nu eşti trecut în porţie. De mîine o să ţi se dea şi lemne. Şi trînti vizeta la loc.

Pentru vecinii lui Costea fu însă de ajuns şi atît ca să-şi dea seama că acolo e închis tovarăşul nou venit.

Cînd se termină cu închiderea, în secţie se făcu linişte. Nu se mai auzea nici o mişcare. Costea se aşeză pe pat şi ascultă atent în jurul său. Era prima lui noapte petrecută între tovarăşi şi, deşi era despărţit de dînşii prin nenumărate ziduri, totuşi numai faptul că se ştia între ei, în acelaşi loc cu ei, îl odihnea.

Liniştit se întinse în pat. Noaptea petrecută cu cei de drept comun şi statul la «Haş» încovrigat îl obosiseră peste măsură. Numai faptul că putea să stea întins în pat fără lanţuri la mîini şi la picioare i se părea o cucerire de nepreţuit. Dar n-apucă să se întindă bine în pat şi auzi dedesubt un fîşîit. Costea ascultă atent, crezînd că poate i se pare. Dar fîşîitul continuă să se audă şi mai insistent.

«Or fi şoareci», gîndi el. Şi se răsturnă cu faţa în jos, privind sub pat, să vadă ce este.

— Te-ai culcat? se auzi în şoaptă, de sub pat.

— Nu... dar cine întreabă? răspunse Costea nedumerit.

— Sst! vorbeşte încet că te aude gardianul de pe coridor. Întoarce-te cu capul la perete şi dă puţin rogojina la o parte de pe pat. Strecoară mîna pe lîngă ţeava de calorifer şi încearcă să prinzi cîteva bucăţele de zahăr şi o felie de pîine, că poate n-ai mîncat nimic astăzi...

Costea, înţelegînd despre ce-i vorba, vîrî mîna pe lîngă ţeava de calorifer pînă la jumătatea zidului dintre cele două celule şi prinse între degete, una cîte una, cinci bucăţele de zahăr şi-o felie de pîine, subţire şi uscată.

— Eşti îmbrăcat gros? îl întrebă vecinul pe acelaşi ton.

— Pentru aici, nu prea, răspunse Costea la fel de încet, mirat şi înduioşat în acelaşi timp de grija pe care i-o purta tovarăşul său de alături... Azi-noapte am îngheţat de tot, adăugă el.

— Ţine o pereche de ciorapi de lînă şi o flanelă; trage-le încet, crăpătura asta îi prea mică, dar mai mare nu putem să o facem, că se bagă de seamă la control.

Costea trase încet ciorap cu ciorap, flanela de piele, cîteva chibrituri şi o jumătate de ţigară.

— Fumeaz-o să te încălzeşti, îi spuse vecinul. Lemne n-ai în celulă.

— Nu, răspunse Costea.

— Tovarăşul care stătea aici a plecat acum cîteva zile... E martor la un proces la Oradea şi de cînd a plecat i-a tăiat raţia de lemne. Îmbracă-ţi ciorapii şi flanela, ca să poţi dormi. Pe mine mă cheamă Radu, ca să ştii pe cine ai vecin. Dacă ai nevoie de ceva, sau vrei să-mi spui ceva, bate încet în ţeava de la calorifer. Mîine, cînd ai să ieşi în curte, au să-ţi spună tovarăşii mai pe larg ce ai de făcut. Din ce loc eşti, din Moldova?

— Din Iaşi, răspunse Costea, mirat că ştia de unde vine.

— Ai căzut singur?

— Singur.

— N-ai mai luat pe nimeni după tine?

— Nu.

— Bravo! răspunse vecinul. Culcă-te, că eşti obosit. Mai vorbim mîine.

Costea era mai mult decît fericit. Făcuse legătura cu tovarăşii săi de aici — e adevărat, altfel decît îşi închipuise el — dar acum nu mai era izolat de dînşii. Bucuros, îşi încălţă ciorapii de lînă, trase peste ei şoşonii trimişi de maică-sa la spital, îşi luă flanela peste cămaşă, îmbrăcă haina şi scurta şi aşa, îmbrăcat, se aşeză iar în pat. Era mort de oboseală, dar toate cîte se petrecuseră astăzi nu-l lăsau să doarmă. Gîndurile îi alergau nebuneşte pe unde vrei şi pe unde nu vrei: prin podul şi beciul chesturii, pe la spital, pe la Consiliul de Război, dar mai ales pe acasă şi pe la ateliere.

— Cînd ies mîine de aici, primul lucru pe care-l fac am să-i scriu mamei. Să ştie şi ea măcar atît, c-am ajuns aici sănătos şi că mă aflu între tovarăşi. Domnicăi şi tuturor celorlalţi am să le scriu însă adevărul, cum am ajuns aici şi cum m-au scos tovarăşii de la «Haş». Am să le scriu cine mai e aici şi ce s-o mai putea scrie.

Avea atît de spus, că nici nu ştia cum aveau să încapă toate astea într-o scrisoare...

«Mîine, cînd ai să ieşi în curte, tovarăşii au să-ţi spună mai pe larg ce ai de făcut», îi spusese vecinul său de alături. Dar cît mai este pînă mîine!... Un an... O sută de ani... O veşnicie... cu acest gînd îl cuprinse somnul.

În aceeaşi seară, Radu transmise la rîndul lui, prin Morse, mai departe, cele ce aflase de la Costea. Apoi se culcă şi el.

Gardienii treceau încet, să nu fie auziţi de condamnaţi, deschideau vizetele şi controlau dacă aceştia stau în pat, dacă au stins lampa conform regulamentului, sau vorbesc cu vecinii lor prin semne. La miezul nopţii, trei gardieni se strecurară în celula lui Costea şi-l ridicară din pat, scoţîndu-l afară din secţie, buimăcit de somn cum era.

— Unde mergem? îi întrebă el, încercînd să reziste.

— La cancelarie. Te aşteaptă cineva la vorbitor, îi răspunse unul din gardieni, încet, să nu fie auzit.

— La vorbitor, acum?

— Ce te miri? Aşa e aici. Se stă cu tine de vorbă cînd se poate, nu cînd vrei tu. Hai, grăbeşte-te, că pierde omul trenul. Şi, prinzîndu-l de umeri, porniră cu el spre cancelarie; după cîţiva paşi însă cotiră cu el la stînga, pe un coridor umed şi întunecat. Cînd ajunse în faţa turnului, Costea îşi dete seama că-l duceau din nou la «Haş».

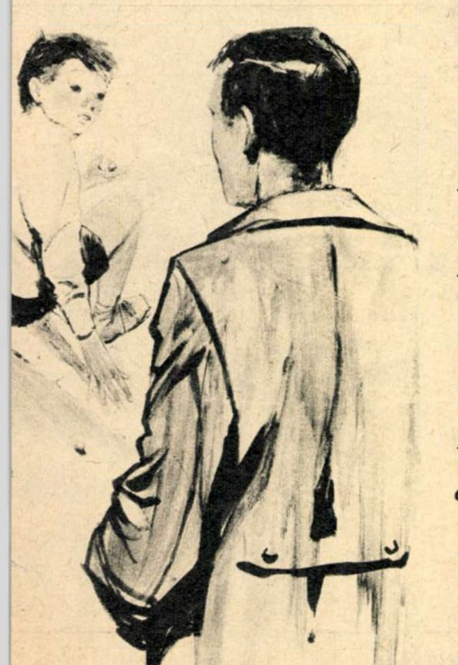

ritmic al unor paşi care răsunau tot mai aproape. Privi cu coada ochiului şi, pentru o frîntură de o clipă, încremeni: zărise trenciul gri.

Se prefăcu a-i fi scăpat o pietricică şi se săltă s-o prindă. Era exact timpul necesar ca să-l vadă mai bine pe cel care se apropia. Chipul, mersul, aerul acela demn... Dar dacă nu era el?

Îl mai privi o dată şi uimirea care puse stăpînire pe el îl făcu să uite de precauţia ce i-o recomandase nea Dinu. Îl privi fix pe noul venit. Acesta înainta cu paşi mari, egali. Îl zărise şi el pe Milică, dar nu-i acordă nici o atenţie. Vru să treacă mai departe. Cu o mişcare bine chibzuită, Milică scăpă pe trotuar toate pietricelele.

— Ce-i cu tine, băiete, ţi s-a făcut de puţină urecheală?

Dar Milică ori nu îl auzi, ori, dimpotrivă, auzindu-l şi întărindu-i-se cele bănuite, îi pierise glasul. Tăcea mîlc. Ochii lui mari, albaştri, se pironiră în cei ai străinului. Apoi, cînd acesta se îndreptă spre poarta de fier, buzele sale îngăimară:

— Dum... dumneavoastră daţi lecţii de franceză?

Fu rîndul străinului să încremenească. Dar numai pentru o clipă. Privirile sale trecură pe lîngă vila îmbrăcată în viţă, apoi zîmbetul care i se aşternu pe chip i se transmise şi băiatului.

— În ce clasă eşti? *îl întrebă el.*

Milică se bîlbîi:

— Sînt... Sînt într-a cincea. Şi nea Dinu zice că stau prost cu franceza...

Mîna dreaptă a străinului îi prinse umerii plăpînzi.

— Aşa zice nea Dinu?

Milică dădu din cap:

— Aşa zice...

Abia în staţia de tramvai de la Virgiliu, omul în trenci gri se opri şi-l întrebă:

— De ce te-au trimis pe tine?

Milică îşi plecă fruntea:

— Nu ştiu... Nea Dinu zicea că e foarte important...

— Ai bani să te întorci cu tramvaiul?

Seara se apropia grăbită. Milică săltă indecis din umeri. Atunci celălalt scoase o piesă de doi lei şi i-o întinse:

— Hai, ia-i şi aleargă! Vine tramvaiul!

Şi cînd băiatul se afla de-acum la o distanţă oarecare, adăugă:

— Şi nu uita că mîine avem teză! La revedere!

Milică surîse. Surîse şi sări voios pe scara tramvaiului. De-acolo privi o vreme silueta dreaptă, înaltă a omului în trenci gri.

Apoi înserarea se aşternu brusc între ei.

Festivalul cultural-artistic
al pionierilor și școlarilor

Foto: GRIGORE PREPELIȚĂ

Un adevărat maraton al cîntecului și jocului, al talentului și fanteziei, al cravatelor roșii, pornind din cinci județe ale țării: Bihor, Timiș, Alba, Hunedoara și Sibiu — către același loc de confluență a bucuriei și tinereții: Arad. Aici a bătut primul gong la faza republicană a Festivalului cultural-artistic al pionierilor și școlarilor, sub însemnul sărbătoresc al semicentenarului partidului.

Emoțiile? Sînt drapate de cortina scenei Teatrului de stat care nu s-a ridicat încă. Fiecare își cunoaște, cum s-ar spune, «partitura».

Rămîne însă să vedem cine o va«cînta»cel mai bine.

Pionierii din Coșdeni, județul Bihor, mai curajoși — bravo lor! — lasă emoțiile în... culise și 16 perechi de dansatori fulgeră în scenă cu o polcă bihoreană. Și, ca liniștea după furtună, corul de cameră al Școlii generale nr. 2 din Alba Iulia revarsă o undă de armonie, calm și poezie. S-a impus în concurs prin ținuta clasică și acuratețea interpretării. Micuțul... Micuț Cornel, (Școala generală Haieu) ne-a prilejuit o adevărată revelație evocîndu-ni-l pe Mozart pe strunele viorii interpretînd piesa «Adelaide». Am stat de vorbă cu el într-o pauză a spectacolului. ABC-ul muzicii îl deprinde încă de la 5 ani, iar la 13 ani conduce trio-ul instrumental al Casei pionierilor din Oradea. Mi-a mărturisit cam întristat că muzica simfonică își găsește prea puțini adepți în rîndurile colegilor săi. E sentimentul pe care l-am încercat eu însămi acolo, din partea celorlalți spectatori. Un freamăt, o mare de șoapte trădau absența anumitor cunoștințe muzicale mai profunde. În schimb, muzica ușoară a fost răsfățata publicului care i-a susținut pe interpreți cu aplauze ritmice. Concursul ne-a relevat-o cu osebire pe interpreta Erica Ivanovici din Blaj, care a dovedit talent, sensibilitate, prezență scenică. Păcat însă că repertoriul a cam dezavantajat-o.

Întruchipat în ființa lui Coniu Dumitraș, (Liceul nr. 2, Oradea), umorul electrizează publicul. Ropote de aplauze la fiecare «gag», la fiecare poantă rostite într-un grai autentic bihorean. Frate bun de glumă cu el, Alic Ciprian din Deva, cu o virtuozitate aproape incredibilă la această vîrstă, demonstrează reale calități de bun comic.

«Lume, lume!» — titlu pompos, ca la Moși – reclame colorate și tobe. Ați ghicit, e circul cu tot apanajul lui de spectaculos și jonglerii. Prestidigitatori și formule cabalistice,clovni și pantomimă cu cowboy, vedete-vedete, gimnastică acrobatică, dansuri de păpuși, halterofili și dresură de lei! Bravo micilor artiști din Petroșeni! Un spectacol admirabil,jucat de copii, pentru copii! Totodată, am avut și surpriza reîntîlnirii cu cîștigătorii marelui trofeu «Busola de aur» — călușarii din Orăștioara de Sus. În fine, și o revistă muzicală de mare succes: «Vaporașul Vacanța», cu pionierii Școlii generale nr. 1 din Petrila traversează lumea (imaginar, bineînțeles) cu cîntece marinărești și pionierești, lăsînd în urmă o lungă trenă de veselie și avînd la timonă pe veșnic îndrăgitul baron Münchhausen.

Legenda coboară de peste munți, din vatra satului lui Horia, și «Gorunul» povestește, prin vocea lui Dorel Drăghici, istoria acestui temerar al dreptății. Valuri, valuri se revarsă în scenă, pe melodii de tulnic,cîntecele și doinele din comuna Avram Iancu, se împletesc cu fluierele din Jina, cu dansurile și ritmurile străvechi, cu datinile, într-un cuvînt cu tot ce au mai pitoresc și mai specific meleagurile ardelene și bănățene. Iată întregul ceremonial tradițional al sărbătorii «Sînzienelor», de la culesul florilor de lămîiță și împletitul cununilor, la horitul fetelor și băieților din Căpîlnaș (Arad). Și, ca «îmblăcitul» peste spicele de grîu, în final vedem ritmul îndrăcit al jocului «Mărunțelul». Un tablou folcloric, de un pitoresc aparte, au prezentat pionierii timișoreni: o suită de obiceiuri și cîntece sîrbești dedicate unei sărbători a copiilor, secondate de dansul «blojilor» (măștilor) și căluților și așa-numitul «Tîrșit al galbenilor» în care sunetul cadențat al talerilor din salba fetelor înlocuiește orice acompaniament muzical. Foarte bun,ansamblul folcloric al Casei pionierilor din Oradea ne oferă un spectacol, cum s-ar spune, de mare anvergură — «Tîrgul din Beiuș» — prilej pentru a ilustra frumusețea portului, a dansurilor, obiceiurilor, precum și arta meșterilor artizani din Bihor.

Nu-i știm încă pe cei care vor avea privilegiul de a fi prezenți la spectacolul de gală, adică pe premianții Festivalului. Dar premiera de la Arad, acele ore incandescente de confruntare a talentelor, a fanteziei ne-a dovedit cu prisosință o înaltă ținută artistică a tuturor formațiilor participante.

ILEANA PIȚA

ECHIPA CASEI PIONIERILOR DIN TIMIȘOARA.

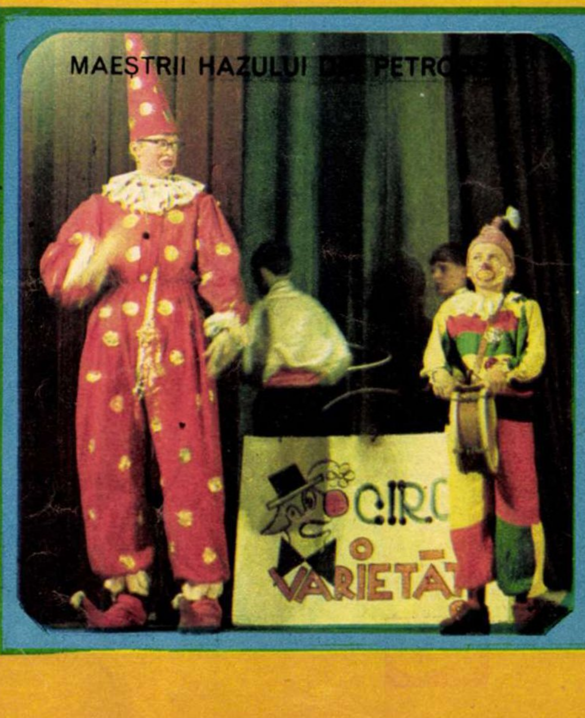

MAEȘTRII HAZULUI DIN PETRO

ALIC CIPRIAN

Schimburi de ILUSTRATE

Florica Lugocea, **clasa a VII-a, Vălișoara, județul Caraș-Severin;** Dan Nica, **clasa a VII-a, Predeal, str. Panduri nr. 19, județul Brașov;** Teodor Georgescu, **clasa a V-a, București, Șoseaua Olteniței nr. 77, bloc 6 (turn), ap. 83;** Vasile Vișan, **clasa a VI-a, satul Bițești, comuna Rediu, județul Neamț;** Detașamentul clasei a V-a C. — Liceul Brezoi, **județul Vîlcea;** Laurențiu Sandu, **clasa a V-a, Buzău, str. H. Rădulescu nr. 44.**

Colecționari de PLANTE

Constantina Chivu, **clasa a VI-a, satul Șopîrlița, comuna Pîrșcoveni, județul Olt: face schimb de plante pentru ierbar (are peste 100 bucăți);** Eugenia Ioniță, **satul Amara, comuna Balta-Albă, județul Bacău: colecționează flori pentru întocmirea unui ierbar special;** Marian Săgețeanu, **București,** str. **Soldat Cristache Mînciu nr. 48, sector 3: este un mare amator de cactuși (are peste 75 de specii), colecționează** și **face schimb.**

CUTEZĂTORII SERVICE

Ecaterina Sava, **clasa a VI-a, Cîmpuri-Surduc, județul Hunedoara;** Floreta Tamara Ion, **clasa a VII-a, Ploiești, str. Mircea cel Bătrîn nr. 27 B;** Elena și Aurora Jianu, **clasa a VII-a, Școala generală Vîlsănești, județul Olt;** Georgeta Popa, **clasa a V-a, Șopîrlița, județul Olt;** Daniela Sandu **(14 ani), comuna Costache Negri, județul Galați;** Georgeta Gîtlan, **clasa a IV-a, satul Pietraru, comuna Cozieni, județul Buzău;** Tinca Căzănaru, **clasa a VII-a, comuna Lunca, județul Teleorman;** Veronica Epurescu, **clasa a V-a, Ploiești, str. Găgeni nr. 115, bloc 111, scara A, ap. 2;** Detașamentul clasei a V-a, **comuna Hînțești, județul Argeș;** Angela Nicolae, **clasa a V-a, Balș, str. 30 Decembrie nr. 17, județul Olt;** Lucreția Furnigă **(12 ani), satul Văleni, comuna Zătreni, județul Vîlcea;** Maria Ioniță și Gheorghe Radu, **comuna Corgăta, județul Prahova;** Violeta Oancea, **clasa a VIII-a, Roșiorii de Vede, str. Carpați, județul Teleorman;** Cristina Candea, **clasa a VI-a, Doaga-fabrică, județul Vrancea;** Lucia Alexandru, **clasa a VII-a, comuna Gura Șutii, județul Dîmbovița.**

ÎN CĂUTAREA «PRINȚULUI NEGRU»... ȘI A ALTORA

Zaharia Logofătu, **comuna Rusănești, str. Căminul cultural nr. 993, județul Olt este în căutarea «Prințului Negru»-** Gheorghe Ciu **din același județ. Gheorghiță a avut acest rol în spectacolul montat în tabără la Voinești — Argeș.** Vasile Pătrașcu, **Năvodari, bloc 43, sc. B, et. 1, ap. 7, județul Constanța: îl caută pe prietenul său** Marin Mutu **care s-a mutat cu domiciliul în localitatea Turnu Măgurele;** Constantin Iacobiță, **Botoșani, Calea Națională** nr. **25: dorește să-și regăsească prietenul pe nume** Costel Crișan **din Iași;** Petru Sadovan, **comuna Cornea, județul Caraș Severin: caută pe** Ion Costea **cu care a fost coleg (Ionel s-a mutat** în **localitatea Bocșa, același județ)** și **este rugat de Petru să-i scrie neîntîrziat)!** Aurel Anton, **comuna Cernea, județul Tulcea: nu știe unde se află actualmente prietenul său, pe nume** Inocențiu Albu. **(Convins fiind că** și **Inocențiu este un bun cititor al revistei «Cutezătorii», Aurel așteaptă răspuns).**

În atenția celor care trimit scrisori rubricii «Cutezătorii-Service» cu rugămintea de a le publica numele și adresa în revistă: Dragi prieteni, în stocul nostru se găsesc mii de adrese care-și așteaptă rîndul. Vă rugăm,deci, să aveți răbdare.

Completați-vă COLECȚIA

Ionel Sighireanu, **comuna Vlad Țepeș județul Ialomița: îi lipsesc din colecția «Cutezătorii» 1970 numerele 9, 16, 17, 19, iar din 1971 numărul 3;** Vasile Dumitrescu, **comuna Dridu nr. 24, județul Ilfov: îi lipsesc din «Cutezătorii» 1970, numerele 25, 28, 41, 46, 50; oferă în schimb din «Cutezătorii» 1969, numerele 15, 45, 48, iar din 1970 numerele 7, 10, 11, 12, 15, 16 și 17;** Marcel Ciubotaru, **Brăila, str. Ancorei nr. 8: pune la dispoziție numerele 1, 6, 8, 9, 13, 17, 20, 21, 30 din revista «Cutezătorii» 1970, iar din 1971 numerele 1, 2, 3, 4, 5, 6 și vrea în schimb numerele 10 și 11 din «Cutezătorii» 1970;** Gheorghe Piciorus, **comuna Ziduri, județul Buzău: îi lipsesc din colecția «Cutezătorii» 1970 numerele 1 și 4; oferă în schimbul acestora numerele 22, 23, 27 și 28 din «Cutezătorii» 1969.**

Amatori de SCHIMBURI FILATELICE

Călin Radu Predescu, **(11 ani), Craiova, str. Cîmpia Islaz nr. 2 A;** Dan Damian Cărăiacu, **satul Comănești, Tg. Cărbunești, județul Gorj;** Mircea Sorin Pop **(14 ani), Turda, str. Aleea Libertății nr. 6, bloc 3, sc. A, ap. 13, județul Cluj;** Ștefan Bratu, **București, str. Orăștiei nr. 21, sector 5;** Adriana Lippai, **Ticu-Sat, nr. 84, comuna Aghireș, județul Cluj;** Dorel Bădoiu, **comuna Bezdead, județul Dîmbovița;** Vasile Cărăbuș, **comuna Bălăești, satul Stolojani, județul Gorj;** Gheorghe Miron, **satul Dragalina nr. 56, comuna Cristinești, județul Botoșani;** Dorin Potolincă, **Fălticeni, Aleea Trandafirilor, bloc A, sc. A, et. 3, ap. 13, județul Suceava;** Ovidiu Pătru, **Caracal, str. Andrei Șaguna nr. 16, județul Olt;** Mihai Lăpușan, **Brad, str. M. Eminescu nr. 3, județul Hunedoara.**

TRIBUNA CITITORULUI

«Sîntde acord cu dorinta uneia din corespondentele redacției ca în revistă să apară un curs de stenografie. Aș mai sugera o rubrică privind alegerea profesiei. Sînt mulți elevi care, întrebați ce vor să devină, răspund inginer, cercetător, profesor — dar de cele mai multe ori puțini știu în ce constau aceste îndeletniciri.»

Daniela VASILE,Liceul
«C. Dobrogeanu Gherea»,
Ploiești

Încă nu ne-am hotărît asupra apariției cursului de stenografie. Poate îl vom începe la toamnă. Sau,mai bine, să-l publicăm în timpul verii? Așteptăm părerile celorlalți cititori interesați. În ceea ce privește rubrica de orientare profesională ai dreptate . Vom încerca s-o realizăm cît mai aproape de preocupările cititorilor.

«De ce nu mai apare în revistă Dim Dunăreanu? De ce Dan Buzdugan nu reînvie în paginile revistei bărbăția și curajul său?»

Ion PETRESCU. bd. 30
Decembrie nr. 7,
Timișoara

Cam multe «de ce»-uri, și toate, justificate! Motivele? Lipsa de spațiu și necesitatea de a introduce și personaje noi (cum e de pildă, Colegul Minitehnicus) care, după cum știm, n-au displăcut... În orice caz, pot să-ți spun că se lucrează(atît la noile aventuri ale lui Dim Dunăreanu și Dan Buzdugan cît și ale celorlalte personaje. Le vei întîlni în numerele de la sfîrșitul trimestrului trei și din timpul vacanței de vară.

«Vreau să-mi arăt mulțumirea deplină față de revista «Cutezătorii», pe care o citesc cu multă pasiune. Îmi plac, mai ales povestirile și serialele desenate. Aș vrea să-i mulțumesc Olguței pentru grija cu care răspunde colegelor care-i scriu. Cît despre cele două pagini care cuprind «Pasărea măiastră», nu știu ce să mai spun; îmi plac foarte mult! Revista poate fi înveselită prin publicarea unor jocuri distractive cu mai mult umor.»

Gherghina Nicolici
Str. Telegrafului nr. 32,
Timișoara

Sigur că umorul nu trebuie să lipsească din revistă! Vom insista pe lîngă colaboratorii noștri să se gîndească la asta. Într-adevăr, copiii au nevoie de voioșie, este un adevăr pe care însăși gama preferințelor tale îl dovedește. Dacă am fi la o rubrică de teste psihologice, ți-aș răspunde: Ești o fetiță vioaie, sociabilă dar în același timp înclinată spre meditație; ești capabilă să te concentrezi asupra unor probleme importante dar, de asemenea, gata să te joci și să te amuzi din răsputeri atunci cînd e cazul. Pe scurt, un om normal!

OVIDIU ZOTTA

CĂUTAȚI-L PE „T"

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1							■			
2					■					
3			■					■		
4		■					■			
5				■		■			■	
6					■					
7	■		■							
8								■		
9						■				
10							■			

În dezlegarea jocului, multe litere sînt înlocuite cu «T». Aflați deci unde trebuie puse aceste semne pentru a dezlega corect careul de față.

ORIZONTAL: 1) Prietenii «Cutezătorilor» (sing.); Animal sălbatic (pl.). 2) «Face» arcurile (sing.); Ca pelinul primăvara. 3) Costin Ștefan; În roțile de bicicletă; Bețe! 4) Din grîu sau din secară; La munte cu mai mult ozon. 5) Seamănă cu pisica sălbatică; Articol. 6) A provoca; Tentație. 7) Localitate în Munții Apuseni. 8) Autorul volumului de poezii «Tainicul arhipelag»; Prepoziție. 9) A expune; Mare în Asia Centrală. 10) Dirijați uneori de către pionieri; Posedă.

VERTICAL: 1) Înălțimi; Acele de brad. 2) Registru (înv.); Provocate. 3) Nota redacției; Mîndra sau Omul; Tot (reg.). 4) Cu teiul lui Eminescu; Punct nedeslușit. 5) Munte în vestul Greciei; Pictor român, autorul tabloului «Bătălia de la Călugăreni». 6) Din fauna bălților; În fine, trandafiri. 7) Medrea Elena; Tinde. 8) A șasea pe portativ; Caracteristic munților înalți; Soare în vechime. 9) Oraș; «Turnate» în cărți și reviste (sing.); Localitate în județul Buzău.

I. ALEXANDRU

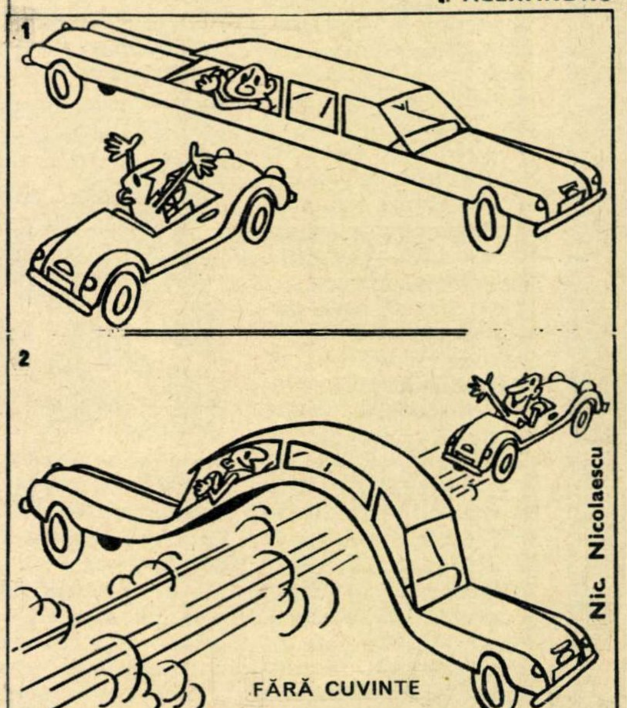

FĂRĂ CUVINTE

Nic. Nicolaescu

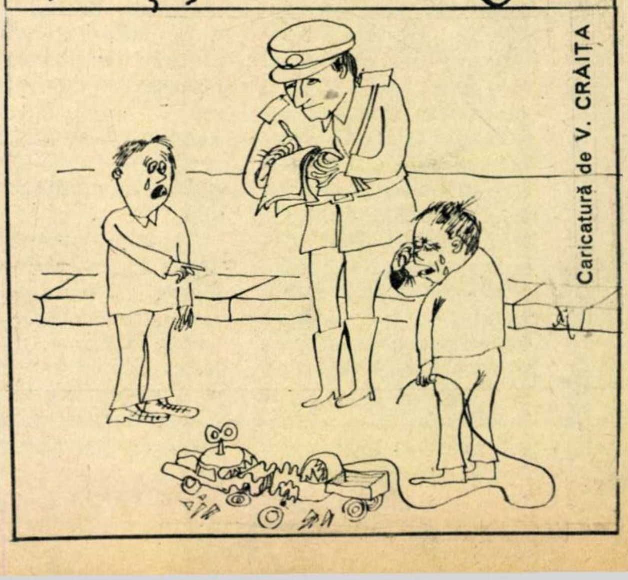

Caricatură de V. CRAIȚA

PAGINA FETELOR

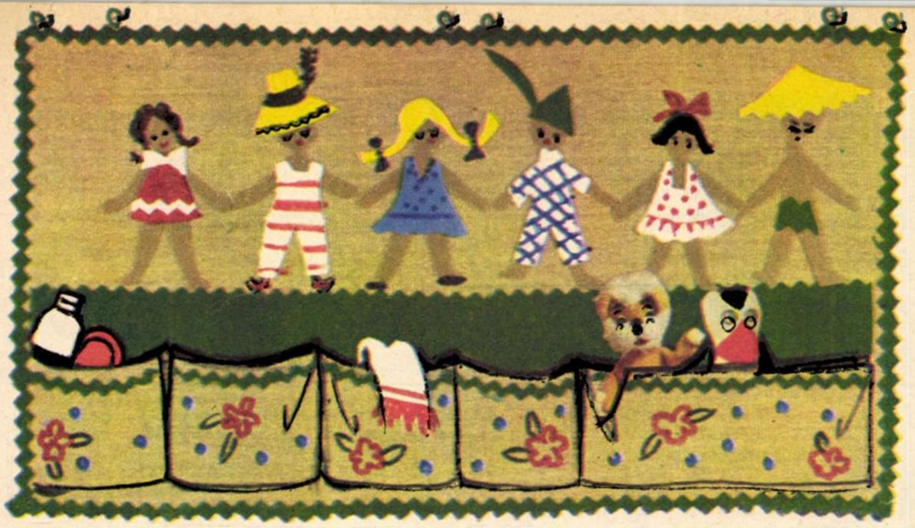

Jurnalul Olguței

Azi voi răspunde mai întîi **Rodicăi Pătrîncă** din Reghin și **Elisabetei Cergan** din Roșiorii-de-Vede. De ce mai întîi lor? Pentru singurul motiv că le-am realizat dorința. Cred că v-au plăcut modelele pentru rochițe de primăvară care au apărut în nr. 13 al revistei. Da? Vouă și altor prietene nu voi uita să le răspund, în continuare, prin... alte modele, deîndată ce vara va da primele semne.

Maricica V. Filimon, Căbaia, Broșteni-Suceava. Mă uimești cînd scrii «*O să mă îmbrac cu pantaloni verzi — o culoare deschisă — cu jachetă roșie, cu pantofi cu tocuri înalte, cu unghiile făcute și cu buzele roșii. Toată lumea o să se uite la mine. Am să fiu cea mai frumoasă din sat...*». Că o să se uite toată lumea la tine sînt sigură. Dar fii atentă, lumea nu se uită numai la ceea ce este frumos! Și apoi, sincer să-ți spun, nu mă bucură «realizarea acestui moment». Renunță, Maricica! Sînt sigură că știi foarte bine cum trebuie să se îmbrace o elevă de clasa a VII-a. Prin frumusețe nu se înțeleg culori stridente, ojă și ruj. Dar despre aceasta îți voi mai scrie pe adresa de acasă. Am multe să-ți spun.

Păuna Ștefan, satul Perii-Teleorman. «*O singură dorință am, să-mi văd numele în «Cutezătorii»*». Vezi, Păuno? Dorința ta cea mare s-a realizat. De acum sper să poți să-mi scrii și despre lucruri mai interesante...

Dragă **M.A.** din Galați. Este foarte posibil să-ți realizezi dorința. A urma liceul pedagogic este un proiect frumos. Nu înțeleg de ce atît «mister». Dă-mi adresa.

Și acum, pentru toate cititoarele. Atențiune! **Germinia Ristea** din Ciocănești-Ialomița le roagă pe prietenele ei, **Mihaela Olaru** — București și **Lucica Inoraș** — Alba Iulia, să-i scrie urgent.

Olguța

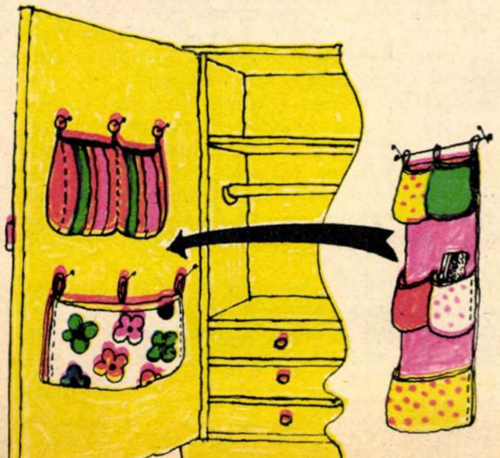

PRACTIC, UTIL, FRUMOS

- **În fața mesei de lucru sau într-un alt colț al camerei, acest** covoraș **este nu numai un obiect frumos, dar și funcțional. În buzunarele lui vă puteți păstra creioane, carnete de însemnări, o carte pe care tocmai o citiți, o păpușă... Covorașul se poate confecționa dintr-o pînză groasă pe care se fac aplicațiile după modelele din pagină. Dimensiunile materialului le socotiți după mărimea peretelui. În general vă sugerăm 90/40 cm.**

- **Fața de masă** pe care o ornați cu modelul de mai jos poate fi confecționată din etamină sau orice fel de țesătură mai rară pentru a putea urmări cruciulițele. Modelul îl aranjați pe colțuri sau pe mijloc, după dorință.

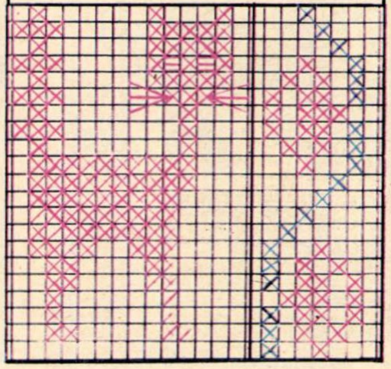

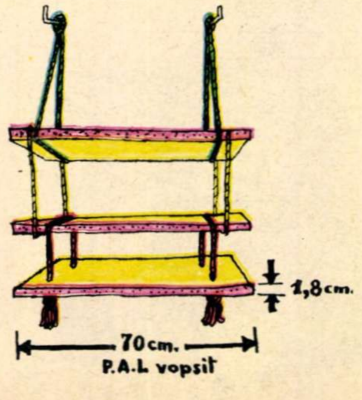

Florile puse în vase, în colțuri, pe etajere sau pe masă dau camerei în care locuim o notă de veselie. Ca să aranjăm florile cu gust, trebuie să ținem seama de cîteva reguli.

Vasele pentru flori se aleg în raport cu buchetele pe care le avem. Florile de cîmp multicolore se așază în vaze simple mici, de ceramică sau sticlă, urcioare sau chiar în pahare colorate. Florile cu fir lung se pun în vase mai mari, cu forme alungite.

Ramurile de arbust înflorite se pun în vase mari, care se așază direct pe podea, pentru a orna un colț mai liber al camerei.

Cu puțină imaginație și cu sugestiile din această pagină, puteți să prindeți un vas cu flori pe un perete.

Acum, în plină primăvară, aveți nenumărate posibilități să vă împodobiți casa cu felurite buchete și buchețele alcătuite dintr-un soi sau din variate soiuri.

Ca florile să se păstreze proaspete în vase, aveți grijă ca înainte de a le pune în vase să scurtați puțin tijele și să nu lăsați nici o frunză să intre în apă, altfel putrezesc și împiedică florile să se hrănească.

Schimbați apa chiar și de două ori pe zi... Apa trebuie să fie rece.

O bucățică de zahăr sau jumătate de comprimat aspirină puse în apa florilor le ajută la hrănire și deci le menține proaspete.

După modelul alăturat vă puteți construi un raft pentru caiete, cărți mici, bibelouri etc...

Cîteva buzunare, prinse pe ușa dulapului, sînt foarte practice pentru păstrat batiste, ciorapi, cutiuța cu ace, ață ș.a. Buzunarele au lungimea de 18–20 cm și lățimea pînă la 15 cm. Aveți grijă ca pe marginea buzunarelor să lăsați un pliu pentru lărgime.

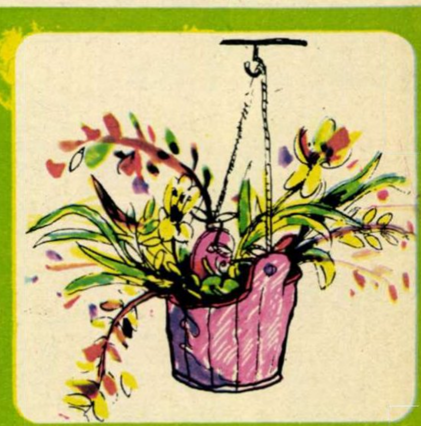

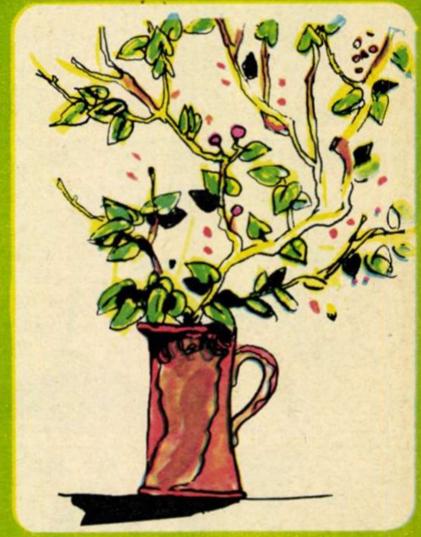

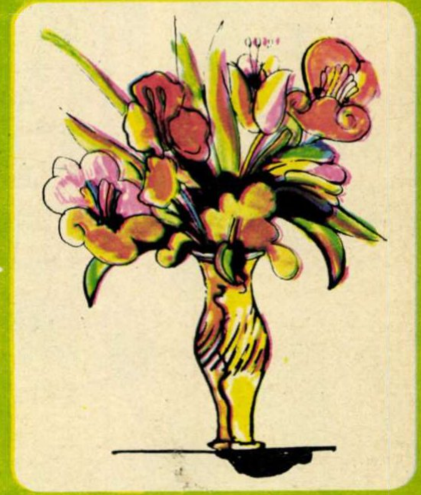

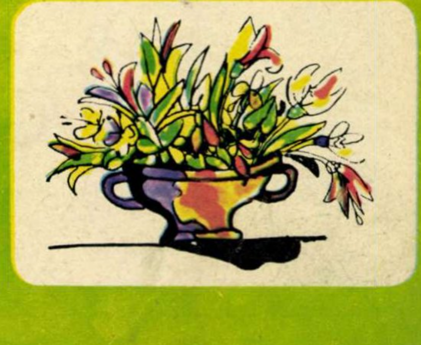

Băieții de pe strada mea 5

Scenariu: OCTAV PANCU-IAȘI **Desene: PUIU MANU**

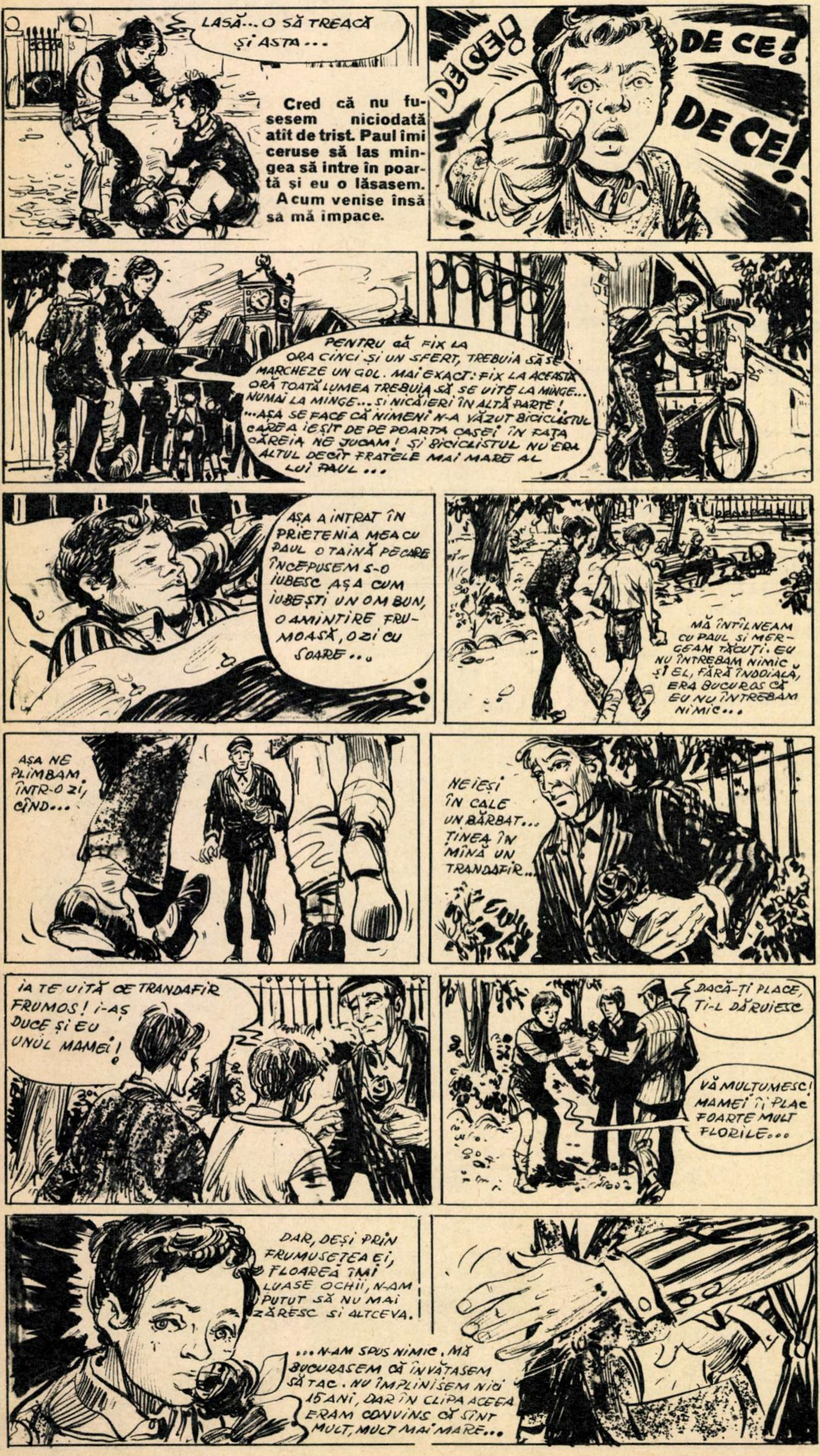
LASĂ... O SĂ TREACĂ ȘI ASTA...
Cred că nu fusesem niciodată atît de trist. Paul îmi ceruse să las mingea să intre în poartă și eu o lăsasem. Acum venise însă să mă impace.
DE CE?
DE CE!
DE CE!
PENTRU CĂ FIX LA ORA CINCI ȘI UN SFERT, TREBUIA SĂ SE MARCHEZE UN GOL. MAI EXACT: FIX LA ACEASTĂ ORĂ TOATĂ LUMEA TREBUIA SĂ SE UITE LA MINGE... NUMAI LA MINGE... ȘI NICĂIERI ÎN ALTĂ PARTE! ...AȘA SE FACE CĂ NIMENI N-A VĂZUT BICICLISTUL CARE A IEȘIT DE PE POARTA CASEI ÎN FAȚA CĂREIA NE JUCAM! ȘI BICICLISTUL NU ERA ALTUL DECÎT FRATELE MAI MARE AL LUI PAUL...
AȘA A INTRAT ÎN PRIETENIA MEA CU PAUL O TAINĂ PE CARE ÎNCEPUSEM S-O IUBESC AȘA CUM IUBEȘTI UN OM BUN, O AMINTIRE FRUMOASĂ, O ZI CU SOARE...
MĂ ÎNTÎLNEAM CU PAUL ȘI MERGEAM TĂCUȚI. EU NU ÎNTREBAM NIMIC ȘI EL, FĂRĂ ÎNDOIALĂ, ERA BUCUROS CĂ EU NU ÎNTREBAM NIMIC...
AȘA NE PLIMBAM. ÎNTR-O ZI, CÎND...
NE IEȘI ÎN CALE UN BĂRBAT... ȚINEA ÎN MÎNĂ UN TRANDAFIR...
IA TE UITĂ CE TRANDAFIR FRUMOS! I-AȘ DUCE ȘI EU UNUL MAMEI!
DACĂ-ȚI PLACE, ȚI-L DĂRUIESC
VĂ MULȚUMESC! MAMEI ÎI PLAC FOARTE MULT FLORILE...
DAR, DEȘI PRIN FRUMUSEȚEA EI, FLOAREA ÎMI LUASE OCHII, N-AM PUTUT SĂ NU MAI ZĂRESC ȘI ALTCEVA.
...N-AM SPUS NIMIC. MĂ BUCURASEM CĂ ÎNVĂȚASEM SĂ TAC. NU ÎMPLINISEM NICI 15 ANI, DAR ÎN CLIPA ACEEA ERAM CONVINS CĂ SÎNT MULT, MULT MAI MARE...

(Va urma)

„RACHETA DE AUR"

DIN ÎNSEMNĂRILE LUI ILIE NĂSTASE

UN BASM ADEVĂRAT

9

Învingîndu-i pe englezi chiar în «templul sportului alb», pe Wimbledon, ne apropiasem la un pas de marea performanță — cîștigarea «Cupei Davis». România, campioană a tuturor zonelor preliminare, întîlnea, în meci decisiv, echipa S.U.A., deținătoarea trofeului.

Înainte de a vă descrie această finală, trebuie să vă spun cîteva vorbe despre terenurile de tenis. Cele mai multe sînt cu zgură — ca la Roland Garros, Forest Hills sau la noi, pe «Progresul» — altele sînt gazonate, ca pe Wimbledon, de pildă, unde gazonul, fin și bine îngrijit, este comparat cu plușul. Există însă și terenuri cu pistă de beton unde mingea ricoșează fulgerător și adeseori în direcții cu totul neașteptate.

Organizatorii americani știau că Țiriac și cu mine nu eram obișnuiți să jucăm pe pistă de beton, de aceea au programat jocurile tocmai pe asemenea teren.

— Halal fair-play! I-am auzit pe nea Cobzuc, căpitanul echipei noastre, în timp ce așteptam, în ziua aceea de 19 septembrie 1969, intrarea pe terenul din Cleveland, capitala statului Ohio. Auzi, pe beton! Frumos ne-a aranjat! Aici mingea țîșnește ca din tun. Nici vorbă de concepție de joc, de abilitate tactică. Ăsta-i ping-pong, băieți! Dar nu-i nimic! O să ne vindem scump pielea!

Tăceam, gîndindu-mă la performanța pe care o realizasem pînă atunci. Numele țării noastre făcuse înconjurul globului, fiind pe buzele tuturor iubitorilor tenisului. La capătul unui drum lung și anevoios, Țiriac și cu mine ajunsesem cunoscuți pretutindeni.

Cînd am intrat pe terenul de la Cleveland, în tribunele tixite — auzeam că biletele de intrare se vînduseră la prețuri nemaiîntîlnite — au izbucnit urale, iar o parte a publicului a început să scandeze «Hai România!», în cea mai neaoșă pronunție... ardelenească: la meci veniseră sute de americani de origină română.

Meciul a început. Ashe a reușit, după trei ore de joc, să-mi smulgă set după set, unul dintre ele la 15–13 (în mod obișnuit, fără prelungiri, un set se termină la 6–4). Stan Smith l-a învins apoi pe Țiriac, deși acesta îl condusese pe american cu 2—0 la seturi! La rîndul meu am avut de 4 ori «meci-ball», la Stan Smith, deci îmi mai trebuia, de fiecare dată, să cîștig doar o minge pentru a cîștiga meciul, dar epuizarea nervoasă m-a dat gata. Echipa noastră a pierdut astfel ocazia de a cîștiga «Cupa Davis».

După meci am fost înconjurați de mulți dintre suporterii noștri:

— Știți voi ce-ați făcut pentru noi, aceștia, veniți aici din Ardeal? Ne-ați alinat un picuț doru' de țară. Că tare ni-i dor cîteodată. Să nu vă pară rău că ați pierdut! V-or băgat pe țiment. Ce vreți? Aici și tenisul e bussines... Pe alt teren îi băteați pe Ashe si pe Smith!

Cuvintele astea s-au adeverit curînd. Peste o lună, la Denver, pe teren cu zgură, l-am învins pe Ashe...

— Ți-ai luat revanșa, Iliuță, mi-a spus Țiriac, în avion, în drum spre casă. Le-ai plătit pentru «țiment». Dacă doresc ceva, ei bine, aș vrea, din toată inima, să-i reîntîlnim pe americani și să le mai plătim niște polițe. Și ocazii o să avem. La anul, în 1970, la «marele circuit indoor al S.U.A.»... Ce zici?

Tăceam. Știam prea bine că nu numai terenul influențase evoluția noastră, ci marea, completa emoție care mă stăpînise. Performanța de a ajunge pe locul II în lumea tenisului mă copleșise. Nu știam încă să respir aerul tare al «înălțimilor». Visul cel frumos se spulberase. Mi se părea că am trăit un basm frumos care începe cu «a fost o dată, ca niciodată»...

...Poate așa va începe, peste ani și ani, povestea marii performanțe românești din anul 1969, cînd România a jucat în finala «Cupei Davis». «A fost odată ca niciodată, un basm frumos, un basm adevărat...»

(Va urma)

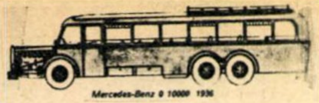

Mercedes-Benz 0 10000 1936

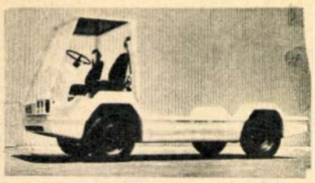

Un tip de transportor electric al zilelor noastre. El este folosit mai ales în efectuarea unor curse locale.

Daimler-Benz căpătase încă o pereche de roţi, paralele, şi acum se numea «Karomobil». Avea motor «cu patru timpi» alimentat cu periculoasa «ben-

seră a fi montate pe roţile de fier ale primelor automobile. S-au născut, astfel, «pneurile».

Spaţiul nu ne îngăduie să stăruim asupra industriei extractoare şi prelucrătoare de ţiţei, dar nu putem trece fără a spune că ea constituie un factor decisiv pentru viitorul autotracţiunii. În diferite ţări s-a încercat, încă de pe vremea războaielor mondiale, introducerea tracţiunii cu motoare electrice sau alimentate cu gaze naturale condensate. Nici una din soluţii n-a dat satisfacţie. Nici în zilele noastre electricitatea şi gazele n-au o soartă mai bună, cu toate marile progrese înregistrate în

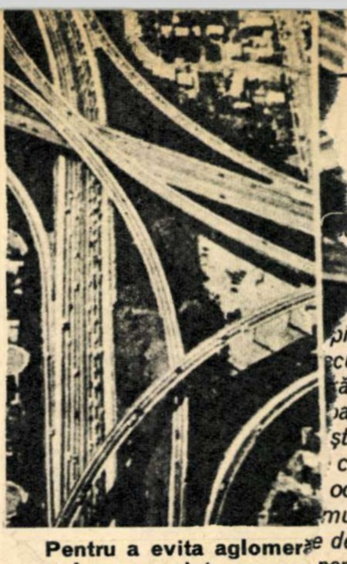

Pentru a evita aglomer
şosele susper

ţea
cită
ra,
n,
din
piept
cuse
ă ca
paşii.
ştiau
care
ochii
multe
e decît
pereţii

pe care începuse să se prindă muşchiul, şi bănuind dărîmăturile culcuş bun pentru cuiburile de şerpi şi ascunziş de cucuvele, ocolise moara. Fire deosebită de a sa, Modavu venea adesea pînă aici, mai cu seamă vara, rătăcind ceasuri întregi în preajma ruinelor şi

ROMAN FOILETON

10

încercînd să dea un înţeles anume tainei care le acoperea. Privită de departe, să zicem din cîmp ori din drumul mare, rămăşiţele morii grecului nu păreau chiar atît de fioroase. Nu venea niciodată însoţit. Se urca pe o scară de fier pînă sus, pe platformă, şi o dată ajuns aici, cu palma streaşină deasupra ochilor, se uita la moliciunile şi întortochelile Ialomiţei, pînă îl dureau privirile. Uneori vorbea tare. Nimeni nu-l auzise ce spune şi nimănui n-a mărturisit înţelesul vorbelor sale. Poate că atunci i-a venit în minte şi planul pentru care Mitică Buică a depus aspru jurămînt marinăresc. Acolo, sus, se închipuise o dată oştean de veghe în armata lui Ştefan cel Mare, păzind liniştea unei cetăţi din margine de ţară. Zîmbea cînd de-a lungul cîmpiei, înălţînd nori vineţi de praf, se rostogolea trapul întins al hergheliei de cai aflată dincolo de Malul Roşu. Iar cînd se întîmpla ca ochii să-i descopere umbletul unui necunoscut venind sau ducîndu-se pe lingu-

11

şirile cărării de lîngă apă, îşi încrunta privirea. Punea mîna pe arc şi pe săgeţi — niciodată nu plecase acasă cu arcul şi poate de aceea mamă-sa nu l-a bănuit niciodată de lipsa dinţilor de la daracul de cînepă — şi aştepta cu încordare să descopere care sînt gîndurile eventualului duşman. Mitică era altă fire. Uite, bunăoară şi-acum. Merge înaintea lui, face paşii mici — aşa calcă el întotdeauna cînd are de gînd să întîrzie undeva — speră să-i apuce noaptea pe drum şi să se întoarcă, se teme de noapte şi de şerpi. Marin ar putea să renunţe la serviciile lui, ar găsi destui amatori care să-l urmeze, dar sincer fiind, nu se îndură. Nu poţi pleca la un astfel de drum cu oricine.

— E la moară o cameră mică, afumată şi cu pereţii stropiţi de ulei.

— Acolo trebuie să fi fost motorul.

— De unde ştii? Ai intrat în ea?

— Nu, vorbi Mitică simplu. Dar
mată şi cu pereţii stropiţi de

12

ducea mintea la ce-a putut folosi o asemenea încăpere. Simţea o mare satisfacţie de fiecare dată cînd i se ivea prilejul să-i dovedească celui din spate — comandantului — că nu era chiar atît de nepriceput pe cît îl bănuia el.

Oamenii de cîmpie se măsoară între ei după privire. Cunoscînd acest adevăr, Modavu, dorind să nu-şi piardă autoritatea, îl prinse de umăr silindu-l să se întoarcă.

— Ia stai puţin. Dedesubtul acestei încăperi, cum îi zici tu, se mai află una. Într-un colţ al celei de deasupra sînt bătute vreo cîteva scînduri de duşumea. Dacă le salţi, dai peste un capac de fier. O zi întreagă mi-am pierdut ca să-l pot ridica. E greu al dracului şi ruginit pe cantur

13

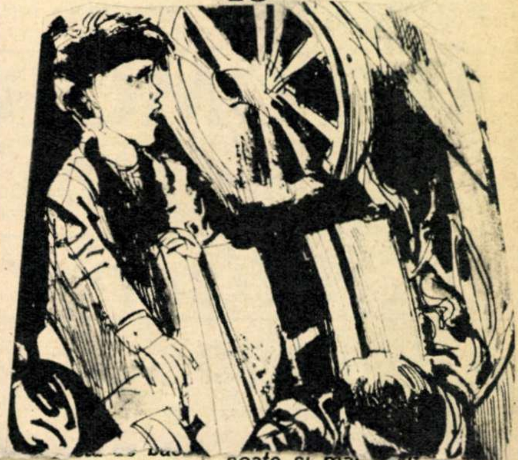

a-
, problema
periculoase» este,
la ordinea zilei. S-ar
rea că marele duşman al automobiliştilor şi al pietonilor ar fi excesul de viteză. Adevărul este că formula unui ziarist elveţian, care a recomandat tuturor şoferilor din lume să circule «cu viteza potrivită, la locul potrivit» este plină de înţelepciune şi n-ar strica să vă aduceţi aminte de ea, dragii noştri cititori, cînd veţi fi «la vîrsta volanului». Toate uzinele producătoare de autovehicule, mari şi mici, se străduie să facă circulaţia cu automobilul nu numai rapidă şi confortabilă, dar şi sigură. În presa de specialitate se scrie despre mici instalaţii de radar, însă acestea sînt cam de domeniul ficţiunii. Mai mult realism au studiile privitoare la «electronizarea sistemului de frînare», în aşa fel încît să se reducă durata de timp dintre apariţia «obstacolului», transmiterea comenzilor neuro-musculare de la om la frînă, şi să se determine oprirea maşinii pe cel mai scurt segment de drum.

mai
dezvolta-
ea reţelelor
nai faptul că
e roţi» stîrnind
uliţe, în lătrăturile
Un tip spaima pietonilor, a
panta. S la avîntul automo-
atunci sprijinul cel mai de
în buz în evoluţia lor l-au
cum din partea unor fabri-
umb francezi de jucării, fraţii
de é şi Edouard Michelin,
localitatea Clermont-Fer-
în d. Erau doi oameni cum-
ade, care cumpărau cau-
c natural din colonii, îl to-
u şi făceau din el mingi
mult sau mai puţin sferice
destul de grele, ca nişte
aie de lemn. André Mi-
elin a observat că mingile
care se strecurau, din gre-
ă, mai multe bule de aer
u mai uşoare şi mai elas-
e. Atunci a inventat mingile
eumatice. Apoi s-a gîndit
umple cu aer bandajele
cauciuc dur care începu-

terii sportivi şi cinematografici. Mulţumită lor am aflat că de la recordul de viteză obţinut în 1899 — o sută de kilometri pe oră! — primul omologat ca atare în istoria automobilismului şi pînă azi,

nu pot aspira, totuşi, automobilele de pe autostrăzi, oricît de bine ar fi construite. Motoarele pot să se învîrtească cu iuţeli enorme, roţile aproape la fel, anvelopele pot fi întărite cu fibre de metale ultra-

O CONSTRUCŢIE CU TOTUL ORIGINALĂ: **AUTOMODULUL**. EL A CIRCULAT, NU DE MULT, EXPERIMENTAL, PE STRĂZILE PARISULUI.

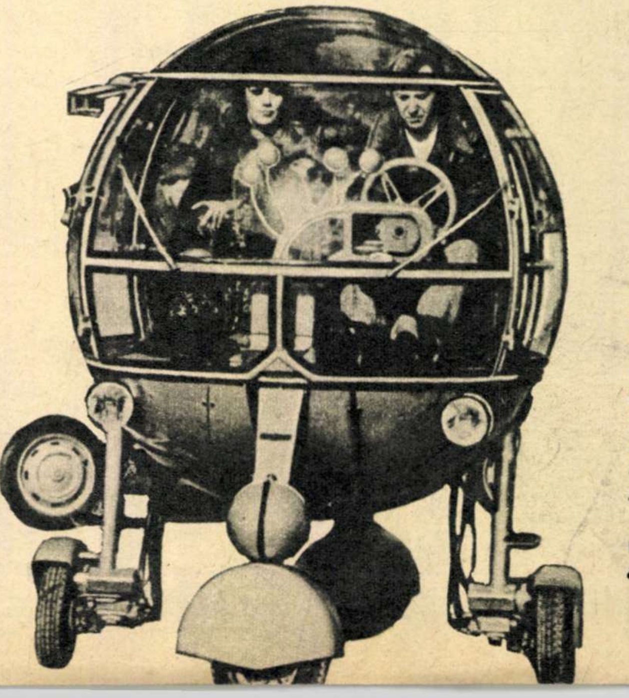

poate şi mai mult — pe departări continentale. În aceste condiţii volanul se va replia, şoferul şi tovarăşii lui de drum vor putea lucra, mînca, dormi, renunţînd, însă, la deliciile «campingului»...

Viteza de 1 000 de kilometri pe oră a fost realizată de un singur automobil pe o singură pistă, fundul fostului lac sărat de la Bonneville, în America de Nord. «Electro-autostrada» este, mai mult decît atît, un simplu proiect pe hîrtie şi — poate o simplă ficţiune.

Deocamdată, singurul adevăr rămîne că automobilul, «copilul acestui veac», a cucerit sufletele şi minţile oamenilor. Dar dacă la începutul secolului se putea număra un automobil la o sută de kilometri de şosele pietruite, azi, în unele ţări, şi în curînd va fi pretutindeni, la fel, se socoteşte un automobil la numai ZECE METRI de autostrăzi şi de şosele moderne. Îngheşuiala începe să fie dramatică.

Aici stă adevărata cheie a viitorului. Pe şosele, nu în automobile.

MIRCEA GRIGORESCU

108

ȘOIMII carpaților

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **ZDROBIND PATRULA HITLERISTĂ ȘI ELIBERÎNDU-I PE OSTATICI, ȘOIMII CARPAȚILOR ÎȘI DAU SEAMA CĂ DINTRE ACEȘTIA LIPSEȘTE TOCMAI ONIȘOR, OMUL LOR DE LEGĂTURĂ. UNCHIUL MATEI AFLĂ CĂ PE ONIȘOR ȘI PE ALȚI PATRU LUPTĂTORI, HITLERIȘTII SE PREGĂTESC SĂ-I EXECUTE ÎN PĂDUREA HAIDUCULUI.**

Scenariu: **PETRE GHELMEZ**

Desene: **OFELIA DUMITRESCU**

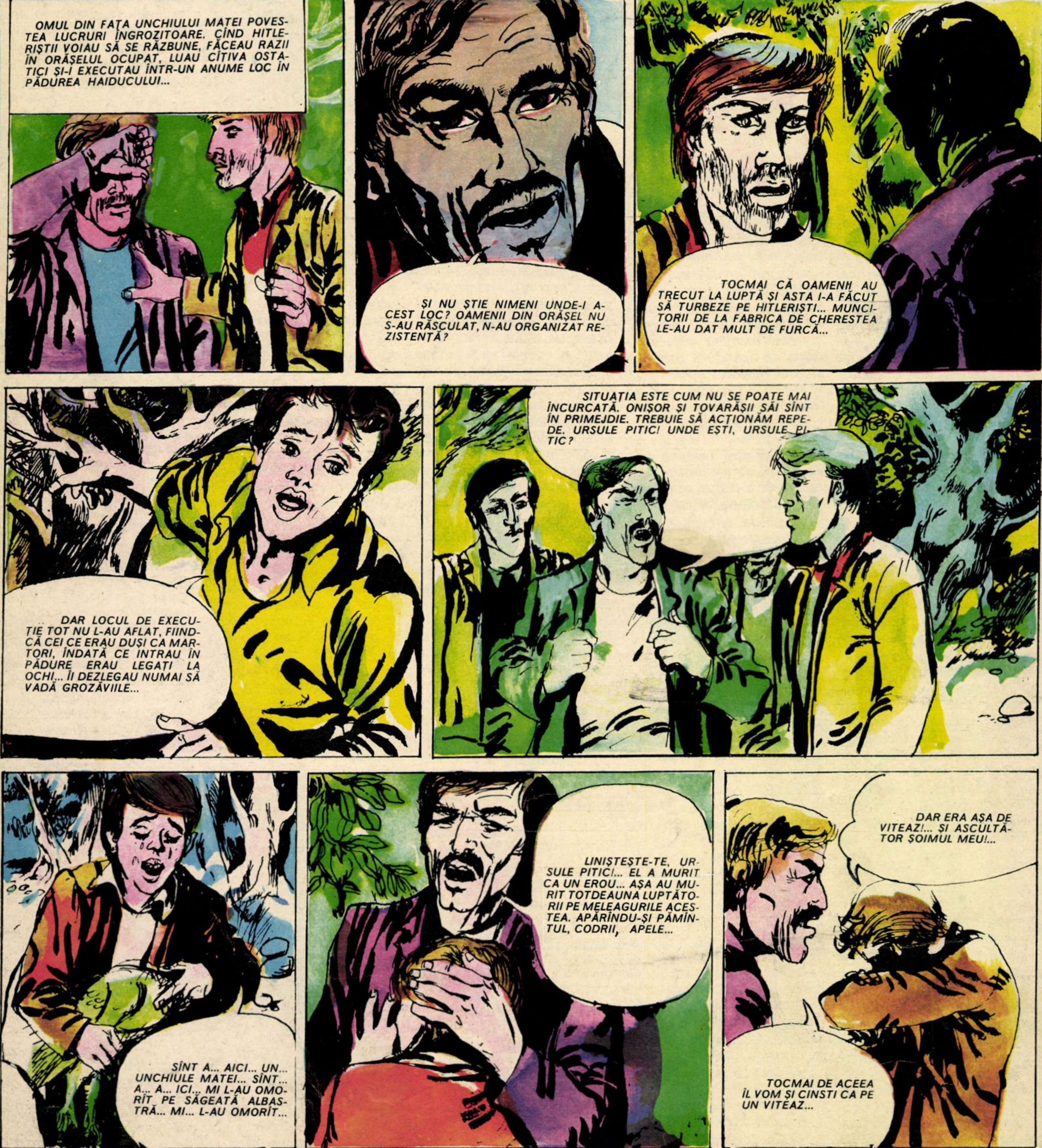
OMUL DIN FAȚA UNCHIULUI MATEI POVESTEA LUCRURI ÎNGROZITOARE. CÎND HITLERIȘTII VOIAU SĂ SE RĂZBUNE, FĂCEAU RAZII ÎN ORĂȘELUL OCUPAT, LUAU CÎTIVA OSTATICI ȘI-I EXECUTAU ÎNTR-UN ANUME LOC ÎN PĂDUREA HAIDUCULUI...
ȘI NU ȘTIE NIMENI UNDE-I ACEST LOC? OAMENII DIN ORĂȘEL NU S-AU RĂSCULAT, N-AU ORGANIZAT REZISTENȚĂ?
TOCMAI CĂ OAMENII AU TRECUT LA LUPTĂ ȘI ASTA I-A FĂCUT SĂ TURBEZE PE HITLERIȘTI... MUNCITORII DE LA FABRICA DE CHERESTEA LE-AU DAT MULT DE FURCĂ...
DAR LOCUL DE EXECUȚIE TOT NU L-AU AFLAT, FIINDCĂ CEI CE ERAU DUȘI CA MARTORI, ÎNDATĂ CE INTRAU ÎN PĂDURE ERAU LEGAȚI LA OCHI... ÎI DEZLEGAU NUMAI SĂ VADĂ GROZĂVIILE...
SITUAȚIA ESTE CUM NU SE POATE MAI ÎNCURCATĂ. ONIȘOR ȘI TOVARĂȘII SĂI SÎNT ÎN PRIMEJDIE. TREBUIE SĂ ACȚIONĂM REPEDE. URSULE PITIC! UNDE EȘTI, URSULE PITIC?
SÎNT A... AICI... UN... UNCHIULE MATEI... SÎNT... A... A... ICI... MI L-AU OMORÎT PE SĂGEATĂ ALBASTRĂ... MI... L-AU OMORÎT...
LINIȘTEȘTE-TE, URSULE PITIC!... EL A MURIT CA UN EROU... AȘA AU MURIT TOTDEAUNA LUPTĂTORII PE MELEAGURILE ACESTEA. APĂRÎNDU-ȘI PĂMÎNTUL, CODRII, APELE...
DAR ERA AȘA DE VITEAZ!... ȘI ASCULTĂTOR ȘOIMUL MEU!...
TOCMAI DE ACEEA ÎL VOM ȘI CINSTI CA PE UN VITEAZ...

(VA URMA)

Adresa redacției: București, Piața Scînteii nr. 1, Telefon 17 60 10.
Redactor șef: Mihai Negulescu; Redactor șef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacție: Ioan Donca.
Administrația: Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Emil Petrovici.

1 LEU

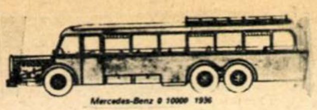

Un tip de transportor electric al zilelor noastre. El este folosit mai ales în efectuarea unor curse locale.

Daimler-Benz căpătase încă o pereche de roţi, paralele, şi acum se numea «Karomobil». Avea motor «cu patru timpi» alimentat cu periculoasa «benzină» produsă prin distilarea petrolului şi considerată, pînă atunci, ca inutilă! În 1889, un «Luftmobil» ieşit din fabrica Daimler-Benz a străbătut 180 de kilometri într-o singură zi, dovedind indiscutabila superioritate a acestui miraculos vehicul asupra tuturor celorlalte mijloace de transport. El pornea din faţa casei, în momentul cînd voiai, şi ajungea la destinaţia dorită, fără servituţile de «orar» şi opririle prin gări ale trenurilor. O dată cu anul 1900, automobilul intra în istoria tehnicii ca o coloană nesfîrşită de vehicule pe porţile deschise ale civilizaţiei. Nici cele mai bune statistici nu ne-ar putea spune cîte autovehicule s-au fabricat, au circulat şi s-au dus la fiare vechi în 7 decenii. «Jucăria secolului», cum îi ziceau umoriştii francezi acum vreo cincizeci de ani, a devenit «industria secolului» şi se situează, ca importanţă, foarte aproape de industriile fundamentale.

Apoi,nu trebuie neglijat faptul că dezvoltarea autotracţiunii a avut loc în cea mai strînsă legătură cu dezvoltarea şi modernizarea reţelelor rutiere. Nu numai faptul că mergea «ca pe roţi» stîrnind praful de pe uliţe, în lătrăturile cîinilor şi spaima pietonilor, a contribuit la avîntul automobilelor. Sprijinul cel mai de seamă în evoluţia lor l-au primit din partea unor fabricanţi francezi de jucării, fraţii André şi Edouard Michelin, din localitatea Clermont-Ferrand. Erau doi oameni cumsecade. care cumpărau cauciuc natural din colonii, îl topeau şi făceau din el mingi mai mult sau mai puţin sferice şi destul de grele, ca nişte biloaie de lemn. André Michelin a observat că mingile în care se strecurau, din greşeală, mai multe bule de aer erau mai uşoare şi mai elastice. Atunci a inventat mingile pneumatice. Apoi s-a gîndit să umple cu aer bandajele de cauciuc dur care începuseră a fi montate pe roţile de fier ale primelor automobile. S-au născut, astfel, «pneurile».

Spaţiul nu ne îngăduie să stăruim asupra industriei extractoare şi prelucrătoare de ţiţei, dar nu putem trece fără a spune că ea constituie un factor decisiv pentru viitorul autotracţiunii. În diferite ţări s-a încercat, încă de pe vremea războaielor mondiale, introducerea tracţiunii cu motoare electrice sau alimentate cu gaze naturale condensate. Nici una din soluţii n-a dat satisfacţie. Nici în zilele noastre electricitatea şi gazele n-au o soartă mai bună, cu toate marile progrese înregistrate în tehnologia unor astfel de motoare. S-au proiectat şi motoare cu energie atomică, dar în stadiul actual al utilizării paşnice a acestei energii potenţiale, automobilul-atomizat este, încă, o himeră.

«Regnul» motoarelor cu amestecul benzină-aer nu dă semne de bătrîneţe. Singurul lui adversar, foarte puternic în acest moment, este campania de apărare a mediului natural împotriva poluării. Or, se ştie că automobilul este un «otrăvitor» al atmosferei.

Pe lîngă apărătorii «ecologiei», automobilul mai are adversari printre oamenii care acuză mijloacele de tracţiune rapidă de a fi mai ucigătoare decît războaiele. Hecatombele produse de circulaţia automobilă în lungul anilor nu sînt, realmente, comparabile cu grozăviile absurde ale războaielor şi nici cu imensele pierderi materiale provocate de acestea, dar, oricum, problema «circulaţiei periculoase» este, astăzi, la ordinea zilei. S-ar părea că marele duşman al automobiliştilor şi al pietonilor ar fi excesul de viteză. Adevărul este că formula unui ziarist elveţian, care a recomandat tuturor şoferilor din lume să circule «cu viteza potrivită, la locul potrivit» este plină de înţelepciune şi n-ar strica să vă aduceţi aminte de ea, dragii noştri cititori, cînd veţi fi «la vîrsta volanului». Toate uzinele producătoare de autovehicule, mari şi mici, se străduie să facă circulaţia cu automobilul nu numai rapidă şi confortabilă, dar şi sigură. În presa de specialitate se scrie despre mici instalaţii de radar, însă acestea sînt cam de domeniul ficţiunii. Mai mult realism au studiile privitoare la «electronizarea sistemului de frînare», în aşa fel încît să se reducă durata de timp dintre apariţia «obstacolului», transmiterea comenzilor neuro-musculare de la om la frînă, şi să se determine oprirea maşinii pe cel mai scurt segment de drum.

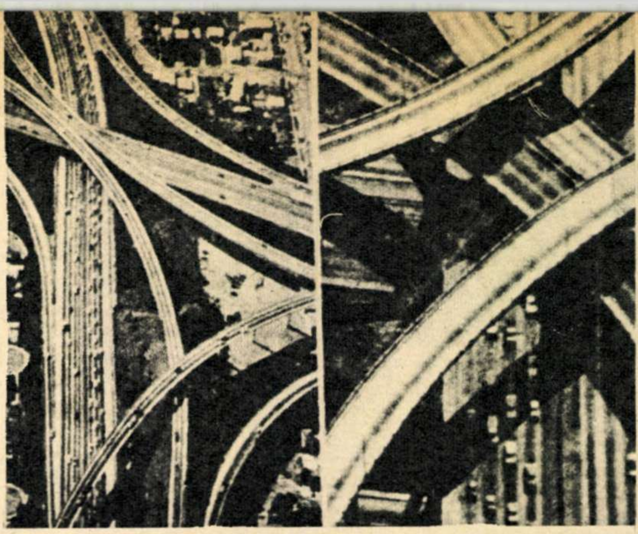

Pentru a evita aglomerările — oamenii au construit şosele suspendate.

Dar nici reflexele şoferului, nici electronizarea frînelor nu ar servi la mare lucru dacă autovehiculul nu va avea pneuri bune, antiderapante, deci capabile să adere energic la suprafaţa drumului, şi dacă şoseaua nu va fi, de asemenea, antiderapantă, suficient de aderentă şi, în acelaşi timp, suficient de elastică. Numai în astfel de condiţii va funcţiona perfect sistemul «om-vehicul-drum».

Nimeni nu trebuie să creadă că a «conduce» o «maşină» este o simplă distracţie. Automobilismul este un sport mecanic care trebuie făcut cu inteligenţă şi cu înţelepciune.

Nu încape îndoială că toţi «cutezătorii» sînt la curent cu faimoasa «curbă de viteză a circulaţiei automobile». Cursele de automobile sînt un excelent subiect pentru reporterii sportivi şi cinematografici. Mulţumită lor am aflat că de la recordul de viteză obţinut în 1899 — o sută de kilometri pe oră! — primul omologat ca atare în istoria automobilismului şi pînă azi, este cale lungă. În 1906 se alerga cu 200 de kilometri pe oră (faptul era contestat de mulţi publicişti, care credeau iuţeala aceasta incompatibilă cu fiziologia normală a corpului omenesc). În 1913 = 240 km/oră. În 1928 = 334 km/oră. În 1938 — 575 km/oră (pilotul britanic George Eyston). Apoi motoarele au progresat ceva mai încet. În 1964 = 648 km/oră (Donald Campbell). În 1965—655 km/oră. În acelaşi an, 967 km/oră. Ne apropiam de viteza sunetului (1 200 km/oră = Mach 1) dar au trecut cinci ani şi, abia în 1970, alergătorul Gary Gabelich a reuşit să piloteze auto-racheta «The Blue Flame» (11,5 m lungime) propulsată de un motor cu reacţie (amestec de gaze lichefiate) pînă la viteza de 1 051,860 de kilometri pe oră!

La iuţeala aceasta de basm nu pot aspira, totuşi, automobilele de pe autostrăzi, oricît de bine ar fi construite. Motoarele pot să se învîrtească cu iuţeli enorme, roţile aproape la fel, anvelopele pot fi întărite cu fibre de metale ultrarezistente. Dar autostrăzile? Calitatea lor este limitată, în cele mai multe cazuri, de condiţiile naturale în care sînt aşezate, de calitatea materialelor de construcţie şi de «profilul» lor, gradul de înclinaţie şi multe altele.

O CONSTRUCŢIE CU TOTUL ORIGINALĂ: **AUTOMODULUL**. EL A CIRCULAT, NU DE MULT, EXPERIMENTAL, PE STRĂZILE PARISULUI.

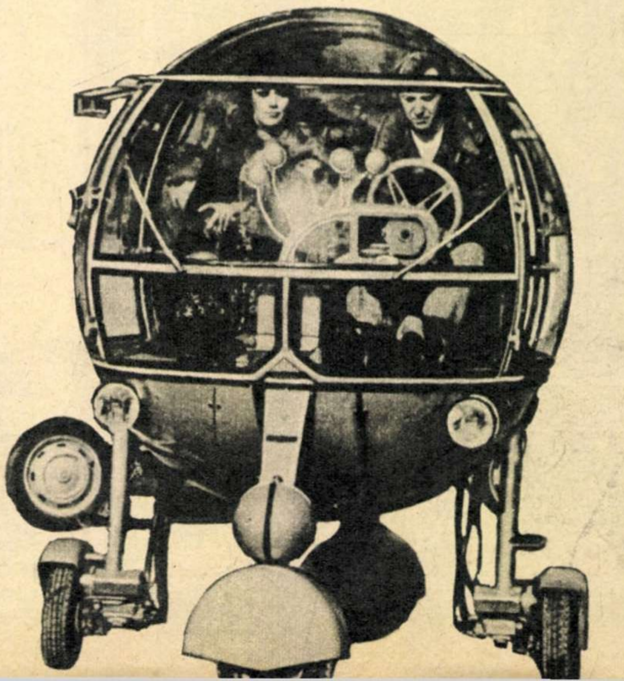

Cum va arăta, totuşi, complexul «om-automobil-drum» în viitor? Un inginer american propune o soluţie pe care voi, «cutezătorii», veţi avea prilej de a o experimenta, peste vreo 20—30 de ani. Automobilul va fi electric, adică motorul alimentat de la un acumulator de volum mic, cu suficientă rezervă de curent pentru a-l putea duce din garajul casei pînă la «electro-auto-străzile» interurbane. Acestea vor trece prin oraşe, pe sub oraşe sau peste oraşe, dacă aşa vor impune condiţiile locale. Fiecare şofer va avea la bord un mic telecomputer cu ajutorul căruia va comunica (pe radiofrecvenţe ultrascurte) cu computerul local al auto-străzilor-electrice. După ce va spune încotro vrea să se ducă, şoferul va primi răspunsul centralei, se va îndrepta către o anumită articulaţie a străzilor urbane cu autostrada şi va aştepta — cîteva clipe — pînă cînd un «braţ» al electro-autostrăzii, un fel de troleu, se va articula cu un dispozitiv special al automobilului şi-l va integra în circulaţie, spre direcţia cerută. Viteza? Probabil două «canale». Unul, «lent» de 200—400 km/oră pentru distanţele relativ scurte, altul de 400—800 km/oră — poate şi mai mult — pentru depărtări continentale. În aceste condiţii volanul se va replia, şoferul şi tovarăşii lui de drum vor putea lucra, mînca, dormi, renunţînd, însă, la deliciile «campingului»...

Viteza de 1 000 de kilometri pe oră a fost realizată de un singur automobil pe o singură pistă, fundul fostului lac sărat de la Bonneville, în America de Nord. «Electro-autostrada» este, mai mult decît atît, un simplu proiect pe hîrtie şi — poate o simplă ficţiune.

Deocamdată, singurul adevăr rămîne că automobilul, «copilul acestui veac», a cucerit sufletele şi minţile oamenilor. Dar dacă la începutul secolului se putea număra un automobil la o sută de kilometri de şosele pietruite, azi, în unele ţări, şi în curînd va fi pretutindeni, la fel, se socoteşte un automobil la numai ZECE METRI de autostrăzi şi de şosele moderne. Înghesuiala începe să fie dramatică.

Aici stă adevărata cheie a viitorului. Pe şosele, nu în automobile.

MIRCEA GRIGORESCU

ŞOIMII CARPAŢILOR

108

REZUMATUL CAPITOLULUI PRECEDENT: **ZDROBIND PATRULA HITLERISTĂ ŞI ELIBERÎNDU-I PE OSTATICI, ŞOIMII CARPAŢILOR ÎŞI DAU SEAMA CĂ DINTRE ACEŞTIA LIPSEŞTE TOCMAI ONIŞOR, OMUL LOR DE LEGĂTURĂ. UNCHIUL MATEI AFLĂ CĂ PE ONIŞOR ŞI PE ALŢI PATRU LUPTĂTORI, HITLERIŞTII SE PREGĂTESC SĂ-I EXECUTE ÎN PĂDUREA HAIDUCULUI.**

Scenariu: **PETRE GHELMEZ**

Desene: **OFELIA DUMITRESCU**

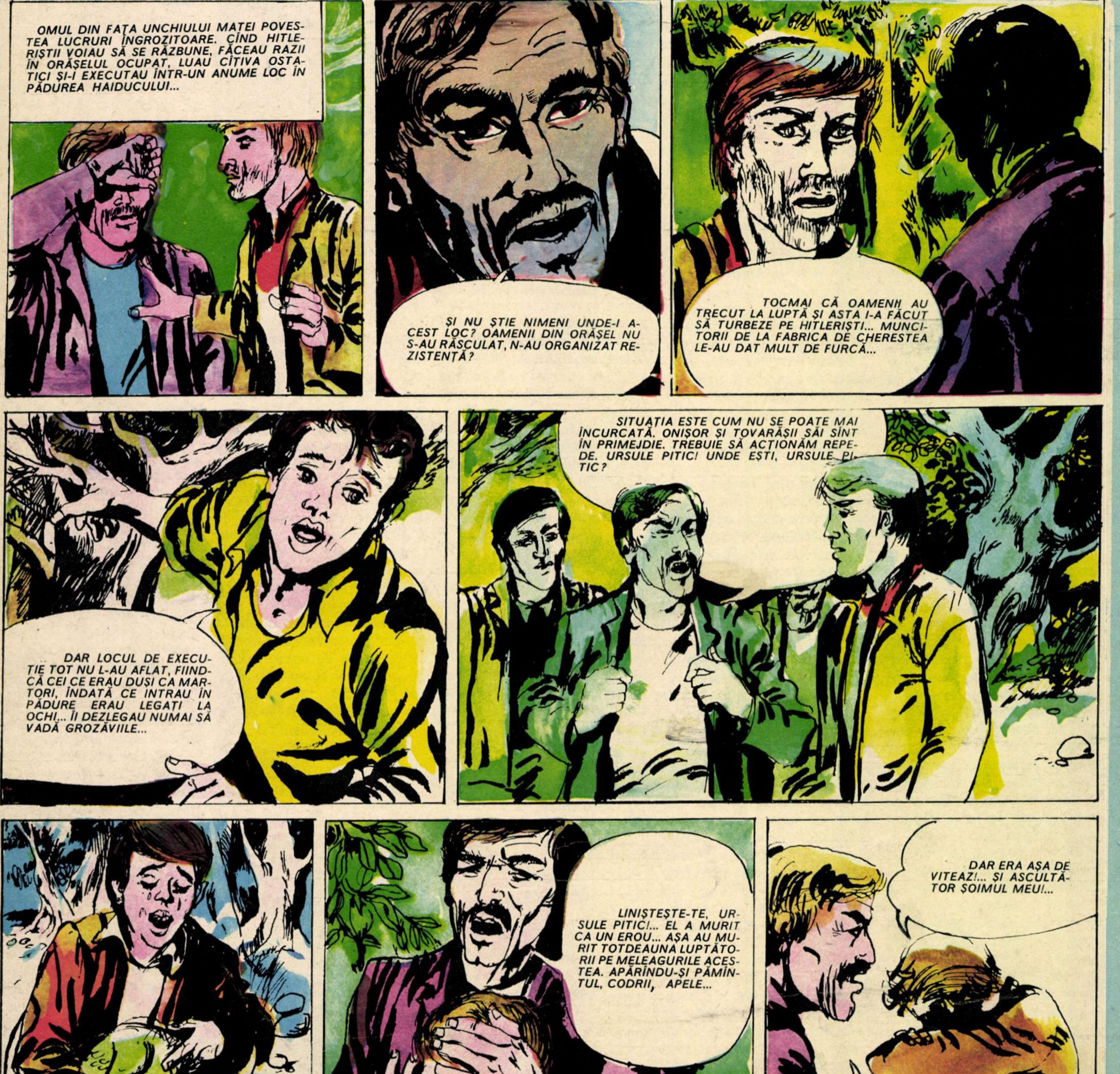
OMUL DIN FAŢA UNCHIULUI MATEI POVESTEA LUCRURI ÎNGROZITOARE. CÎND HITLERIŞTII VOIAU SĂ SE RĂZBUNE, FĂCEAU RAZII ÎN ORĂŞELUL OCUPAT, LUAU CÎTIVA OSTATICI ŞI-I EXECUTAU ÎNTR-UN ANUME LOC ÎN PĂDUREA HAIDUCULUI...
ŞI NU ŞTIE NIMENI UNDE-I ACEST LOC? OAMENII DIN ORĂŞEL NU S-AU RĂSCULAT, N-AU ORGANIZAT REZISTENŢĂ?
TOCMAI CĂ OAMENII AU TRECUT LA LUPTĂ ŞI ASTA I-A FĂCUT SĂ TURBEZE PE HITLERIŞTI... MUNCITORII DE LA FABRICA DE CHERESTEA LE-AU DAT MULT DE FURCĂ...
DAR LOCUL DE EXECUŢIE TOT NU L-AU AFLAT, FIINDCĂ CEI CE ERAU DUŞI CA MARTORI, ÎNDATĂ CE INTRAU ÎN PĂDURE ERAU LEGAŢI LA OCHI... ÎI DEZLEGAU NUMAI SĂ VADĂ GROZĂVIILE...
SITUAŢIA ESTE CUM NU SE POATE MAI ÎNCURCATĂ. ONIŞOR ŞI TOVARĂŞII SĂI SÎNT ÎN PRIMEJDIE. TREBUIE SĂ ACŢIONĂM REPEDE. URSULE PITIC! UNDE EŞTI, URSULE PITIC?
SÎNT A... AICI... UN... UNCHIULE MATEI... SÎNT... A... A... ICI... MI L-AU OMORÎT PE SĂGEATĂ ALBASTRĂ... MI... L-AU OMORÎT...
LINIŞTEŞTE-TE, URSULE PITIC!... EL A MURIT CA UN EROU... AŞA AU MURIT TOTDEAUNA LUPTĂTORII PE MELEAGURILE ACESTEA. APĂRÎNDU-ŞI PĂMÎNTUL, CODRII, APELE...
DAR ERA AŞA DE VITEAZ!... ŞI ASCULTĂTOR ŞOIMUL MEU!...
TOCMAI DE ACEEA ÎL VOM ŞI CINSTI CA PE UN VITEAZ...

(VA URMA)

Cutezătorii 16

Adresa redacţiei: Bucureşti, Piaţa Scînteii nr. 1, Telefon 17 60 10.
Redactor şef: Mihai Negulescu; Redactor şef adjunct: Ovidiu Zotta; Secretar general de redacţie: Ioan Donca.
Administraţia: Editura Scînteia. Tiparul Combinatul Poligrafic Casa Scînteii.
Redactor artistic: Pompiliu Dumitrescu; Tehnoredactor: Emil Petrovici.

1 LEU